ELMORE LEONARD

Pasiune Periculoasă

virtual-project.eu

ELMORE LEONARD

PASIUNE PERICULOASĂ

Original: *Out of Sight* (1996)

Traducere de:
CARMEN IOACHIM

virtual-project.eu

Editura: IMAGE

1998

• Capitolul 1

Foley nu mai văzuse nicio închisoare în care să poți merge până aproape de gard fără să fii împușcat. I-a spus asta gardianului căruia i se zicea Pup: pușcăriaș și paznic stând într-o fâșie de umbră între capela închisorii și turnul de pază, structuri de cărămidă roșii într-o închisoare de cărămidă roșie, amândoi bărbații privind spre terenul de antrenament. Sute de pușcăriași aliniați de-a lungul gardului priveau meciul de fotbal (american), se juca fără echipament de protecție, ambele echipe purtând același albastru corecțional, încercând la fiecare acțiune să se trântească unii pe alții la pământ.

— Știi ce fac, întrebă Foley, nu-i așa? Vreau să spun, pe lângă faptul că mai elimină din agresivitate.

— Despre ce dracu' vorbești? spuse Pup.

Acesta era cel mai tâmpit sticlete pe care Foley îl întâlnise în cele trei „sejururi", două închisori statale, una federală, plus vreo șase închisori regionale.

— Joacă în Super Bowl, spuse Foley, se prefac că se află pe stadionul Sun Devil duminica viitoare. Ambele părți își închipuie că sunt echipa Cowboy din Dallas.

— Nu fac nici cât o ceapă degerată, nici unu! din ei, spuse Pup.

Foley se întoarse destul cât să vadă profilul pazniculuí, bordul șepcii lui curbându-se în jurul ochelarilor de soare. Avea un tricou cafeniu cu epoleți maro închis asortați cu pantalonii, radioul și lanterna agățate la curea; și nicio armă. Foley îi aprecia dimensiunea din priviri, capetele lor erau cam la aceeași înălțime de 1,83 m, dar pe când lui Foley îi stătea bine în albastrul său de pușcăriaș, Pup avea cu vreo douăzeci de kilograme mai mult, în mare parte în jurul mijlocului, cămașa cafenie

întinzându-se ca pielița pe un cârnat. Foley se întoarse din nou către meci.

Se uita cum un tip șmecher de culoare, care venise în întâmpinarea unei pase și fugea întins către minge, fu blocat de un alt tip de culoare mai șmecher, care făcea parte din apărarea adversă. Puținii albi din joc, motocicliști cu tupeul și mărimea necesare, jucau în linie și-și foloseau pumnii asupra celorlalți, toți căzând. Niciun latino-hispanic în joc. Aceștia stăteau de-a lungul gardului privind, cu excepția a doi tipi care dădeau ture în jurul terenului: invers acelor ceasornicului, așa cum locatarii mergeau de obicei în curtea asta și în orice altă închisoare de care auzise Foley vreodată. Aceeași doi fugeau zece mile pe zi în fiecare zi a săptămânii. Veneau acum înspre acest capăt al terenului, tot mai aproape, rupând ritmul, acum mergând: Jose Chirino și Luis Linares, Chino și Lulu, soț și soție, ambii mici de statură, ambii executând o pedeapsă de douăzeci și cinci de ani pentru crimă. Mergeau. Nu făcuseră nici pe departe cele zece mile zilnice. În timp ce treceau pe la capătul acesta al terenului, pe lângă cei care urmăreau meciul de fotbal, întreaga atenție a lui Foley se concentră asupra lor.

Trecu un minut sau mai mult înainte să spună:

— Câțiva oameni ies de aici. Dacă ți-aș spune unde și când?

Pup se uita fix la el acum, cu ochii pe jumătate închiși în spatele ochelarilor, așa cum făcea când încerca să-și dea seama dacă un pușcăriaș îi spunea adevărul sau își bătea joc de el.

— Despre cine vorbim?

— Nimic nu e gratis, Pup, spuse Foley încă fără să se uite la el.

— Îți aduc băutură.

— Și faci un ban. Nu, ce-mi trebuie mie, zise Foley întorcându-se să se uite la el, este liniștea sufletească. Asta e cea mai nenorocită închisoare în care am fost vreodată, pe cuvânt. Securitatea e

medie și majoritatea condamnaților sunt infractori violenți.

— Tu fiind unul dintre ei, zise Pup.

— Dacă am fost, am lăsat-o mai moale. Uită-te la băieții ăștia de aici, sunt un soi depravat de pușcăriași. Eu, nu atât pentru că aș fi violent, cât pentru că am deprinderile mele, sunt în stare să iau treaba de unde am lăsat-o, așa că mă vor ține aici până o să îmbătrânesc.

Pup continua să se uite chiorâș la el.

— Așa că ai devenit turnător?

— E în regulă, spuse Foley, dacă o faci ca să-ți asiguri viitorul. Îți ofer șansa să oprești o evadare, să faci puncte, să-ți înaintezi cariera de copoi. Eu mă aleg cu liniștea sufletească. Mă aștept să ai grijă de mine atât timp cât ești aici. Să mă lași să-mi fac treburile, să nu mă pui la muncă…

Pup se uita la fel de chiorâș la el.

— Câți evadează?

— Am auzit că șase.

— Când?

— Se pare că la noapte.

— Știi cine sunt?

— Știu, dar nu-ți spun încă. Vino în capelă la cinci jumătate, chiar înainte de numărătoarea de seară.

Foley așteptă, uitându-se fix în ochii aceia întredeschiși care încercau să-l citească.

— Haide, Pup, vrei sau nu să fii erou?

•

La masa de prânz, Foley își luă friptura de porc și cartofii dulci și merse pe coridorul principal căutându-l pe Chino prin grămada de tricouri albe și păr negru. Iată-l la masa micuțului său compatriot, mâncând macaroane cu brânză, fel pe care Foley îl sărise când trecuse să-și ia mâncarea. Doamne, și ce de macaroane mânca! Ba chiar cel din fața lui Chino îi mai dădea de la el, trecând macaroanele din tava lui în cea a lui Chino. Privirea insistentă a bărbatului se ridică spre Foley,

ochi negri sub umflături de țesut cicatrizat, tot ce avea de arătat din cariera sa de boxer la o categorie superioară vârstei sale, carieră distrusă însă de faptul că omorâse un om în bătaie. Chino avea aproape cincizeci de ani, dar era încă în formă; Foley îl văzuse făcând treizeci de ridicări la bară fără să dea din picioare, încercând să urce prin aer. Chino îl salută dând din cap, dar nu-i făcu loc lângă el, nici nu spuse vreunuia din cei de la masă să se ridice. Lulu stătea alături de el cu o tavă îngrijită de macaroane, jeleu și o cană de lapte pe care o dădeau celor sub douăzeci și unu de ani ca să aibă trupuri puternice și sănătoase.

Foley își mâncă prânzul la o masă de delicvenți motocicliști, pușcăriași care cumpărau sticle de rom de un sfert pe care Foley le vindea triplu față de cât îi plătise lui Pup ca să le strecoare înăuntru. A stat acolo ascultându-i pe nelegiuiți cum se distrează comparând romul lui cu pișatul și dându-i înainte pe tema asta, bucurându-se de folosirea cuvântului, speculând asupra felului din care este, pișat de câine, de pisică, sau poate de aligator? Le-a plăcut acesta din urmă. Foley observă că trebuia să fie ceva ieșit din comun, așa că spuse „Dar ce spuneți de pișat de pui?” și cei de la masă își arătară dinți stricați și mâncarea pe care o mestecau cu rânjete și mârâituri de apreciere. Foley reuși să-și termine masa și merse afară să fumeze o țigară și să-l aștepte pe Chino.

Lulu se ținea după el când veni, Lulu drăguț foc cu genele sale de fetișcană și felul său bosumflat de a te privi. Chino a fost nevoit să bată mulți pretendenți pentru a-l păstra pe Lulu doar pentru el. Îi spusese lui Foley că Lulu nu fusese homosexual înainte de a intra acolo, dar devenise homosexual și se pricepea la așa ceva. Confidențe de acest gen i-a făcut după ce Foley i-a mărturisit lui Chino că era cel mai agresiv boxer la categoria lui pe care-l văzuse vreodată în ring. L-a văzut pierzând în fața lui Mauricio Bravo în Los Angeles

când Foley spărgea bănci acolo. L-a văzut pierzând în fața puștiului acela mexican, Palomino, la Grand, în Las Vegas – mare ghinion K.O.-ul tehnic din a șasea repriză când ochiul drept al lui Chino s-a închis și lupta a fost oprită. Foley spusese: „N-am mai văzut boxer să primească atâtea lovituri câte ai primit tu și să revină – în afară de Rocky Balboa”. Recordul lui Chino era 22 și 17, nu prea bine dacă erai boxerul, nici prea rău dacă îl admirai pentru rezistență. Foley era singurul anglo-american pe care cubanezul îl lăsa să se apropie.

Avea brațul în jurul umerilor lui Lulu când s-au apropiat, apoi l-a lăsat să alunece în jos pentru a-și agăța degetul mare în cureaua lui Lulu, ca și cum l-ar fi ținut în lesă.

Foley spuse:

— Azi e ziua, hm? Ești nervos?

Bărbatul era calm, fără expresie.

— Ți-am spus, omule, duminica Super Bowl-ului.

— Da, dar văd că ați mutat data.

De data asta văzu o licărire în ochii săi.

— De ce crezi că e azi?

— Ați alergat de dimineață, v-ați ținut de programul vostru obișnuit, în caz că se întâmpla să observe cineva. Dar nu ați făcut decât câteva mile, păstrându-vă pentru evenimentul principal. Apoi te văd mâncând vreo cinci kilograme de macaroane. Carbohidrate pentru rezistență.

— Dacă vrei, zise Chino, ți-am spus că poți să vii.

— Aș veni, dar nu suport să mă murdăresc.

— E terminat. Tot ce mai facem e să ieșim.

— Ești sigur că ai trecut de gard?

— Cincisprezece metri jumate, unul de rezervă.

De la spațiul acoperit de sub capela închisorii, în care se putea furișa cineva târâș, până la iarba de dincolo de gardul de sârmă ghimpată. Începuseră să sape încă dinainte de Crăciun, cu mâinile și cu o

lopată ruptă, folosind resturi de lemn de la șantierul unei noi aripi a capelei care era în construcție, pentru a susține pereții tunelului. Chiar în ziua de Crăciun, Foley îi văzuse pe Chino și Lulu ieșind din tufișurile de ficus din fața capelei, cu fețele brăzdate de praf negru, nămol, dar cu hainele albastre curate. Ce făceau, își făceau de cap în tufișuri? Nu era stilul lui Chino, așa că Foley, fanul de box, spusese: „Nu-mi spune despre asta decât dacă vrei.” Și Chino îi spusese atunci prietenului său anglo-american: „Vrei să vii cu noi?”

Foley îi spusese că nu vrea să ia parte la așa ceva – numai nouăzeci de centimetri înălțime avea spațiul de sub capelă, întuneric beznă acolo, puteai chiar să te întâlnești cu vreo împuțită de cârtiță față în față. Nu, mulțumesc. Îi spusese lui Chino:

— Nu știi că sapi în nămol? Am vorbit cu unii. Spun că e ud și se poate prăbuși peste tine. Chino i-a răspuns că da, asta e ce credeau oamenii, dar tunelul nu se surpase decât o dată. Dacă erau atenți, nu se grăbeau, noroiul rămânea la locul lui, se usca și totul era în regulă. I-a spus lui Foley că săpaseră 1, 20 m adâncime, apoi înainte spre gard, tunelul având înălțime un metru și lățime tot un metru. Un singur om săpa o dată iar noroiul era aruncat înapoi și aruncat în spațiul de sub capelă, pentru ca nimeni să nu observe. Lucrau câte doi în tură, în haine murdare pe care le țineau acolo și-și puneau unele curate înainte de a ieși.

Foley l-a întrebat în acea zi pe Chino:

— Dacă eu m-am prins, cum nu s-a prins niciun paznic?

Chino a răspuns:

— Cred că și ei sunt convinși, ca și tine, că nu se poate săpa un tunel prin noroi. Sau poate că nu vor să se târască dedesubt să afle. Ne văd murdari și cred că muncim la șantier.

În acea zi de Crăciun Chino îi spusese că evadează în duminica Super Bowl-ului, când toată

lumea se uita la meci, ora șase.

Dar acum ieșeau cu cinci zile mai devreme.

— Ați terminat înainte de termen?

Chino se uită către gard scrutând partea din față a curții, între clădirea administrației și turnul de pază din apropierea capelei.

— Vezi ce fac paznicii de acolo? Fac un alt gard, cinci metri mai încolo de acesta care e deja. Așteptăm până duminică și poate că au ridicat deja gardul și trebuie să mai săpăm vreo nouă-zece zile. Așa că pornim cum se lasă întunericul.

— În timpul numărătorii.

— Exact, și când vor vedea că nu iese numărătoarea, zise Chino, trebuie s-o ia de la capăt. Ne dau ceva mai mult timp să ieșim de aici. Dacă vrei – vorbesc serios – încă poți să vii.

— N-am ajutat la săpat.

— Dacă eu spun că poți veni, înseamnă că poți veni.

— Îți mulțumesc pentru ofertă, spuse Foley privind către gard și porțiunea de parcare a vizitatorilor chiar de pe partea cealaltă, cu câteva mașini în rândul din față, cu fața în direcția sa, la nici optsprezece metri distanță de gard. Și e tentant. Dar, omule, e o grămadă de mers până ajungi în „civilizație”, o sută de mile până la Miami, sunt prea bătrân ca să mă apuc să mă port nebunește, să încerc așa ceva.

— Nu ești mai bătrân ca mine.

— Da, dar tu ești în formă, tu și micuțul Lulu. Foley îi făcu cu ochiul homosexualului și primi o ocheadă provocatoare. Dacă reușesc să ajung afară nu voi fi în haine de pușcăriaș sau fără să știu încotro s-o apuc. La dracu’ sunt destul de nou aici, încă bâjbâiesc pentru a-mi afla locul în sistem.

Chino spuse:

— O să te descurci. N-o să-mi fac griji pentru tine.

Foley își puse mâna pe umărul micuțului.

— Îți doresc noroc, prietene. Dacă reușești să scapi, trimite-mi o felicitare.

•

Unii dintre albii mai noi care făceau pușcărie pentru droguri sunau acasă aproape zilnic după masa de prânz. Iată-i stând la coadă la telefon lângă ușa biroului căpitanului. Foley se duse să-și pună numele pe listă, ieși, se duse la capătul cozii zicând:

— Băieți, am un telefon urgent de dat. N-aveți nimic împotrivă, nu?

S-au uitat urât la el, dar nu i-au zis nimic. Ăștia erau găinari, iar Foley era a celebritate cu o grămadă de ani de pușcărie, care jefuise mai multe bănci decât în câte fuseseră ei să încaseze un cec. Ținea prelegeri despre respectul de sine la întâlnirile alcoolicilor, sau despre cum să rămâi în viață în închisoare fără să suporți prea multe mizerii. Dacă simți că urmează să fii lovit, lovește primul cu ceva greu. Preferința lui Foley era o bucată de țeavă, nu mai lungă de treizeci de centimetri, niciodată o coadă de lopată, asta ar fi fost crud, mișelește, te-ar fi situat în aceeași categorie cu mitocanii și bătăușii. Nu, ceea ce trebuia să faci e să dai cu țeava în falcă, și dacă e timp să-i rupi și mâinile cu ea. Dacă nu simți ce urmează să se întâmple ești terminat, așa că fii cu ochii în patru.

Vocea unei femei acceptă apelul cu taxă inversă, fosta nevastă a lui Foley care acum locuia în Miami Beach. El spuse:

— Adele, ce mai faci?

Ea spuse:

— De data asta ce mai e? Nu pe un ton anume, pur și simplu punând o întrebare.

Adele divorțase în timp ce el făcea șapte ani în închisoarea Lompoc din California, apoi se mutase în Florida. Foley nu îi purtase pică nicio secundă pentru asta. Se întâlniseră în Las Vegas unde ea lucra ca chelneriță într-un costum sumar cu paiete,

cu decolteu adânc și fusta foarte scurtă, se căsătoriseră într-o noapte în care se simțiseră amândoi bine, dar peste mai puțin de un an el fusese dus la Lompoc. Nici măcar nu avuseseră un cămin, cum s-ar spune. Câteva luni după ce fusese eliberat, Foley venise în Florida și luaseră lucrurile de unde rămăseseră, beau împreună, dormeau împreună… Adele îi spunea că încă îl iubește, dar să nu vorbești de căsătorie, te rog, în regulă? L-a făcut pe Foley să se simtă vinovat că nu a putut să o ajute cu bani cât fusese închis, și asta l-a făcut să se întoarcă la vechiul său obicei. Jefuise o bancă în Lake Worth, intenționând să-i dea Adelei întreaga sumă – să-i arate că sentimentele lui erau adevărate – dar fusese prins și a sfârșit la Glades cu treizeci de ani de făcut. Asta înseamnă că, după cum funcționează acum sentințele, el ar trebui să stea acolo cel puțin douăzeci și patru de ani înainte de a fi eligibil pentru eliberare condiționată pentru bună purtare. Și toate astea pentru că a vrut să fie băiat bun.

Îi spuse lui Adele:

— Știi petrecerea de Super Bowl? Au schimbat data. E în seara asta, la ora șase.

A fost un moment de liniște înainte ca Adele să spună:

— Nu mi-ai spus odată că telefoanele sunt monitorizate?

— Am spus, dar nu e o regulă generală.

— Atunci de ce nu îmi spui clar despre ce este vorba?

— Auzi-o pe domnișoara Gură Spartă, spuse Foley, de acolo de-afară din lumea liberă.

— Ce e așa liber la ea? Caut de lucru.

— Ce s-a întâmplat cu Mandrake Magicianul?

— Uimitorul Emil. Nemțălăul împuțit m-a dat afară și a angajat altă fată, o blondă.

— Trebuie că este nebun, dacă te-a dat pe altcineva.

— Emil zice că sunt prea bătrână.

— Pentru ce, să urmărești porumbei cum zboară afară dintr-o pălărie? Ai acea privire drăgălașă, uimită – îndreptată rece în jos, în costumașul tău micuț de asistentă de magician. O să agăți un altul mai repede decât crezi. Dă un anunț. Dar, să nu schimbăm subiectul, zise Foley, motivul pentru care am sunat…

— Te ascult.

— E azi, în loc de duminică. Pe la șase, câteva ore de acum încolo. Trebuie deci să-l anunți pe Buddy, orice ar face…

— Și pe cel care conduce mașina cealaltă, spuse Adele.

— Despre ce vorbești?

— Buddy vrea să folosească două mașini.

— Ai spus că „s-ar putea”.

— Eh, așa o să facă, așa că l-a luat pe tipul acesta pe care-l știți de la Lompoc. Glenn Michaels?

Foley nu spuse nimic, amintindu-și un tânăr care purta ochelari de soare în permanență, chiar și când se uita la filme.

— Drăguț, dar jerpelit, zise Adele, are părul foarte lung.

Dar niciun pic pe corp. Foley și-l aminti pe tipul din curtea închisorii care mereu se ocupa de bronzul lui. Glenn Michaels. Acesta fura mașini scumpe la comandă specială și le ducea peste tot, chiar și-n Mexic. Se purta ca un șmecher și povestea despre femei care s-au dat la el, chiar vedete de film, dar niciuna de care să fi auzit Buddy sau Foley. Îi spuneau Armăsarul.

— Te-ai întâlnit cu el?

— Buddy a crezut că trebuie, pentru orice eventualitate.

— Pentru ce eventualitate?

— Nu știu, întreabă-l pe el. Glenn a spus că te consideră extraordinar.

— A zis, hm? Spune-i lui Buddy că dacă-l văd pe ăsta cu ochelari de soare îi calc în picioare. Și

poate că nici nu i-i scot înainte s-o fac.

— Încă ești ciudat, spuse Adele.

— La șase fără un sfert cel târziu. Dar nu-l suna de la telefonul tău de acasă.

— Îmi spui asta de fiecare dată, zise Adele. Să ai grijă, te rog! Și vezi să nu fii împușcat!

•

Cinci și douăzeci, Foley găsi în capelă un pedofil căruia i se spunea Spiridușul, stând singur pe întuneric: un puștan slab și spălăcit, stătea adus de spate lângă fereastră în rând cu un morman de broșuri. Foley aprinse lumina și puștiul se întoarse ca să-l vadă, fără îndoială temându-se că urmează să mănânce bătaie din nou, soartă a tuturor celor ca el, aliați în mijlocul unui grup care se credea superior.

— O să-ți strici ochii, spuse Foley, încercând să citești porcăriile alea înălțătoare pe întuneric. Pleacă, bine? Trebuie să vorbesc singur cu Mântuitorul meu.

Imediat ce Spiridușul ieși, Foley stinse luminile la loc și trecând prin dreptul fiecărei ferestre trase pe jumătate jaluzele vechi și pline de pete maronii, lăsând să pătrundă lumină doar cât să poți distinge conturul rândurilor de bănci. Traversă încăperea și ajuns în cealaltă parte a capelei intră printr-o deschizătură a aripii în construcție, cu structura gata făcută și mirosind a lemn nou, cu goluri mari în care urmau să fie puse ferestrele.

Se uită împrejur la grămada de rest de cherestea pe care tâmplarii închisorii, fără să le pese, o iroseau. O bucată de doi pe patru îi reținu atenția. Foley se gândise să folosească țeavă pentru ce avea să facă – se găsea destulă pe-acolo – dar îi plăcu felul în care bucata aceasta de lemn era despicată și ascuțită la un capăt, ca o bâtă de baseball.

Luă lemnul de pe jos, îl învârti în aer ca și cum ar fi lovit o minge și își imagină cum aceasta zboară direct în terenul sportiv al închisorii, unde

jumătate din populație – putea să-i vadă prin deschizăturile ferestrelor – cinci sau șase sute de pușcăriași stăteau sictiriți fără să aibă nimic de făcut, nu erau destule slujbe aici să-i țină ocupați. Acum începea să se întunece, pe cer mai erau doar câteva fâșii roșietice, și iată, se auzi fluierul: toată lumea înapoi la dormitoare pentru numărătoarea de seară. Aceasta le-ar lua o jumătate de oră și-apoi încă un sfert de oră pentru a repeta numărătoarea, înainte să fie siguri că lipsesc șase deținuți. Până când reușesc să scoată și câinii, Chino și cu băieții lui vor alerga deja prin trestia de zahăr.

Șiruri mișcătoare la care se tot adăugau deținuți se îndreptau acum dinspre terenul sportiv, trecând printr-o poartă, spre complexul închisorii. Foley îi privi gândindu-se: „De-acum ești într-o cursă contra cronometru, băiete!”

Din nou în capelă, își așeză bâta pe unul din rânduri, pe o băncuță, apoi își scoase jacheta de denim pentru a acoperi bâta. Chino trebuie să fie acolo jos în noroi, spunându-le băieților lui să aibă răbdare, să fie siguri că e întuneric înainte să iasă.

Foley, auzind ușa capelei deschizându-se, se întoarse. Îl văzu pe Pup intrând și aruncând o privire împrejur înainte de a închide ușa. Nicio armă asupra lui, doar stația și lanterna, avea cozorocul șepcii lăsat pe ochi, era foarte agitat. Mâna sa se ridică spre întrerupătorul de pe perete de lângă ușă, dar Foley spuse:

— Las-o stinsă.

Pup se uită la el și Foley își duse degetul la buze. Acum chiar se întâmpla și el făcea totul pe îndelete.

— Sunt chiar sub tine, Pup. Au săpat un tunel.

Acum gardianul își desprindea stația de la centură.

Foley spuse:

— Așteaptă. Nu încă.

• Capitolul 2

Karen plecă la cinci din West Palm, conduse trecând pe lângă kilometri și kilometri de trestie până la apusul soarelui, așa că avea deja farurile aprinse când intră în locul de parcare și se așeză cu fața către închisoare. Faza lungă a mașinii ei dezvăluia o fâșie de iarbă, un trotuar, încă o fâșie de iarbă, gardul prelungit de detectori de sunet și sârmă ghimpată, figuri întunecate în tricouri albe dincolo de gard, dormitoare de cărămidă cu aspect de cazărmi, mese de picnic și câteva foișoare folosite în zilele de vizită. Se aprindeau lumini, reflectoare montate la înălțime care arătau complexul cu cărările și gazoanele sale, noaptea nu arăta chiar așa de rău. Își aprinse o țigară și formă un număr la telefonul din mașină:

— Bună. Karen Sisco din nou. S-a întors cumva Ray?… Am încercat, da. Dacă apare spune-i că nu pot să mă întâlnesc cu el până pe la șapte. Bine?

Privea cum prizonierii se îndreptau spre poartă dinspre terenul sportiv, trecând la grămadă prin deschizătură apoi răspândindu-se, fiecare spre dormitorul său în lumina reflectoarelor. Luă telefonul și formă un număr:

— Tată? Karen. Vrei să-mi faci o mare favoare?

— Trebuie cumva să mă ridic? Tocmai mi-am pregătit ceva de băut.

— Sunt la Glades. Trebuie să mă întâlnesc cu Ray Nicolet la ora șase și nu reușesc să dau de el.

— Care o ăsta, agentul FBI sau tipul de la ATF?

— A fost. Ray lucrează acum ca agent statal, nu federal. Departamentul Forțelor de Ordine din Florida, a schimbat partea.

— E totuși căsătorit încă, mh?

— Teoretic. Sunt despărțiți.

— Ah, s-a mutat?

— E pe cale s-o facă.

— Atunci nu sunt despărțiți, nu-i așa?

— Vrei să încerci să dai de el, te rog? E pe teren. Să-i spui că întârzii. Îi dădu tatălui ei numărul de pager al lui Ray.

— Ce faci la Glades?

— Aduceri la cunoștință, o citație și o reclamație. Să vin tocmai până aici… Farurile unei mașini apărură în retrovizoarea lui Karen, o mașină parca în rândul din spatele ei. Luminile se stinseră, apoi se aprinseră din nou și Karen modifică poziția oglinzii pentru a devia raza supărătoare. A trebuit să vin tocmai până aici pentru că unui pușcăriaș condamnat pe viață nu-i plac macaroanele cu brânză. Dă statul în judecată, zice că nu are posibilitate de alegere între felurile de mâncare și că îi sunt violate drepturile.

Tatăl său zise:

— Ce ți-am spus eu? În mare parte o să livrezi documente sau o să te ocupi de pază, stai prin judecătorii, duci prizonierii la audieri…

— Vrei să spun că ai avut dreptate?

— Nu mori din asta.

— Ofer un an biroului din West Palm. Dacă nu mă pun din nou la arestări, îmi dau demisia.

— Fetița mea, gagică dură. Știi că oricând poți veni aici, să lucrezi pentru mine cu normă întreagă. Tocmai am luat un caz care ți-ar plăcea, drepturile victimei sunt în joc.

— Tată…

— Tipul dă o spargere, bate o bătrână și îi fură economiile de-o viață pe care le ascunsese, optzeci și șapte de mii, numerar. Îl prind și avocatul lui face târg cu procurorul, de la doi la cinci ani și când iese restituie toți banii. A stat cincisprezece luni la închisoare, a fost eliberat și a dispărut. Fiul bătrânei m-a angajat să-l găsesc.

Karen spuse:

— Îl prinzi și ce se întâmplă? Tipul face niște jafuri armate ca să plătească datoria?

— Vezi? Îți place, gândești. De fapt, fiul bătrânei s-ar mulțumi să-l rupă-n bătaie pe hoț.

— Trebuie să plec, spuse Karen.

— Când te mai văd și eu?

— Vin duminică să vedem meciul împreună, dacă-l suni pe Ray.

— Te îmbraci frumos pentru tipul ăsta?

— Port costumul Chanel – nu pe cel nou, pe cel pe care mi l-ai făcut cadou de Crăciun acum un an. S-a nimerit să-l port acum.

— Cu fusta aia scurtă? Vrei să plece mâine acasă, nu?

— Mai vorbim, zise Karen și închise telefonul.

Tatăl ei, șaptezeci de ani, semi-pensionat după patruzeci de ani în domeniu, conducea Marshall Sisco Investigations, Inc. în Coral Gables. Karen Sisco, douăzeci și nouă de ani, era ajutor de șerif, recent transferată de la biroul din Miami la cel din West Palm Beach. Lucrase pentru tatăl ei în misiuni de supraveghere în timpul facultății, Universitatea din Miami, hotărâse că s-ar putea să-i placă la forțele de ordine federale și se transferase la Florida Atlantic în Boca Raton pentru a conduce programul lor judiciar penal. Diferiți agenți veneau la școală pentru a vorbi sau recruta, de la FBI sau DEA – Karen fuma iarbă la momentul respectiv, așa că nu-l considerase drept opțiune pe acesta din urmă, Departamentul Antidrog. Se gândise la Serviciul Secret, dar agenții pe care îi întâlnise erau atât de secretoși – dacă îi întrebai ceva îți răspundeau: „Trebuie să te interesezi la Washington de asta”. Cunoscuse și câțiva șerifi, erau mai simpatici, nu se luau așa în serios ca agenții federali pe care-i cunoscuse. Așa că optase pentru Serviciul Șerifilor și tatăl ei îi spusese că e nebună, dacă alege să suporte toate rahaturile birocratice.

Karen avea 1,77 înălțime cu tocurile medii ale pantofilor asortați costumului Chanel. Steaua și legitimația ei de șerif erau în poșetă pe scaun alături de hârtiile judiciare. Revolverul ei, un Sig Sauer calibrul 38, era în portbagaj împreună cu

vesta antiglonț, jacheta de șerif, mai multe perechi de cătușe, lanțuri de fier pentru picioare, un baston expandabil, cel de cauciuc, și o pușcă Remington cu aer comprimat. Încuiase pistolul în portbagaj pentru a nu fi nevoită să-l înregistreze la intrarea în închisoare. Sig Sauer-ul era favoritul ei, accesoriul ei „de seară”; nu avea niciun chef să-și facă griji din cauză că vreun gardian putea să se prostească cu el.

OK, era gata. Karen trase un ultim fum din țigară și o aruncă pe fereastră. Aranjă oglinda retrovizoare pentru a se putea privi în ea și fu nevoită să întoarcă imediat capul din cauza luminii orbitoare: farurile mașinii din spatele său erau încă pe fază lungă.

• Capitolul 3

Buddy văzu reflexia oglinzii și pletele blonde în bătaia farurilor sale, o femeie într-un Chevrolet Caprice albastru parcat chiar în fața lui, cu număr de Florida.

Nu mai văzuse pe altcineva în celelalte mașini din primul rând. Bun. Pușcăriașii intrau înăuntru venind dinspre terenul atletic, dar nu văzu niciun sticlete fugind înnebunit încoace și-ncolo și nici nu auzi nici vreun fluier. Asta era chiar și mai bine. Ajunsese la timp. După ce se dăduse de ceasul morții ca să ajungă până aici nu i-ar strica câteva minute de relaxare. Nu-i venea să creadă ce noroc avusese să dea de Glenn cu doar câteva ore înainte să se întâmple, să-i spună că are să se întâmple. Nu duminică, azi, acum. Glenn voia să știe cum se face că tocmai în ziua aceea Buddy îi spusese:

— Nu avem timp de conversație, înțelegi? Fă rost de o mașină și așteaptă unde ți-am arătat. Cândva după șase. Glenn? O mașină albă.

Glenn nu înțelegea ce contează culoarea.

— Ca să fim siguri că ești tu, zise Buddy, și nu vreun polițist stând într-o mașină civilă cu o pușcă cu lunetă. Și să nu porți ochelarii de soare.

Glenn protestă și în legătură cu asta și Buddy îi spuse:

— Băiete, fă cum zic eu și o să fie bine.

Buddy fusese nevoit să se grăbească și el ca să facă rost de o mașină, una albă pe care Foley să o găsească fără să trebuiască să caute prin toată parcarea, și să conducă mai bine de trei ore pentru a ajunge aici din zona Miami.

Minutele treceau și Buddy se întreba dacă femeia din Chevrolet stătea acolo așteptând niște cubanezi să iasă târându-se dintr-o groapă. Știa că latinilor le plac Chevrolet-urile și chiar și femeia asta putea fi o latino-americană cu părul vopsit. Buddy întoarse capul într-o parte și-n cealaltă

cercetând, întrebându-se dacă nu erau acolo și alte mașini care veniseră să ia pușcăriași. Ca într-o gară, în care nevestele vin să-și aștepte bărbații.

Blonda se afla chiar în locul potrivit. Foley îi spusese lui Adele că pe la al doilea stâlp al gardului de la turnul de pază lângă capelă aveau să iasă.

Buddy ura turnurile de pază, chiar și când se afla în afara gardului, adică ideea unui om acolo sus cu o pușcă cu bătaie lungă care era cu ochii pe tine tot timpul cât te aflai în curte. Foley obișnuia să se uite la turn și spunea:

— Gândește-te, să speri să vezi un om pe gard doar ca să-l poți împușca. Rugându-te să ți se dea ocazia. Ce fel de om poate fi ăsta?

Buddy îi răspundea că nu este altcineva decât specia noastră de sticlete de zi cu zi, rău și prost.

Asta se întâmpla când se întâlniseră prima oară, aflaseră că aveau același gen de ocupație și deveniseră prieteni pe viață la Penitenciarul Lompoc: la cinci mile distanță de Oceanul Pacific plin de dobitoci californieni care lucrau în stil mare, escroci, delapidatori… Foley spunea:

— Buddy, ce caută doi profesioniști ca noi în pușcăria asta ordinară, la grămadă cu toți cretinii inadaptați, găinari și dezaxați?

Fuseseră eliberați la trei luni unul după celălalt.

Buddy, care ieșise primul, stătuse în Los Angeles cu sora lui mai mare, Regina Mary, o fostă călugăriță care trăia din ajutorul de șomaj, bea vin și mergea la liturghie în fiecare zi pentru a se ruga pentru Buddy și sufletele nefericite din Purgatoriu. Când Buddy era plecat să spargă bănci o suna în fiecare săptămână și îi trimitea bani. La pârnaie tot ce putuse să facă era să scrie, deoarece Regina nu accepta apelurile cu taxă inversă.

Foley ieșise și el cu cincizeci de dolari bani de buzunar și luase un autobuz spre Los Angeles, unde îl aștepta Buddy într-o mașină pe care o furase special pentru acea ocazie. În după-masa

aceleiași zile jefuiseră o bancă din Pomona – pentru amândoi era prima dată când lucrau cu un partener – furaseră un total de cinci mii șase sute de dolari de la două casierii diferite în același timp, apoi se duseseră la Las Vegas, unde își găsiseră niște femei și pierduseră și restul din cei cinci mii șase sute de dolari. Așa că se întorseseră la Los Angeles și lucraseră prin sudul Californiei împreună, ca o echipă: două casierii în același timp, să vadă care dintre ei putea fura mai mult fără să declanșeze alarmele. Lui Buddy îi era tare dor de partenerul său!

Când Foley îl sunase prima oară să-i vorbească de treaba asta, Buddy era încă în California. Stătea la sora lui. Îl întrebase:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți la loc la mititica?

— Caut să evadez, îi răspunsese Foley. Un judecător cu mâncărimi în fund mi-a dat treizeci de ani și nu merit să fiu aici. E plin de cretini și inadaptați, dar cu securitate medie, dacă înțelegi unde bat. Motivul pentru care se afla în Florida, îi spusese, era că venise s-o vadă pe Adele.

— Ți-amintești că mi-a scris tot timpul cât am fost închiși la Lompoc?

— După ce a divorțat de tine.

— Eh, n-am fost niciodată cine știe ce soț. N-am ajutat-o cu cheltuielile și nici n-am plătit pensie alimentară.

— Păi cum ai fi putut, câștigând douăzeci de cenți pe oră?

— Știu, dar mă simțeam dator față de ea.

— Așa că ai spart o bancă în Florida, spuse Buddy.

— Îmi amintea de atunci când eram în Pasadena, am ieșit din bancă și a dracului mașină nu voia să pornească.

— Ai vorbit despre asta șapte ani, zise Buddy, te întrebai de ce nu ai lăsat motorul pornit. Să nu-mi spui că același lucru s-a întâmplat în Florida.

— Nu, dar a fost ceva în genul ăla. Cele două mari căderi ale mele se datorează unor mașini.

— Ai făcut vreun accident?

— O să-ți povestesc când ne vedem, zise Foley.

Din acel moment Adele era cea care suna, întotdeauna de la un telefon cu fise, pentru a discuta despre chestia asta cu cubanezii.

Până când se stabilise data, Buddy o tăiase din California și închiriase o garsonieră în Apartamentele Shalamar în Hallandale. Era pe malul oceanului, puțin la nord de Miami.

Apoi Adele îl sunase să-i spună că era chiar în noaptea asta, și frate, trebuia să se grăbească. Îl pusese și pe Glenn să-și miște fundul, apoi se dusese să caute o mașină și găsise mașina ideală pentru o evadare în parcarea unui super-market din Dania: un Cadillac Sedan DeVille Concours alb. Buddy era pe cale să forțeze portiera cu o rangă când văzu ieșind din magazin o femeie între două vârste, purtând perle și toc cui după-masă, dar împingându-și singură căruciorul cu cumpărături, pentru a nu fi nevoită să dea bacșiș vreunui curier, vreunui prăpădit de haitian care venise până aici într-o barcă cu vâsle. Buddy își ascunse ranga în pantaloni, la spate, chiar sub curea. Așteptă până când femeia deschise portbagajul mașinii înainte de a se oferi:

— Stați, dați-mi voie să vă ajut cu astea, doamnă.

Nu era prea sigură ce trebuia să facă, dar îl lăsă să încarce cumpărăturile în portbagaj și să scoată cheile din încuietoare. Femeia îi spuse:

— Nu te-am rugat să mă ajuți. Așa că nu aștepta bacșiș.

Buddy dădu din mână a nepăsare:

— Nicio problemă, doamnă, zise el, o să vă iau doar mașina. Se sui la volan și demară. Probabil că femeia uriașe după el, dar cu ferestrele închise și aerul condiționat dat tare nu avea cum să audă

nimic. Era prima dată când fura o mașină astfel, un fel de „deturnare de mașină” cum s-ar zice.

Șase fără un sfert. Dacă avea să se întâmple așa cum spusese Foley, putea să aibă loc în orice secundă de-acum încolo. Aproape toți pușcăriașii plecaseră de pe terenul sportiv, numai câțiva rătăciți veneau fără să se grăbească, mișcându-se în lumina reflectoarelor.

Acum Buddy o urmărea din nou pe femeia din Chevrolet. Văzu cum mâna ei ieși pe geam pentru a arunca o țigară și îl făcu să creadă că ea *știa* într-adevăr de evadare și se pregătea. Îi văzu și cealaltă mână ridicându-se, în mașină, către oglinda retrovizoare, apoi văzu reflexia farurilor sale în acea oglindă din nou, așa cum se întâmplase mai devreme, chiar când ajunsese el acolo. Câteva momente mai târziu farurile Chevrolet-ului erau stinse. Buddy era aproape sigur că urma ca ea să iasă din mașină.

Așteptă, curios să vadă cum arăta.

• Capitolul 4

Foley îl urmări pe Pup târându-se de-a lungul coridorului dintre rândurile de bănci către intrarea capelei, cu ochii pe podea, fără îndoială încercând să deslușească vreun sunet venind de dedesubt. Destul de sigur pe el, spuse.

— Nu aud nimic.

— Nu sapă acum. Pup, au terminat. Sunt șase băieți în tunel chiar acum, gata de acțiune. Foley se gândi că era ceva ce ar trebui să știe și întrebă:

— Ce spui când raportezi o evadare?

— Asta ar fi o alertă specială, spuse Pup. Ești sigur că sunt acolo dedesubt?

— I-am văzut ascunzându-se în spațiul de sub capelă.

— Unde dă tunelul?

— Afară, în dreptul celui de-al doilea stâlp al gardului dinspre turnul de pază. Haide, uită-te puțin.

Pup se întoarse cu spatele, merse din nou de-a lungul coridorului, apoi traversă încăperea prin fața băncilor și se opri la o fereastră. Luminile din curte se reflectau în geam și dădeau jaluzelelor o nuanță de galben murdar. Pup spuse:

— Nu văd nimic acolo.

Foley luă jacheta cu bâta de doi pe patru în ea, și, mergând printre rândurile de bănci către fereastră, spuse:

— Vei vedea imediat. Uită-te acolo.

Pup spuse:

— Nu e nimeni în turnul șase la ora asta din zi, dacă apar într-adevăr pușcăriașii.

Foley zise:

— Și ce crezi că ei nu știu asta? Ducându-se în spatele lui Pup, îi vedea tricoul de gardian mulat strâns pe spatele care purta o mare greutate. Foley își lăsă jacheta să alunece pe podea; strânse bâta în mâna stângă, în jos pe lângă picior.

Pup zise:

— Sunt niște mașini cu farurile aprinse afară… Acum își desprindea stația de la centură zicând „Doamne, Dumnezeule!” apoi în stație:

— Om peste gard! Lângă turnul șase!

Nu spuse ceva cum că ar fi alertă specială – era prea emoționat. Foley se apropie tiptil uitându-se peste umărul gardianului la farurile mașinilor din parcare care se reflectau în gard, o mașină albastru-închis și una albă în spatele acesteia în care trebuie să fi fost Buddy, drăguțul de el! Foley, pe vârfuri, acum privind spre libertate, o simțea – Doamne, e chiar acolo! – în timp ce Pup se legitima în stație, spunând „aici este ofițerul Pupko” și unde se afla, dădea vestea prea devreme, înainte ca Foley să fie gata. Văzu o siluetă lângă gard deja, albastră-deschis în lumina farurilor, iar Pup striga în stație:

— Îl văd, pentru numele lui Dumnezeu!

Foley stătu un moment pentru a-și reaminti să nu șovăiască, să facă exact așa cum stabilise. Eziți, se duce dracu’ totul! Găsi unghiul pe care-l dorea, își înfipse picioarele în podea pentru a da o lovitură puternică și-l plesni cu bâta într-o parte a capului pe Pup. Îl puse jos dintr-o singură lovitură, Pup se izbi de rama ferestrei căzând apoi pe jos fără să scoată vreun sunet. Foley se mai uită o dată afară, de data asta văzu două siluete lângă gard, înainte să-l dezbrace pe Pup. Îi desfăcu nasturii cămășii apoi îl întoarse cu fața în jos. Pup era încă în viață, dar greu ca un mort. Frate, ce muncă era să-i dea cămașa jos, fără ca Pup să dea o mână de ajutor. Foley o puse repede peste tricoul lui. Auzi claxonul unei mașini, cineva se sprijinea pe el, probabil Buddy încercând să-i spună ceva. Ceva în genul „hai, *mișcă-te odată*!” Văzu că nu mai avea timp și pentru pantaloni; va trebui să-și încerce norocul, cu pantalonii săi albaștri de pușcărie, sperând să nu fie observați în întuneric. Foley își îndesă pe cap șapca lui Pup, prea mică pentru el,

strânsă deasupra ochilor, îi luă lanterna și se strecură pe ușa din față a capelei într-unul din tufișurile de ficus.

•

Karen avea hârtiile judecătorești în mână, gata să iasă din mașină. Văzu că mai erau câțiva prizonieri venind dinspre terenul sportiv, mergând de la stânga la dreapta, toți la distanță destul de mare față de gard. Deschise portiera…

Stai un pic.

Unul din tipi, o siluetă pe care nu o observase adineauri, era chiar lângă gard. Destul de aproape cât să-l atingă. Tipul se ghemui… sau se așeză în patru labe. Karen își aprinse din nou farurile și-l văzu clar.

Nu era ghemuit.

Bărbatul ieșea *din pământ.*

De partea *asta* a gardului.

Își întindea mâinile în jos acum de unde apăru un cap, apoi umeri, un alt bărbat ieși din pământ.

Chiar în fața ei. La nici douăzeci de metri de mașină. Doi tipi evadau și nici gând să se audă vreo sirenă sau vreun fluier, prizonierii încă mai traversau curtea, nici nu știau ce se întâmplă…

Karen se lăsă pe claxon, îl ținu apăsat și-i văzu pe cei doi lângă gard, amândoi latino-americani, se uitau înspre farurile ei, rămaseră țintuiți pentru un moment înainte de a dispărea în întuneric, în josul gardului care se desfășura pe toată lungimea terenului sportiv. Până când să iasă și al treilea pușcăriaș, care ieși din groapă urmat de un altul, Karen era afară din mașină.

•

Buddy nu-i văzu imediat. Femeia începuse să sune din claxon și asta îl făcu să se ridice. Tot nu-și dădu seama că evadarea avea loc în acel moment până când femeia nu ieși din mașină și o văzu uitându-se către stânga, înspre gard. Când îi văzu pe cei doi pușcăriași, aceștia deja fugeau de lângă gard, tăind-o peste drumul care dădea în

autostradă, cei doi fiind subit prinși în raza unui reflector aflat în turnul de pază din celălalt capăt al terenului sportiv, reflectorul îi urmărea, raza sa nu-i pierdea, iar acum se auzea sunetul împușcăturilor unor arme venind din aceeași direcție, gardianul din turnul depărtat încercând să-i doboare în timp ce fugeau spre adăpostul unui pâlc de portocali și dispărură din vedere. Când Buddy se uită după femeie aceasta era chiar în fața lui, cu părul blond în lumina farurilor, picioare lungi și subțiri, la dracu', o *gagică* – deschidea portbagajul mașinii ei.

Primul gând al lui Buddy fu: „O să pună un evadat acolo, să-l ajute să scape."

O văzu băgând capul în portbagaj și ieșind cu un pistol în teacă, care arătă ca un fel de armă automată.

Doamne, sunt gata chiar să împuște în stânga și-n dreapta ca să evadeze.

Dar ea aruncă arma la loc în portbagaj, se aplecă înăuntru din nou și ieși ținând în mână o pușcă semiautomată. Buddy o privi grăbindu-se să ajungă în fața mașinii și ridicând arma, ochi, dar pușcăriașii dispăruseră. Acum se auzi un fluier venind dinspre închisoare.

Buddy văzu pușcăriași înăuntru adunându-se, uitându-se înspre partea aceasta, cu sutele împărțiți în grupuri, dar niciun sticlete la vedere. Își spuse că ar trebui să iasă din mașină, să fie pregătit, fie că voia sau nu.

O dată ieșit din mașină o văzu pe fată, tot în fața mașinii, avea arma îndreptată către alți doi pușcăriași, amândoi murdari din cap până-n picioare, stăteau lângă groapa din care probabil abia ieșiseră, fata le spunea să ridice mâinile sus. La dracu', sigur nu venise aici ca să ajute pe cineva să evadeze! Atunci cine era? Buddy îi văzu pe cei doi bărbați încercând să decidă, doi latino-americani, începură să se îndepărteze ușurel – ce naiba, doar ajunseseră până aici. Se uitară cu

băgare de seamă către reflectorul care mătura prin întuneric, apoi privirea li se îndreptă în partea opusă, de-a lungul gardului, către poarta principală, unde văzură gardieni înarmați ieșind în fugă, și asta îi ajută pe cei doi să hotărască. O luară la fugă înspre drum. Buddy văzu femeia, fata asta frumoasă cu fustă scurtă, îndreptând țeava puștii ei semi-automate spre ei și știa că nu are cum să nu-i nimerească, dar nu trase. Nu, sticleții care ieșeau pe poarta principală, cinci, cu puști și mitraliere, i-o luară înainte, deschiseră focul toți odată și traseră, și Buddy îi văzu pe cei doi condamnați oprindu-se secerați din fugă. Sticleții se uitau acum în direcția asta; n-aveau cum să n-o observe pe fată stând în lumina farurilor, dar nici n-o băgară în seamă – Buddy dându-și seama că știau cine e. Erau mult mai interesați de groapa din care apăruseră pușcăriașii. Acum stăteau chiar în fața acesteia uitându-se înăuntru, apropiindu-se ușor cu armele gata să tragă, apoi se dădură toți odată înapoi, ciocnindu-se unul într-altul.

Un cap purtând o șapcă de gardian apăru, capul, apoi umerii ieșiră din groapă, bărbatul spunea ceva gardienilor din jurul său, fața sa era ascunsă sub șapca plină de noroi, și își agita nervos capul. Unul din sticleți vorbea în stație. Altul întinse pușca celui din groapă ca să se apuce de țeava ei pentru a fi tras afară. Dar cel din groapă continua să țipe și să arate cu degetul în întuneric, spre pâlcul de portocali. Când în sfârșit sticleții se urniră, mai întâi îi verificară pe cei doi pe care-i împușcaseră – îi loviră cu piciorul să vadă dacă mai trăiesc, apoi merseră mai departe, și cel din groapă ieși și el la suprafață.

Buddy știa că e Foley, care nici gând să se grăbească, ba se mai și dădea în spectacol, stătea cu mâinile în șold ca un sticlete sadea, cu șapca aceea serioasă lăsată pe ochi. Buddy se postă în lumina farurilor mașinii sale, ridică mâna și făcându-i semn lui Foley să se grăbească o văzu pe

fată întorcându-se exact cât să poată ținti arma înspre el. Buddy ridică palma spre ea spunând:

— E-n regulă, drăgălașo, suntem băieți buni. Buddy încercând să pară calm, încercând să se convingă că nu va avea nicio problemă cu blonda asta drăguță care probabil se ocupă de eliberări condiționate, cu toate că nu credea că ofițerii de eliberare condiționată umblau vreodată înarmați.

Ea spuse:

— Ce cauți aici? Nu prea suna a întrebare, ci a interogatoriu, așa cum fac polițiștii când sunt deja destul de siguri că știu de ce te afli acolo. Aruncă o privire pentru a-l supraveghea și pe Foley. Știa, într-adevăr, ce se întâmplă, dar cu doi de urmărit era prea târziu ca să acționeze. Îl văzu pe Foley venind spre ea murdar de noroi, ca o creatură ieșită din mlaștină, dându-i lui Buddy timp să o ia de gât. Se luptă cu el, lovindu-l în burtă cu patul puștii, înainte ca Foley să ajungă să i-o smulgă din strânsoare. O târâră până în spatele Chevrolet-ului, capacul portbagajului era încă deschis, și se ghemuiră acolo în timp ce câțiva gardieni trecură fugind pe lângă gard, pe lângă turnul de pază întunecat și traversară drumul către pădurricea de portocali. Puțin mai târziu auziră ecouri de focuri de arme, apoi liniște.

Foley spuse:

— Pun pariu că ăștia sunt toți sticleții pe care-i trimit în urmărire. Altfel nu mai rămâne nimeni să păzească prăvălia.

— Hai să vorbim mai încolo de asta, zise Buddy. Întoarse capul și îi văzu pe Foley și tânăra femeie uitându-se fix unul la celălalt în luminile Cadillac-ului, niciunul nu părea nervos sau speriat, Foley vorbindu-i:

— Vai, dar ești doar o fetiță. Din ce-ți câștigi tu pâinea de trebuie să umbli cu pușca după tine?

Ea îi răspunse:

— Sunt șerif federal și tu ești arestat, amândoi sunteți.

Foley se uita în continuare fix la ea, ca și cum cântărea atent situația, pentru a se hotărî ce era de făcut cu ea, Isuse, un șerif federal. Dar ceea ce spuse a fost:

— Pun pariu că duhnesc, nu?

Și mai spuse:

— Ascultă, treci tu în portbagaj și-o tăiem de-aici.

• Capitolul 5

Karen crezu că o vor băga pe ea înăuntru și vor pleca și pipăi împrejur încercând să-și găsească revolverul, repede, Sig Sauer-ul, înainte ca ei să închidă capacul portbagajului și ea să trebuiască să bată în el și să strige până s-o audă cineva și să-i dea drumul. Iată, simți tocul, scoase pistolul și închise mânerul acestuia în palmă gata să treacă la atac, șase gloanțe în încărcător și unul pe țeavă, era pregătită să împuște dacă era nevoie. Dar acum, cel în uniforma împuțită de gardian o îmbrâncea și se urca alături de ea – nu-i venea să creadă – se furișa înăuntru înghesuind-o între peretele portbagajului și corpul lui lipit de spatele ei, ca și cum ar fi fost îmbrățișați în pat, bărbatul aducându-și mâna peste ea ca să o strângă aproape de el, și ea nu avea loc să se întoarcă și să-i înfigă pistolul în figură.

Capacul portbagajului coborî și ei rămaseră în întuneric, beznă, nicio rază, niciun firicel de lumină nu pătrundea, tăcere mormântală până când motorul prinse viață, mașina era în mișcare acum, ieșea din parcare în drumul care dădea în autostradă. Karen își imagină, amintindu-și păduricea de portocali și o clădire destinată întreținerii, apoi mai departe pe drum formele caselor și curților în care locuia personalul închisorii.

Vocea lui în întuneric, răsuflând în ceafa ei, se auzi:

— Ai loc destul?

Pușcăriașul era calm, n-avea nimic de pierdut. Karen ținea Sig Sauer-ul între coapse, protejându-l, fusta i se ridicase pe șolduri. Ea îi răspunse:

— Dacă s-ar putea să mai am puțin loc…

— Nu mai e niciun pic.

Se întreba dacă n-ar putea să-și aducă tălpile pe peretele din față, să se împingă tare în el și-n

același timp să se răsucească și să-i înfigă arma în față.

Poate. Și apoi ce?

Spuse:

— Halal ostatic sunt dacă nu știe nimeni că sunt aici.

Simți mâna lui coborând peste umăr în jos pe brațul ei.

— Nu ești ostatic, ești zu-zu meu, răsplata mea după cinci luni de închisoare. Cineva drăguț și care miroase frumos. Îmi pare rău dacă miros ca o gură de scurgere, e mâlul prin care am fost nevoit să mă târăsc, toată materia aia descompusă.

Îl simți mișcându-se, ca să se așeze mai bine:

— Ai o grămadă de porcării aici. Ce sunt toate chestiile astea? Cătușe, lanțuri… Ce-i porcăria asta?

— Pentru respirație, zise Karen. Ți-ar prinde bine. Pune-ți puțin în gură.

— Drăcoaico, e spray paralizant, nu? Ce-i ăsta, un baston de cauciuc? îl folosești cu bieții infractori… Unde ți-e pistolul?

— În geantă, în mașină. Simți mâna lui alunecând de pe brațul pe șoldul ei și odihnindu-se acolo și spuse:

— Știi că n-ai nicio șansă să scapi. Sunt deja pe-aici gardienii, or să oprească mașina.

— Sunt duși prin trestie acum, la vânătoare de cubanezi.

Tonul lui era liniștit, lent și asta o surprinse.

— Am calculat să fug între evadări, ca să zic așa. Aveam de gând chiar să suflu eu în fluier dacă era nevoie, să dau alarma specială, să-i fac să fugă amețiți în stânga și-n dreapta când ieșeam eu din groapă. Frate, ce duhnea acolo.

— Te cred, zise Karen. Ai distrus un costum de trei mii cinci sute de dolari pe care mi l-a dat tatăl meu.

Simți mâna lui plimbându-se în jos pe coapsa ei, vârfurile degetelor mângâindu-i ciorapii, fusta ei

fiind ridicată.

— Și pun pariu că arăți superb în el. Spune-mi de ce naiba te-ai făcut șerif federal, Isuse. Din experiența mea cu șerifii, toți sunt băieți vânjoși, ca toți cretinii din orașele mari.

— Ideea de a urmări tipi ca tine, spuse ea, îmi surâde.

— Ca să dovedești ceva? Ce ești tu, una din activistele alea pentru drepturile femeii, umbli să faci praf bărbații? N-am mai fost lângă o femeie ca tine de luni, frumoasă, deșteaptă… Îmi zic, doamne, asta e răsplata mea că am stat fără, am dus o viață curată, de celibatar în închisoare, și când colo ești o bătăușă. Spune-mi că nu-i așa.

— De unde știi dacă sunt sau nu deșteaptă?

— Vezi? Mă pui la punct, este același lucru cu o bătaie. Trebuia să-mi dau seama că ești feministă militantă, o fată să aibă, să târâie după ea tot echipamentul ăsta de oprit infractorii… Dar, ascultă, chiar dacă am rezistat fără nu înseamnă că o să te violez. În viața mea n-am făcut așa ceva.

O uimea, băiatul ăsta încerca să facă impresie bună.

— Oricum nici n-ai avea timp, spuse Karen. Ne apropiem de un blocaj al poliției și or să verifice numărul mașinii, or să afle în vreo cinci secunde cui îi aparține.

Vocea lui respirând peste ea zise:

— Dacă sunt gata ia timp, lucru de care mă îndoiesc. Și chiar dacă reușesc vor căuta cubanezi, niște tipi scunzi cu păr negru, nu un bădăran mare conducând un Chevrolet. Las călătoria asta în mâinile Domnului și Salvatorului meu și ale bunului meu prieten Buddy. Este bădăran sadea. Știi cum îți dai seama? Nu-și dă niciodată cămașa jos.

Se simțea liber și avea poftă de vorbă. Karen tăcea.

— Vreau să zic la soare, când eram în curtea închisorii. O pușcărie din însorita Californie la

numai câțiva kilometri de ocean, nici măcar o dată nu și-a dat cămașa jos. Are un bronz din ăla de fermier. Îl vezi pe Buddy în duș, fața și mâinile sunt bronzate, dar corpul este alb curat. Băiat bun, altfel, îi scria în fiecare săptămână surorii lui. Îi spunea cum era vremea. Ea-i răspundea, îi povestea cum este vremea la ea, care nu era așa de diferită. Sora lui a fost una din călugărițele alea care nu vorbesc niciodată. Buddy spune că nici acum nu vorbește cine știe ce, dar bea.

Să călătorești în portbagajul unei mașini cu un pușcăriaș evadat, pălăvrăgind ca să-i treacă timpul, mașina zguduindu-se din cauza drumului prost, podeaua de sub ei tare, neprimitoare. Când în sfârșit prinseră viteză și mergeau în linie dreaptă, Karen se gândea că sunt pe șoseaua 441 acum, îndreptându-se către West Palm, și probabil era șoseaua interstatală. Nu către barieră, nu aveai cum să dai de ea de pe 441. Simți mâna lui mângâindu-i coapsa, la câțiva centimetri de mâna ei care strângea Sig Sauer-ul.

Ea întrebă:

— Buddy. Ăsta este numele lui adevărat?

— Unul pe care i l-am dat eu, da.

— Bun, și al tău care e? Oricum o să fie în ziarele de mâine.

El spuse:

— Jack Foley. Probabil ai auzit de mine.

— De ce, ești celebru?

— Atunci când am fost condamnat în California? Mi-au spus: „Ce-ar fi să ne spui la ce alte bănci ai mai dat spargeri?” Ăștia erau de la FBI. Mi-au oferit imunitate, dornici să închidă dosarul la orice le-aș fi dat. Am început să le enumăr doar pe cele pe care mi le mai aminteam. După ce am terminat au verificat și au spus că am jefuit mai multe bănci decât oricine altcineva din calculator.

— Câte erau?

— Sincer să fiu, nu știu.

— Aproximativ câte?

— Păi, începând de acum treizeci de ani, scoțând nouă ani petrecuți în închisori statale și federale, începând cu Angola. Știi unde e? În Louisiana. Am început conducând pentru unchiul meu Cully când aveam optsprezece ani, imediat ce am terminat liceul. Cully și un tip care lucra cu el s-au dus într-o bancă în Slidell, dincolo de Mississippi. Tipul care era cu Cully a sărit peste tejghea ca să ajungă la casieri și și-a rupt piciorul. Toți trei am fost ridicați. Eu am făcut douăzeci și două de luni și am învățat cum să mă lupt pentru viața mea. Cully a făcut douăzeci și șapte de ani înainte să iasă și a murit la puțin timp într-un spital de caritate, probabil încercând să recupereze toate momentele bune pe care le-a ratat. Cealaltă cădere a mea, am făcut șapte ani, asta a fost la Lompoc. Nu mă refer la locul în care i-au închis pe câțiva din oamenii lui Nixon, Haldeman, unii din ăia. Aia era Lompoc FPC, complexul închisorii federale, cea căreia i se spunea Clubul Federal. Fără gard, fără băieți cu cozi de linguri sau lame ascunse în suporturi de periuțe de dinți. Cel mai rău lucru care ți se putea întâmpla era să te lovească vreunul cu racheta de tenis în cap.

— Cunosc diferența, spuse Karen. Tu ai fost la Lompoc USP, penitenciarul federal. Am dus oameni acolo.

— În cătușe cu vreun cretin?

— Avem avionul nostru. Totuși nu e deloc distractiv.

— De obicei venea ceața dinspre ocean, zise Foley, se așeza și stătea acolo în curte, câteodată chiar și după prânz. Deci asta face nouă ani, Angola și Lompoc. Mai pui la socoteală timpul petrecut prin închisori locale așteptând audieri, și groapa pe care tocmai am părăsit-o, face mai mult de o decadă de viață corecțională. Am patruzeci și șapte de ani și nu vreau să mai fac niciodată pușcărie.

Karen spuse:

— Ești sigur de asta?

— Dacă mă duc înapoi fac treizeci de ani, nici mai mult nici mai puțin. Îți închipui să ai asemenea perspectivă?

— Eu nu trebuie s-o fac, zise Karen, eu nu jefuiesc bănci.

— Dacă e să fiu împușcat ca un câine se va întâmpla pe stradă, nu pe un nenorocit de gard.

— Trebuie că te vezi ca un fel de desperado.

El răspunse:

— Nu știu, și tăcu preț de câteva secunde. Nu am gândit niciodată așa despre mine. Făcu din nou pauză. Sau poate că m-am gândit fără să-mi dau seama. Ca unul din băieții de altădată. Clyde Barrow – ai văzut vreo poză cu el, cum își purta pălăria? Îți dai seama că are aerul ăla de „mă doare în fund”.

— Nu-mi amintesc de pălăria lui, zise Karen, dar am văzut poze cu el zăcând mort, împușcat de șerifii texani. Știi că nu era încălțat?

— Ei, nu mai spune!

— Au tras o sută optzeci și șapte de gloanțe în Clyde, Bonnie Parker și mașina cu care erau. Bonnie mânca un sandwich.

— Ești plină de date interesante, nu?

— A fost în mai 1934, lângă Gibsland, Louisiana.

— Asta e-n Louisiana de nord, zise Foley, drum lung până în New Orleans, unde m-am născut și am crescut. O dată ce ai plecat de-aici poți să te consideri în Arkansas, de unde este Buddy de fapt. S-a dus în Detroit ca să lucreze într-o fabrică de mașini, dar nu i-a plăcut, așa că s-a mutat în California. Mi-amintesc că am văzut filmul – chiar după ce ieșisem de la Angola și începusem să sparg bănci pe cont propriu. Partea aia în care erau împușcați? Warren Beatty și… Nu-mi vine în minte numele ei.

— Faye Dunaway. Mi-a plăcut mult în „Rețeaua”.

— Da, a jucat bine. Mi-a plăcut de tipul ăla care spunea că nu o să mai înghită toate mizeriile tuturor.

— Peter Finch, zise Karen.

— Da, exact. Oricum, scena aia în care Warren Beatty și Faye Dunaway sunt împușcați? Mi-amintesc că pe-atunci mi-am zis că n-ar fi rău să mor așa dacă ar fi să mor.

— Sângerând pe un drum de țară, spuse Karen.

— N-a fost prea frumos după, continuă Foley, nu, dar dacă erai în mașina aia – mâncând un sandwich – nici nu știai ce ți s-a întâmplat.

— Cum ai făcut rost de uniforma de gardian?

— Am luat-o de pe-un gardian.

— L-ai omorât?

— Nu, l-am lovit în cap – e cel mai prost om pe care l-am cunoscut vreodată. Făcu o pauză și spuse: De fapt, eu n-ar trebui să vorbesc după isprava care m-a băgat la pușcărie de data asta. Tocmai spărsesem o bancă în Lake Worth. Sunt pe o stradă lăturalnică și aștept să fac stânga pe autostrada Dixie… E o poveste lungă. Unicul motiv pentru care eram în Florida era că trebuia să vizitez pe cineva. Făcu o nouă pauză și zise:

— Mai bine tac din gură.

— Ai jefuit banca, întrebă ea, în mașina ta proprie?

— N-am fost chiar atât de tâmpit. Nu, dar am intrat într-o încurcătură cu mașina… Cea mai mare prostie pe care-am făcut-o vreodată.

Simți vârfurile degetelor lui Foley plimbându-se leneș pe coapsa ei, vocea lui, liniștită și aproape de ea, spunând:

— Mi-e foarte ușor să vorbesc cu tine. Mă întreb – să zicem că ne-am fi întâlnit în altă situație și am fi intrat în vorbă – mă întreb ce s-ar întâmpla.

— Nimic, spuse Karen.

— Vreau să spun dacă nu ai ști cine sunt.

— Mi-ai spune, nu-i așa?

— Vezi, de-asta zic eu că se poate vorbi cu tine. Fără vrăjeală, spui exact ce gândești. Ești închisă în întuneric cu un tip care e împuțit, miroase ca o canalizare, tocmai a evadat din închisoare și tu nici măcar nu pari speriată. Ești cumva?

— Bineînțeles că sunt.

— Nu se cunoaște.

— Ce vrei să fac, să tip? Nu cred că mi-ar ajuta prea mult.

Foley respiră și ea-i simți răsuflarea în ceafă, aproape ca un suspin. El spuse:

— Eu tot cred că dacă ne-am fi întâlnit în alte condiții, de exemplu într-un bar…

Karen spuse:

— Cred că glumești.

După asta, câțiva kilometri, niciunul din ei nu vorbi până când Foley întrerupse tăcerea:

— Un alt film cu Faye Dunaway care mi-a plăcut e „Cele trei zile ale condorului”.

— Cu Robert Redford, zise Karen, când era tânăr. Mi-a plăcut foarte mult, replicile erau atât de bune. Faye Dunaway spune – e a doua zi dimineață după ce dormiseră împreună, cu toate că abia îl cunoscuse, el o întreabă dacă îi face o favoare? Ea răspunde: „Ți-am refuzat eu vreodată ceva?”

Foley spuse un „da…” și ea se aștepta ca el să continue, dar acum mașina încetini, ieși de pe drum, apoi se zgudui ușor pe marginea drumului, oprindu-se.

Karen se pregăti.

Foley spuse:

— Nu știu mai mult decât tine unde ne aflăm.

Încă în câmp deschis, Karen era sigură de asta. Poate la jumătatea drumului către West Palm, sau poate mai departe.

Îl auzi pe celălalt, Buddy, afară, spunând:

— Mai trăiți acolo?

Capacul portbagajului se ridică.

Karen simți mâinile lui Foley pe ea, apoi nu le mai simți și-l auzi spunând, afară din portbagaj de data asta:

— Unde dracu' suntem?

Și-l auzi pe Buddy zicând:

— Aia de-acolo e bariera. Glenn așteaptă cu o mașină.

Glenn.

Karen își repetă numele ca să-l rețină.

Foley întreba:

— Cum ajungem la ea?

— Uite pe acolo, prin tufișuri. Vocea lui Buddy. Trebuie să urci terasamentul.

Apoi din nou Foley, sunând mai aproape, de data asta:

— Hai afară de-acolo.

Karen se împinse, se răsuci de pe partea stângă pe dreapta ridicând Sig Sauer-ul cu ambele mâini pentru a-l îndrepta spre ei, amândoi stăteau în deschizătură, în întuneric, dar chiar acolo, aproape. Spuse:

— Ridicați mâinile sus și întoarceți-vă. *Acum.*

Se mișcau deja când îl auzi pe Foley rostind, „Rahat!", și văzu capacul portbagajului coborând peste ea când ea trase brusc, continuând să tragă prin capacul portbagajului care se trântea, încuind-o înăuntru cu un sunet asurzitor, din nou în întuneric.

Se mișcaseră atât de repede în direcții opuse, întrucât nu credea să-l fi nimerit pe vreunul din ei. Ascultă, dar nu auzi niciun sunet acum, mai mult ca sigur cei doi luau pușca ei din mașină și urmau să se întoarcă imediat.

• Capitolul 6

Buddy mărturisi că a uitat că mai avea o armă acolo – se întâmplaseră atâtea – chiar o văzuse aruncând-o la loc în portbagaj când scosese pușca. Îi spuse lui Foley c-ar putea s-o lase aici pe fată, lăsau mașina și oricum trebuiau s-o lase și pe ea undeva, ce conta unde?

Dar în mintea lui Foley era deja stabilit că merge cu ei. Nu terminase de vorbit cu ea. Voia să stea jos împreună într-un loc plăcut și să discute ca doi oameni obișnuiți. S-o ia de la început, să-l vadă spălat. Chiar dacă ar fi avut timp tot nu putea să explice de ce voia să mai vorbească puțin cu ea, nu era foarte clar în mintea lui, așa că spuse numai:

— Merge cu noi.

Buddy îi aruncă o privire nedumerită, încruntându-se.

— Doamne, Dumnezeule, ce-ați făcut voi acolo? Înțeleg că ai nevoie de o femeie, dar o ai pe Adele, nu?

— Ia pușca, zise Foley, și geanta ei. Aș vrea să văd cine e.

— M-am uitat eu deja, spuse Buddy. Numele ei este Karen Sisco, ca Cisco Kid, numai că e scris altfel, S-i-s-c-o.

Foley spuse:

— Karen Sisco, dând din cap de câteva ori. Mă întreb dacă i se spune așa, Sisco Kid.

Faruri veneau înspre ei dinspre West Palm și ei se ascundeau în spațiul îngust dintre mașină și pilonul de ciment al pasajului superior. Mașina alb-verde a unui șerif trecu în mare viteză pe lângă ei, cu sirena pornită, apoi încă una și încă una, un șir de mașini alb-verzi trecură pe lângă ei preț de un minut, mergând să caute evadații. Nu era timp pentru o mașină parcată sub un pasaj.

Când șoseaua se mai liniști, Foley merse la portbagajul Chevrolet-ului, stând într-o laterală a acestuia, și lovi o dată cu pumnul metalul:

— Karen? Fii fată cuminte, m-auzi? Deschid ca să poți ieși.

Foley sări înapoi la sunetul unei împușcături, înăbușit înăuntrul portbagajului, dar real, glonțul trecuse prin metal.

Țipă la ea:

— Îți faci găuri în mașină, și se uită în sus văzându-l pe Buddy, cu pușca și o geantă de piele neagră, holbându-se la el.

Foley stătu un moment să se liniștească înainte să spună:

— Nu te lăsăm aici. O să deschid portbagajul destul cât să poți arunca arma afară. Bine? Dacă tragi – Buddy are pușca ta, o să tragă și el și nu-l pot opri. Așa că depinde de tine. Foley întinse mâna, și Buddy, încă uitându-se nedumerit la el, îi dădu cheile.

Auziră o voce strigând „Hei!” Nu din portbagaj, un sunet clar venind de undeva de deasupra lor.

— Sunt eu, Glenn.

Foley ieși la vedere, cu Buddy aproape, în spatele său. Se uitară în sus și văzură o siluetă, capul și umerii proiectați pe cerul serii, sprijinindu-se de balustrada pasajului superior.

— Bună, Jack, îmi pare bine că te văd. Ce dracu’ tot împușcați acolo?

Buddy ridică vocea și spuse:

— Venim imediat.

— Nu vreau să mă plâng, zise Glenn, dar știți de cât timp stau aici? Dacă trece cumva patrula autostrăzii, am belit-o.

Foley se uită la Buddy.

— Avem nevoie de el?

— Trei alb-verzi ne-au văzut, spuse Buddy. Unul din ei se gândește: „Ce caută mașina aia acolo?” Face legătura cu evadarea și face cale întoarsă… Trebuie s-o tăiem de-aici.

Foley, uitându-se în sus la pasaj din nou, spuse:

— Hei, Armăsarule? Era surprins. Am crezut că ești altcineva.

Glenn se îndreptă, își dădu părul la o parte de pe față:

— Frate, n-am mai auzit asta de la Lompoc.

Foley așteptă.

Glenn spuse:

— Mă băieți… dând din cap. Îmi risc pielea pentru voi și nici măcar nu știu de ce.

— Ba, bineînțeles că știi, zise Foley, făcând eforturi să pară amabil. Suntem eroii tăi.

Se întoarse la Chevrolet și lovi portbagajul.

— Ieși odată afară?

Foley băgă cheia în încuietoare, stând chiar în fața portbagajului, și se întoarse către Buddy. Buddy se apropie mult de portbagaj și armă pușca. Foley spuse, aproape de pânza de metal:

— Ai auzit asta?

Întoarse cheia și ridică capacul portbagajului.

Karen, ghemuită înăuntru, întinse brațul ținând Sig Sauer-ul de țeavă. Spuse:

— Ai câștigat, Jack.

Buddy îi aruncă din nou o privire nemulțumită.

•

Aplecându-se peste balustradă, Glenn putu să vadă o parte din portbagaj deschizându-se, pe Foley întinzând mâna înăuntru ca să ajute pe cineva să iasă. Doamne, o fată. Stătea lângă mașină acum, aranjându-și fusta, atingându-și părul. Omul tocmai a scăpat de la pârnaie și agață o fată? Acum traversau șanțul în buruieni și tufișuri; nu-i mai văzu decât când urcau panta. Sau fata lucra la închisoare și Foley a răpit-o, a folosit-o ca scut în timp ce ieșea de-acolo.

Glenn se gândi la asta întorcându-se la mașina pe care o lăsase pe marginea cu iarbă a drumului, cu luminile de avarie pornite pentru orice eventualitate: un Audi negru Sedan cu care

prinsese 220 kilometri la oră când ajunsese în apropierea barierei la Palm Beach Gardens.

Buddy o adusese pentru Foley și el era așa de tare-n călduri că n-a mai putut aștepta, și i-a făcut un număr în portbagaj. Nu pe bancheta din spate, cu Buddy care să asiste. Era o posibilitate. Doar că tipii ăștia doi nu-și pierdeau niciodată calmul și nu făceau nebunii.

Glenn îi cunoscuse la penitenciarul Lompoc, un puștan de douăzeci și patru de ani care se uita după orice tipi rezonabil de inteligenți care citeau cărți sau care măcar nu erau niște imbecili. Buddy îl întrebase ce face și Glenn răspunsese că investiga, încercând să afle pe cine trebuia să cunoască și de cine trebuia să se ferească. Buddy îi spuse că el de fapt îl întrebase cât timp avea de făcut. Aha, de la doi la cinci ani, răspunsese Glenn, pentru furt calificat de mașini, dar se părea că-i va face pe toți cei cinci. Nu explicase partea asta decât puțin mai încolo. Le-a povestit că el fura modele de vârf de Porsche și Mercedes pe care le sălta la comandă specială și le ducea la domiciliu în orice colț al Americii cu acte în regulă. Le-a spus că repera mașina pe care o voia clientul și folosea o rangă subțire sau un șperaclu pentru a intra în mașină, un patent ca să smulgă contactul, o lovitură laterală pentru a rupe cheia care blochează volanul și de obicei nitrogen lichid pentru a îngheța sistemul alarmei.

Voia să vadă dacă asta îi impresionează.

Foley spusese că, între ei fie spus, furaseră vreo trei sau patru sute de mașini la timpul lor, dar n-au vândut niciuna și nici nu le-au păstrat mai mult de câteva ore.

Ăștia erau tipi tari pentru mitocanii ăia, amândoi destul de înalți și musculoși, Buddy avea păr negru și creț care era întotdeauna dat pe spate – avea mereu un pieptene în buzunar – și arăta ud. Părul șaten deschis al lui Foley era scurt și cu firul destul de gros, încât arăta bine și dacă-l pieptăna cu

degetele. Foley fuma țigări, Buddy mesteca tutun, îl înfigea în spatele buzei de jos. Nu păreau a fi în formă maximă – mai repede priveau decât să-și lucreze mușchii – dar amândoi arătau bine făcuți, de parcă ar fi lucrat în construcții sau în câmpuri petroliere toată viața, și nu ar fi jefuit bănci. Comozi, dar te priveau fix în ochi când vorbeai cu ei sau când aveau ceva de zis.

Glenn se ținuse aproape de ei și nu fusese niciodată abordat serios de vreun pervers sau vreun poponar. Foley spunea:

— Nu te apuca de ceva decât dacă crezi că s-ar putea să-ți placă.

Iar Buddy spunea:

— Uite ce trebuie să faci, întâi zici că nu și după aia îl omori pe tip.

Aveau grijă unul de celălalt și n-au avut niciodată probleme pe care să nu fie-n stare să le rezolve din priviri, dobitocilor isterici le aruncau o privire calmă care spunea „Treaba ta dacă te pui cu noi”.

Glenn credea că-l lăsau să stea cu ei pentru că era din Los Angeles, West Hollywood, știa cum stă treaba, chiar petrecuse doi ani la Berkeley, dar niciodată nu suportase atitudinea de superioritate. Le spunea povești despre timpul când repara mașini și făcea sex foarte des: despre cum lucra la mașini în casele multimilionarilor din Beverly Hills și aștepta ca stăpâna casei să se dea la el. Să fie invitat înăuntru la o răcoritoare, la o baie-n piscină. Chiar se întâmpla, omule, chiar mai des decât te poți aștepta, de câteva ori chiar cu vedete de film. Atunci începuseră să-i spună Armăsarul.

Într-o zi, în curtea închisorii, Glenn spusese:

— O să vă zic ceva, băieți, despre care numai o persoană de aici mai știe. Inițial eram la Lompoc-ul federal, FPC, închisoarea de-acolo, da? Și-am fost transferat aici cu un alt tip pentru că am încercat să evadăm.

Să vezi la ce se gândiseră.

— Îl știți pe Maurice Miller, de la programul de box, căruia i se zice Snoopy? Luptă la categoria ușoară. Era la Lompoc-ul federal, făcea ceva timp pentru fraudă, ceva cu cărți de credit mi se pare. Oricum, am ieșit într-o noapte să facem jogging, cum ar veni Snoopy se pregătea fizic și eu eram antrenorul lui. Am ajuns tocmai până aproape de Vandenberg unde am fost ridicați de poliția militară a bazei. Ăia credeau că suntem dezertori.

Buddy îl întrebase dacă e nebun. Putea să facă doi ani ușori, dacă nu chiar mai puțin din cei „de la doi la cinci ani" ai lui, la Country Club, cu televiziune prin cablu, bufet suedez în sala de mese, și era liber. Acum urma să facă toți cei cinci ani.

— Într-o cu totul altfel de încarcerare distrugătoare de creieri, zise Glenn. Știam că dacă nu reușim eu și cu Snoopy vom fi trimiși aici sau în altă pușcărie cu securitate maximă. Sunt câteva pușcării al dracului de înfricoșătoare în care poți fi trimis, Marion, Lewisburg… Poate că eram plin de mine, un pic cam nerăbdător, dar pe vremea aia nici nu mă interesa că se putea să fiu prins. Vezi, chestia este că am nimerit pe lângă un tip la FPC care făcea trei ani pentru conspirație, o chestie de-asta superioară. A fost condamnat la trei ani și amendat – fii atent la asta – cincizeci de milioane de dolari și le-a scris un căcăcios de cec. Uite-așa, cincizeci de milioane, și s-a semnat.

Foley spusese:

— Unul din escrocii de pe Wall Street, și avusese dreptate. Apoi spusese:

— Mi-aduc aminte că am citit despre tipul ăsta. A fost ridicat pentru comerț intern. Plătea brokeri informatori ca să-i spună despre afacerile cu acțiuni înainte să aibă loc. Ca preluările de companii. Îi explica lui Buddy, care nu știa o iotă. O companie o cumpără pe alta și acțiunile companiei cumpărate urcă. Așa că, dacă ai informațiile din interior, știi ce-o să se întâmple,

cumperi chiar înainte să urce și vinzi când acțiunile au valoarea de vârf.

Figurantul ăsta de Foley nici măcar nu făcuse facultate!

— Cam asta făcea în principiu, spuse Glenn, și a câștigat o avere.

— Toată lumea îl credea un geniu, zise Foley, până au aflat că folosea o metodă veche de când lumea, fura.

— Cum ziceam, continuă Glenn, aveam un multimilionar care făcea unsprezece cenți pe oră ștergând podele, măturând terenurile de tenis… Un tip care stătea la telefon, spunea el, optsprezece ore pe zi, avea peste o sută de linii în biroul său, ajunsese să aștepte la ditamai coada ca să dea un telefon. Dar la ce vreau eu de fapt să ajung, tipului îi plăcea să vorbească.

— Da, mai ales cu procurorul, zise Foley. A făcut sluj și i-a turnat pe toți informatorii cu care lucrase, i-a tras pe toți după el. Nu-mi amintesc cum îl chema.

Glenn aștepta.

Și Foley își aminti:

— Ripley. Richard Ripley. I se spunea Dick Jefuitorul pentru modul în care jefuise bursa. Un tip mare și arătos, dar cred că purta meșă.

— Nu și la FPC, zise Glenn. Era orgolios, totuși. Lucrul despre care vorbea în cea mai mare parte din timp, în afară de bursă, era el, și eu ascultam. Oricine scrie un cec de cincizeci de milioane, orice ar spune, să mor dacă nu sunt numai urechi. Știi, patul meu era chiar deasupra patului său. Eram politicos, îl pupam în fund până la un punct, stăteam la coadă la telefon pentru el; dacă eram afară la grădinărit făceam eu muncile „degradante” și-l lăsam pe el să grebleze… Tot timpul ăsta vorbește de ce bănos e el și eu înregistrez tot. Aflu că avea bani în bănci din străinătate, plus în jur de cinci milioane cash, plus diamante și monede de aur în libertate, o grămadă

de monede valorând fiecare vreo patru bancnote. Tipul mi-a spus de cinci milioane în numerar. Și mi-a spus, citez: „Undeva de unde pot să-i iau oricând. Fără niciun deranj”.

Foley întrebă:

— Îi ține acasă?

— Da, unde locuiește tipul? întrebă și Buddy.

Glenn ezita, așa că Foley spuse:

— Cred că urma să Fie eliberat curând.

— A fost deja eliberat. A scris în ziar.

— Vreau să spun când tu și Snoopy ați făcut jogging ca să scăpați de la FPC. Ai zis că erați nerăbdători. Să înțeleg că voiați să ajungeți acasă la Ripley înainte să fie eliberat. Asta este, de-aia nu mai puteați aștepta?

— Se poate spune că eram puternic motivat, răspunse Glenn. Cinci milioane stând acolo s-aștepte? Tot ce trebuia să fac era să ies? Niciun gard, niciun turn de pază. Singurul lucru care te împiedică să pleci este un semn pe care scrie „Accesul interzis”. Frate, păi o dată ce auzisem toate astea – crede-mă, trebuia să mă lege cu lanțuri de perete ca să mă țină acolo.

— Dar nu ați scăpat, zise Foley, tu și cu Snoopy. Știi că i se spunea Maurice „Câine Turbat” Miller când era profesionist? Acum îl mângâi și e la pământ.

— Nu l-am luat cu mine pe post de bodyguard, se apără Glenn. Maurice locuiește în Detroit, tot acolo unde e și casa lui Ripley. Nu, Snoop nu e ca să mă apere, dar cunoaște orașul automobilelor.

— Și Buddy îl cunoaște, zise Foley, dacă un ghid e tot ce-ți trebuie.

Niciunul din ei nu arătase prea mult interes, pe vremea aceea în curtea penitenciarului Lompoc, cu cinci ani în urmă.

•

Glenn fusese eliberat și se mutase în statul Florida, pe locul doi după California la mașini furate, dar mai bun: hoții de mașini erau frecați

prin tribunale și foarte rar făceau pușcărie. Așa că dacă voia vreodată să se întoarcă la meseria lui…

Încercase să păstreze legătura cu spărgătorii de bănci, care erau încă la Lompoc, le scrisese de câteva ori, dar nu primise niciodată răspuns, nici măcar un cuvințel. Așa că atunci când sunase Buddy cu două săptămâni în urmă fusese o surpriză totală.

Buddy spunând că a fost un lucru bun că păstrase scrisorile și că lumea e mică: abia venise în Florida și Foley era acolo, în penitenciarul Glades, de cinci luni. Buddy pusese problema astfel:

— Nu-i place acolo și a întrevăzut o cale să scape. Dacă n-ai nimic de făcut, vrei să conduci una dintre mașini? Nu durează decât câteva ore, nimic mai mult.

Doar dacă n-avea altceva de făcut.

Glenn răspunsese că, păi, avea o chestie în Detroit, dar pe moment era liber. Spusese:

— Da, cred că pot să vin. Trebuia să fie la fel de tare ca tipii ăștia.

— Detroit, spuse Buddy, am stat vreo trei ani la linia de producție a lui Chrysler Jefferson acolo până am luat-o razna și a trebuit să-mi dau demisia. Dă-mi voie să te întreb – nu crezi că s-ar putea ivi vreo problemă din cauza furnizărilor tale speciale?

— Nu mă mai ocup de chestia asta, spuse Glenn. Nu. M-am dus acolo ca să caut un vechi prieten. Îți amintești de Dick Jefuitorul despre care vorbeam, escrocul de pe Wall Street?

— Ăla care scrisese un cec de cincizeci de milioane de parai, zise Buddy, bineînțeles că mi-l amintesc.

— Mai întâi i-am făcut o vizită lui Snoopy. Maurice Miller de la Lompoc, categorie ușoară?

— Nu e încă în comă?

— E manager acum, pentru niște boxeri de la un club. I-am dat o sută să-l verifice pe Ripley pentru

mine, unde stă și toate chestiile astea. Știi, nu i-am spus lui Snoop, nici măcar la Lompoc, exact despre ce era vorba, așa că nu știe destul cât să încerce pe cont propriu. Data viitoare când mă duc acolo, Snoop o să-mi arate unde stă Ripley și poate și unde are un birou.

Buddy întrebă:

— Cum poate un boxer mititel și de culoare să afle toate astea?

— E escroc, spuse Glenn, surprins că Buddy îl întrebase așa ceva. Le are cu fraudele bancare cu cecuri false și cărți de credit, Snoop știe să se descurce.

— Foarte interesant, zisese Buddy, de fapt eu vreau să știu dacă ești curat. Te-ai mai băgat în alte afaceri murdare?

Glenn ezitase:

— Nu s-ar putea spune că m-am băgat.

— Dar cum s-ar spune?

Ezită din nou.

Și Buddy spuse:

— Nu te grăbi.

— Bine. Brigada Antidrog a tăcut un raid într-o casă din Lake Worth. Nu era nimeni acasă. Se uită și ei pe-acolo, găsesc zece măsuri de bază pentru drog în garaj, mai exact într-un Mercedes care se face că avea amprentele mele pe volan și pe mânerul portierei. Sunt ridicat, le explic că nu au de unde să fie amprentele mele pe mașina aia, și cer un avocat. Dar după ceva timp îmi dau seama că s-ar putea ca alea să fie amprentele mele, știi cum ajunseseră acolo? Am parcat mașini. Două nopți pe săptămână am lucrat ca valet undeva, Charlie's Crab, și probabil că parcasem Mercedesul cândva în week-end-ul anterior. Le spun băieților de la Antidrog, ei îmi aruncă privirea lor sictirită. Zece zile stau închis, trebuie să apar de două ori la curtea federală. Prima a fost audierea pentru stabilirea cauțiunii, o glumă proastă, de parcă aș avea de unde să scot o sută de

bătrâne. Următoarea este un fel de audiere în care se prezintă faptele. Bun, dar până la momentul ăsta apărătorul meu din oficiu chiar și-a făcut treaba și a verificat și a descoperit că mașina fusese la Charlie's Crab cu o seară în urmă; încă mai aveau biletul cu numărul ei de înmatriculare. Magistratul, o femeie drăguță și inteligentă, a respins capetele de acuzare și l-a făcut de doi bani pe asistentul procurorului pentru zelul exagerat.

Buddy întrebă:

— Nimic altceva în curs de apariție?

— Nimic. Ce-ar fi să-i fac o vizită lui Foley?

— Nu vrei să te afli pe lista vizitatorilor lui de-acolo. Stai liniștit până te mai sun eu.

— Vorbește tu cu el, zise Glenn, vezi dacă își amintește de Dick Jefuitorul. Încă mai vreau să participați și voi la spargerea asta. Ce zici, crezi că v-ar interesa?

Buddy nu spuse pe loc dacă îi interesează sau nu.

Glenn îl mai văzuse de trei ori după telefonul acela într-un bar în West Palm aproape de locuința lui Glenn. La un hotel în Miami Beach, o văgăună, unde locuia fosta soție a lui Foley. Adele. Avea în jur de patruzeci de ani, dar nu arăta rău. Glenn mai trecuse pe la ea o dată fără nicio legătură cu marea evadare: voia să vadă dacă putea s-o facă să se culce cu el fără să se milogească de ea sau s-o invite la cină. Și a treia oară când Buddy l-a dus până la închisoarea Glades, i-a arătat drumul pe care urma să-l facă o dată ce Foley era în mașină, și locul în care Glenn urma să aștepte cu cea de-a doua mașină.

Chiar aici.

Douăzeci de minute cu Audi-ul parcat în afara drumului pe o pajiște laterală a barierei, cu luminile de avarie pornite, un bilețel înfipt în geamul lateral pe care scria „PLECAT DUPĂ BENZINĂ", Glenn aștepta acum printre niște pini și palmieri pitici la mai bine de douăzeci de metri

de mașină. Dacă oricare din farurile care se apropiau se dovedeau a fi poliție, Glenn dispărea de-acolo, prin copaci și-n jos pe pantă – pe unde trebuie să fi urcat ei acum, cu fata pe care Foley trebuie s-o fi folosit ca ostatic. Dar oare la ce-i mai folosea acum? Trebuia s-o fi lăsat în portbagajul mașinii. Mai trecură câteva minute înainte să-i audă venind.

• Capitolul 7

Karen îi spuse lui Foley, urcând terasamentul în întuneric, că ar fi mult mai ușor dacă nu s-ar mai ține așa de ea. Îi dădu drumul la braț și se dădu câțiva pași înapoi spunând că încerca să o ajute, să nu alunece în buruieni și să cadă. Karen spuse:

— Adică să nu-mi stric costumul meu bun?

Spatele și mânecile pătate de noroi, fusta făcută ghem, șifonată. El spuse că nu voia să se lovească. Karen spera să poată povesti mai târziu despre ce i se întâmplase. Conversația dintr-un portbagaj plin de cătușe cu un pușcăriaș spărgător de bănci evadat care se întreba dacă nu ar fi fost altfel dacă se întâlneau într-un bar. Ca o primă întâlnire, la care făceau cunoștință. Tatălui ei i-ar plăcea mult:

— Și după asta ce s-a întâmplat?

Asta era o întrebare bună.

•

Foley stătea acum în spatele ei uitându-se la silueta ei subțire, picioarele ei erau la nivelul ochilor lui în fusta scurtă care se ridicase pe ea, care i se mula pe fund când urca. Buddy era mult în față. Foley spuse:

— Să-ți dai hainele la curățat și să-mi trimiți nota, dorind să-i spună ceva, păstrând tonul glumeț, dar se simțea ciudat cu ea, tensionat.

Ea-i răspunse:

— O să ți-o trimit la Glades.

Tot nu arăta speriată.

Ajunseră în vârful pantei, merseră printre arbuști, iar acum putea vedea mașina, cu becurile galbene clipind. Nu-l văzu pe Glenn decât după ce-l auzi.

— Doamne, pe unde te-ai târât, prin gura de scurgere?

Stătea la marginea arbuștilor cu Buddy care-i spunea:

— Asta e o mașină albă?

— Ce mai contează? E singura mașină de-aici.

Glenn avea ochelari de soare și un pardesiu mototolit, o haină de ploaie mizerabilă care atârna lungă pe el, descheiată, peste un tricou și niște blugi tăiați la genunchi. Foley spuse:

— Dă-ți jos ochelarii de soare, zise pe un ton blând. Karen Sisco era la mică depărtare de ei.

— Văd mai bine cu ei, replică Glenn.

— Eu mi i-aș da jos, zise Foley, înainte să fie călcați în picioare. Își dăduse seama că fata se întorsese să se uite la el, dar stătu cu ochii pe Glenn, care ridică din umeri, își dădu ochelarii jos și-i băgă în buzunarul blugilor.

— Așteaptă în mașină, spuse Foley.

Glenn nu se mișcă. Spuse:

— Ești afară în lumea civilizată acum, omule, las-o mai moale.

— Aș vrea să te duci să aștepți în mașină, reformulă Foley. E bine așa? Ia-o și pe ea cu tine și așaz-o tu spate.

Glenn întrebă:

— În portbagaj?

— Pe bancheta din spate.

— La ce ai nevoie de ea?

Foley se uita fix la el, așteptând.

Glenn spuse:

— Fuga din pârnaie poate să-ți întoarcă nervii pe dos, nu-i așa? Știu, am trecut și eu prin asta. Dar îmi risc pielea pentru tine, omule. N-am nevoie de porcării ca „așteaptă în mașină”. Sunt aici, dar nu sunt obligat să fiu aici.

Buddy îl calmă:

— Fii calm, Armăsare. Ești calm? Haide, nu mai vorbi așa mult.

— Armăsare, zise Glenn. Acum suntem iar prieteni vechi, înapoi în curte la Lompoc. Cum se face că mi se pare demult de tot? Apoi, rugător către Karen:

— Haide, trebuie să fac ce mi se spune.

Fata trecu pe lângă Foley fără să se uite la el și el spuse, către Glenn:

— Stai un pic. Dă-mi pardesiul tău. Spuse:

— Cineva a uitat să-mi aducă haine curate, uitându-se mustrător la Buddy.

Nu le luase cu el. Se scuză:

— Le-am adus, sunt la Glades, în Cadillac. Tu ai vrut să luăm mașina ei…

Și Karen spuse:

— Poți să dai vina pe mine dacă vrei. Nu mă deranjează.

Ceea ce voia Foley era să le spună că glumea, pentru numele lui Dumnezeu, nu dădea vina pe nimeni, încerca să se înveselească, să scape de sentimentul stingheritor pe care-l avea. Și, din moment ce nu reușea s-o facă, tăcu din gură și o privi pe Karen mergând înspre Glenn, care-și dădea pardesiul jos. Glenn spuse:

— Poftiți, domnule, împăturind pardesiul o dată apoi, rulându-l. Aruncă haina în buruieni ca să aterizeze la picioarele lui Foley. Glenn își scoase ochelarii de soare din blugi apoi și-i puse la ochi și o duse pe Karen de braț înspre mașină.

Foley îi urmărea cu privirea.

Aproape de el Buddy întrebă:

— Ce se întâmplă cu tine?

Foley nu răspunse, privindu-i pe Glenn și Karen stând lângă mașină acum, Glenn îi vorbea, Karen la fel de înaltă ca el, înfruntându-l, ascultându-l, Glenn se uită înspre el înainte de a deschide portiera. Apoi Karen se uită spre el, își feri capul și intră pe locul din spate al mașinii.

•

Ea îl urmări pe Glenn trecând prin fața mașinii de partea cealaltă a acesteia, deschizând portiera și alunecând în spatele volanului, cu lumina dinăuntru aprinsă, Karen reușind să îl vadă înainte ca el să închidă portiera. Glenn era pe jumătate întors acum, sprijinindu-și brațul pe marginea

scaunelor. Se îndoi un pic pentru a privi pe fereastra laterală, trecându-și mâna prin păr.

— Cum spuneam, am fugit și eu dintr-o închisoare odată, undeva în California, așa că știu ce poate să însemne pentru nervii cuiva, să fii un fugar căutat. Dar dacă el crede că îmi poate vorbi astfel… Ce dracu', stau aici de peste jumătate de oră holbându-mă la farurile care vin încoace, rugându-mă la Dumnezeu să nu oprească și să fie patrula autostrăzii, dacă crezi că asta înseamnă distracție. Ba chiar am și fumat o marihuana pândind în nenorocitele alea de tufișuri. Nu mi-ar strica încă una, chiar acum. Ce zici? Întoarse capul destul cât să o poată privi, în același timp trecându-și mâna prin păr.

— Cred că faci pe tine de frică, să ajungi într-o asemenea situație. M-ai auzit când l-am întrebat ce o să facă cu tine? Nu a vrut să-mi spună. Știi de ce? Nici el nu știe. La răcoare, mai meseriaș ca el nu se poate; dar îl prinzi pe unul d-ăsta afară, acum e un fugar, e prea stresat ca să poată gândi ca lumea. Oare o să-ți dea drumul sau o să te împuște? E păcat, dar cred că ai fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Presupun că abia îți terminaseși tura… Se întoarse pentru a se uita din nou pe fereastră.

Karen se aplecă în față ca să se uite și ea. Îi văzu pe fondul frunzișului întunecat, unul ținea pușca ei, celălalt Foley – parcă își descheia nasturii de la cămașă, muncea din greu, cu capul lăsat în jos. Părea că vorbesc.

— Vreau să spun că poți să fii cel mai tare înăuntru, zise Glenn privindu-i în continuare, Karen stând pe spate acum, dar în lume, dacă nu știi încotro s-o apuci, frate, ești terminat. Eu am ieșit, am făcut o excursie în nord și am pregătit ceva. Vreau să zic ceva în stil mare. De genul, o lovitură și ieși la pensie. M-aș duce și acum s-o fac, doar că e groaznic de frig acolo în ianuarie. Făcu o pauză, apoi spuse: Știi ce face acum? Își dă

jos uniforma aia împuțită. O să-și pună pardesiul meu pe el și o să-l facă praf. L-am cumpărat de la un târg de vechituri în West Broward, zece dolari. E vechi dar, ce dracu', e un mackintosh original. Acum o să trebuiască să-l dau la curățat. Nu mi-a prea ajutat în Detroit, mi-a înghețat fundul și asta se întâmpla în noiembrie. California, tot timpul cât am stat acolo nici măcar n-am *avut* vreun pardesiu. Veniți în însorita Florida – n-am fost aici când cu uraganul Andrew, dar toată lumea vorbea atât despre el, apoi la sfârșitul verii trecute a început să plouă cu găleata, începutul sezonului uraganelor, așa că mi-am cumpărat o haină de ploaie. La târgul de vechituri, oricând te-ai duce, e plin de haitieni care cumpără tot felul de porcării, radiouri care nu merg, haine, chiar și conserve. Vorbesc serios.

Karen spuse:

— Glenn?

Capul lui se întoarse și ea îi vedea ochelarii de soare de marcă, lentile mici și ovale într-o ramă filiformă aurie.

— Nu-ți aduci aminte de mine, nu-i așa?

Îl văzu ezitând, nesigur.

El răspunse:

— Nu putea să se întâmple la Glades, dacă la asta te referi. N-am fost niciodată acolo.

Karen dădu din cap.

El își ridică mâna ca să-și dea părul la o parte de pe față.

— Dar ești sigură că ne-am mai întâlnit, hm?

— De câteva ori.

— Așa să fie? Unde?

— Toamna trecută, precizează Karen, te-am dus de la închisoarea regională din Palm Beach la judecătoria federală, de două ori. Ești Glenn Michaels. Nu uit pe niciunul din cei pe care i-am pus în cătușe și în lanțuri.

Glenn nu mișcă și nu scoase o vorbă, se uita fix la ea ca și cum fusese transformat în piatră.

Karen spuse:

— Hai să ne gândim un pic, Glenn, să vedem cum rezolvăm situația asta. E vreo armă în mașină?

•

Foley stătea cu capul în jos, cu bărbia în piept, degetele lucrau la un nasture plin de noroi. Buddy, privindu-l, spuse:

— Trage de el. Dacă vrei să faci asta – uite. Lăsă pușca jos în iarbă, veni în fața lui Foley și apucă de cămașă cu amândouă mâinile și o sfâșie, nasturii săriră și cămașa se rupse. Își șterse mâinile de pantalonii săi kaki, iar Foley luă cămașa și o aruncă în tufișuri, ridică pardesiul și-l puse pe el.

— De ce l-ai adus pe Glenn, zise Foley, n-o să înțeleg niciodată.

— Deoarece am așa mulți prieteni aici, răspunse Buddy. El a fost băiat bun și tu-l tratezi ca pe-un rahat.

— Vrea ceva. Este singurul motiv pentru care se află aici. Dacă e ridicat când fură una din mașinile lui, face un târg și ne toarnă pe noi.

— Vorbește prea mult, asta e tot.

— Asta zic și eu.

— Aruncă șapca.

— Nu știu de ce, dar de fiecare dată când deschide gura îmi vine să-l iau la pumni.

— Nu el e problema, Jack.

— Uite ce e. Nu puteam s-o las în portbagaj. Și asta e tot ce pot să-ți spun.

— Nu vrei s-o lași nici aici.

— E *în* mașină. Vrei să mergem sau să stăm aici să vorbim despre asta?

— Am de ales? Bun, mai întâi scoate-ți mințile din pantaloni și spune-mi de ce vrei s-o luăm cu noi.

Buddy aștepta.

— Ai de gând să-mi spui?

— E greu de explicat, zise Foley.

•

Ea-i atinse brațul, aplecându-se mult spre el și Glenn se întoarse cu spatele la ea pentru a se uita drept înainte, să dispară din fața ei, Isuse, și să încerce să se gândească. Voia să știe ce făceau Foley și cu Buddy, dacă veneau, dar nu voia să se uite ca să afle. Plănuise să le spună, după ce intrau în mașină, că adusese Audi-ul la două sute douăzeci în mai puțin de un kilometru; fier german, mergea, frate… Îi pronunțase numele.

Ea spuse:

— Glenn, nu te gândi, da? Știind că asta încerca el să facă. Apoi continuă:

— Ascultă-mă doar. Ești într-o situație critică, dar cred că te pot ajuta.

El spuse:

— Hei, stai un pic… dar nu știu ce altceva să mai spună după aceea. Îl întrebă din nou dacă era vreo armă în mașină. Pusese astfel problema:

— Avem o armă în mașină? *Noi.* Ca și cum erau împreună în încurcătura asta. Își aduse aminte de vocea ei acum, de pe vremea când călătoreau în duba poliției. Avea o voce plăcută și n-o ridica niciodată, nici măcar când avea un cretin în față care îi făcea viața grea. Își aminti că puteai sta la vrăjeală cu ea despre orice, cu fata aceasta nu mai în vârstă decât el. Ea îi pronunță numele din nou.

Spuse:

— Glenn, Foley n-o să scape. Chiar tu ai spus că e mult prea stresat ca să poată gândi ca lumea. Și dacă el se duce la fund… Glenn, te trage după el. Îi atinse umărul și el tresări. Apoi ea zise:

— Dacă aș avea păr ca al tău, corpul ăla, aș avea mai multă grijă de mine. Înțeleg că tu și Foley sunteți apropiați… continuă ea.

— Nu suntem. Îl ajut doar, da…

Îl opri.

— Stai. *L-ai* ajutat cumva, Glenn? În acest moment, teoretic, mă îndoiesc că ai putea fi acuzat că ai ajutat un fugar. Așa că mai ai încă de ales. Spuse ea, poți să-l ajuți și să riști să fii prins iar, să

ți se pună cătușe și lanțuri, să te rogi la Dumnezeu să nimerești un judecător rezonabil, nu vreun încuiat. Sau, dacă vrei să procedezi altfel…

Făcu o pauză și Glenn întrebă:

— Cum?

•

— Tot timpul cât am fost în portbagaj, zise Foley, discutam, ne înțelegeam, s-ar putea spune.

Buddy spuse:

— Doamne Dumnezeule! Întoarse capul, ca și cum nu voia să audă așa ceva.

— Fii atent la mine, bine? Mă tot întrebam dacă ea și cu mine ne-am fi întâlnit, știi, în condiții normale cum ar fi un bar de hotel… Se opri, nemaigăsindu-și cuvintele, Buddy îl fixa iar.

— Vrei s-o duci la mine, zise Buddy, și să te speli? Ieși din baie ras, dat cu after-shave și ea o să zică: „Oh, te-am judecat greșit”?

— Vreau să mai vorbesc o dată cu ea, asta e tot.

Buddy se tot uita la el.

— E prea târziu, Jack. Ești ceea ce ești, curat sau murdar. Tot ce putem noi face e să ne uităm la fete frumoase și cuminți și să zicem, eh, dacă am fi făcut altfel…

Foley începu să spună – nu știa exact ce, ceva; se repeta, nu voia să renunțe? Îl auzi pe Glenn pornind mașina și se uită în direcția acesteia ca să vadă farurile aprinzându-se.

— Vrea să plece, zise Buddy, s-o taie de-aici, și nu-l condamn.

Merseră înspre mașină.

Apoi se opriră și se uitară cum demara, cu cauciucurile scârțâind la atingerea pavajului. Urmăriră luminile de poziție până când dispărură din vedere după barieră, niciunul nu scotea un cuvânt.

• Capitolul 8

La *Bunul Samaritean* i-au spus lui Karen că a avut noroc, tot ce avea era o contuzie, dar urmau să o țină până a doua zi, să-i mai facă niște teste ca să se asigure.

Tatăl ei veni cu ziare și reviste să stea acolo să aibă grijă de fetița lui. Milt Dancey, șeful ei, venise de la Miami ca să stea două ore lângă patul ei. Primise și flori. Ray Nicolet veni și el, o pupă pe Karen, îi mângâie părul, dar nu putu rămâne decât câteva minute; făcea parte din trupele de intervenție în Infracțiuni Violente care căuta evadații. Primi iarăși flori. Când sosi Daniel Burdon, agent special FBI, îl rugă pe tatăl ei să aștepte afară, aveau ceva de discutat aici. Avea în mână o copie a declarației pe care Karen o dictase unui grefier în acea dimineață. Era mijlocul amiezei acum, o zi cu soare, salonul privat era destul de drăguț, cu aranjamente florale aliniate pe pervazul ferestrei.

Burdon o întrebă:

— Ce e în perfuzie?

— Cred că numai glucoză.

— Ești destul de dulce, Karen. Spune-mi cum te-ai ales cu cucuiul ăla în cap.

— Nu scrie în raportul meu?

— Citește-l, zise Milt. De-aia ai o copie.

— L-am citit. Ceea ce vreau eu e s-o aud pe Karen povestindu-mi dacă e de acord cu asta, zise Burdon. Mă doare-n cot dacă tu ești de acord, Milt, sau dacă nu. Tu nici măcar nu trebuie să fii în încăpere. Asta e ancheta mea.

Privirea surprinsă a lui Karen se plimbă de la agentul special de culoare care arăta ca un avocat, la supraponderalul șerif, care era polițist din cap până-n picioare, și spuse:

— Nu da în el, Milt, Daniel face pe importantul. Nu mă deranjează.

Burdon îi zâmbi.

— Mă înnebunesc după felul tău de-a vorbi, Karen, ca și cum ai fi unul din băieți. Deci spune-mi ce s-a întâmplat. Ai încercat să apuci volanul – unde a fost asta?

— Venind către ieșirea din Okeechobee. Voiam să ajung la un telefon și m-am gândit la biroul vamal. Am coborât de pe rampa de ieșire, pe pantă în jos și probabil am lovit terasamentul.

— Se pare că nu aveați centurile de siguranță puse.

Milt izbucni:

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Ba nu, chiar m-am gândit la asta, zise Karen, o dată ajunsă în locul din față. Am urcat peste el… Își trecuse piciorul peste scaun în fusta scurtă și îi spusese lui Glenn să nu se uite. Chiar așa îi zisese: „Nu te uita”. Zâmbi pentru un moment amintindu-și. Burdon se încrunta la ea. Ea spuse:

— Glenn mergea cu o sută optzeci de kilometri la oră, zbura pe lângă mașini… Nu vreau să spun când am ieșit de pe șosea. Cum am văzut ieșirea și am apucat volanul, el a apăsat frâna. Aveam în jur de optzeci de kilometri la oră când am ieșit de pe drum.

— Când prinsese viteză mare, întrebă Burdon, încotro se îndrepta cu așa mare viteză?

— Nu știa, fugea, încerca să scape. Am încercat să vorbesc cu el. I-am spus „Uite, dacă mergi cu mine la poliție, nu pățești nimic. N-ai făcut încă nimic rău.”

Burdon zise:

— Nu făcuse nimic? Conspirase să ajute un evadat și conducea o mașină furată.

— I-am zis să nu-și facă probleme pentru mașină; trebuie să fii adus sub acuzație de furt calificat de cel puțin trei ori înainte să intri la închisoare, și nici măcar atunci nu e ceva sigur. Patruzeci de mii de mașini furate anul trecut în

ținutul Dade, trei mii de aresturi și nici măcar jumătate nu au ajuns la tribunal.

— I-ai recitat toate statisticile astea, zise Burdon, sună ca și cum îl ajutai și-i erai complice.

— Voiam să-l arestez.

— După ce v-ați accidentat, nu l-ai mai văzut?

— Tot ce-mi aduc aminte sunt medicii care mă scoteau din mașină.

— Și nimeni altcineva nu l-a văzut, zise Burdon, din câte știm.

Milt interveni din nou.

— Ajunge. Las-o în pace acum.

Burdon ridică mâna către șerif fără să se uite la el.

— Mai sunt două chestii la care mă tot gândesc în legătură cu cei doi tipi care te-au luat pe tine. Buddy, ziceai? Și tipul ăsta, Jack Foley. L-am verificat, pe cuvânt de onoare că a jefuit peste două sute de bănci la vremea lui.

Karen spuse:

— Chiar așa? Părea impresionată, dar obosită. L-am întrebat și eu câte, dar mi-a spus că nu știe sigur. Fură de la optsprezece ani.

— Ai vorbit cu el, hm?

— În portbagaj, da.

— Despre ce ați vorbit?

— Eh… tot felul de chestii, de închisoare, de filme.

— Tipul ăsta te ia ostatic și vorbiți despre filme?

— A fost o experiență neobișnuită, spuse Karen uitându-se drept la Burdon, tipul de la Birou în costumul său gri elegant, cămașă albastru pal și cravată. Dar nu am fost ostatic.

— Atunci ce ai fost?

— Am fost răsplata lui după cinci luni de închisoare.

Burdon se încruntă.

— Te-a agresat sexual?

— Nu am fost genul ăla de răsplată, zise Karen.

Acum Burdon o studia stând întinsă acolo în cămășuța ei de spital, cu cearșaful acoperind-o până la piept, cu ceva picurând din perfuzie în brațul ei. Acum nu mai știa ce să întrebe, și ea nu avea niciun chef să-l ajute.

— Voia să fie aproape de o femeie, așa că s-a băgat în portbagaj lângă tine.

— Nu știu, zise Karen, uitându-se în sus la Burdon, care-o privea de la înălțimea superiorității lui.

El spuse:

— Foley m-a făcut să mă gândesc la tipul ăla, Carl Tillman, cel cu care te vedeai tu, și care s-a dovedit că-n același timp jefuia bănci. Ți-aduci aminte. Am spus pe vremea aceea că e o situație foarte neobișnuită să afli că un șerif federal se culcă cu un spărgător de bănci. Schiță un zâmbet. Vezi, apoi îl lași pe tipul ăsta, Foley, să scape, nu m-am putut abține să mă întreb, dar cine știe?

— Ce?

— Dacă spărgătorii de bănci te atrag.

— Tu chiar vorbești serios!

— Poate. Nu sunt sigur dacă da sau nu.

— Când mă vedeam cu Carl Tillman nu știam că jefuiește bănci.

— Da, dar eu aveam suficiente motive să cred că de asta se ocupă, și ți-am spus. Așa că trebuia cel puțin să-l suspectezi.

Karen zise:

— Și ce s-a întâmplat cu Carl?

Burdon zâmbi din nou.

— A sosit momentul și l-ai împușcat. Dar nu l-ai împușcat pe Foley sau pe tipul care era cu el. Nu erau înarmați, tu aveai o pușcă și îi lași să te arunce în portbagaj. Bun, apoi ai Sig Sauer-ul în mână. Spui în raport că nu puteai să te întorci, te țintuise la podea. Dar după asta s-a deschis portbagajul, cum se face că nu i-ai ras pe băieți atunci?

Karen întrebă:

— Asta ai fi făcut tu?

— Spui în raport că Glenn nu avea nicio armă, dar l-ai lăsat să scape.

Karen întrebă:

— Daniel, tu nu porți armă, nu-i așa?

El ezită.

— De unde știi?

— Cu ce te ocupi tu în majoritatea timpului, fraude? Umbli după contabili corupți?

— Karen, lucrez la FBI de cincisprezece ani, în toate tipurile de investigații.

— Ai împușcat vreodată pe cineva? De câte ori ai intrat primul pe ușă?

— Trebuie să mă calific, asta este?

— Trebuie să știi despre ce vorbești.

Îl văzu ridicând din umeri și începând să se întoarcă, aranjându-și haina costumului său gri. Făcu o pauză și spuse:

— Vorbim altădată, Karen. În regulă? Aș vrea să știu de ce te-a băgat Foley în a doua mașină din moment ce nu mai avea nevoie de tine.

— Va trebui să-l întrebi pe el, răspunse Karen.

— Mi se pare mie că-i plăcea să te aibă aproape. La revedere, Karen. Burdon se întoarse și ieși din încăpere.

Peste câteva secunde tatăl ei intră în timp ce Milt Dancey spunea:

— „Povara albilor”. Așa i se spune la noi în Miami.

Tatăl ei zise:

— Așa le spune toată lumea în Miami, în Miami Beach, la cei de la Metro-Dude. Are darul de a irita oamenii.

— Da, dar are gusturi, zise Karen. Ai văzut ce costum avea?

— Combinația aia, spuse tatăl ei, îmi amintește de felul în care se îmbrăca Fred Astaire, cămașă și cravată de aceeași nuanță. Cum te simți? mai întrebă el. Ți-e foame, vrei ceva de mâncare? Sau

poate o bere? Pot să mă duc până afară să-ți iau una.

— Mâine, spuse Karen. Nu am voie să fac nimic cel puțin o săptămână. Mă gândeam, ce-ar fi să stau câteva zile cu tine? Am avea în sfârșit timp să vorbim.

— Despre ce? Tatăl ei ridică țanțoș capul uitându-se la ea. Despre băieții ăștia care te-au lăsat să scapi? Vrei să te folosești de mine, nu-i așa? Să mă pui să lucrez gratis.

— Dar tu ești *tăticuțul* meu.

— Ei, și?

•

Foley ținea în mână o broșură pentru cereri de credit pe a cărei copertă scria cu litere groase:

„AVEȚI NEVOIE DE BANI?
AȚI VENIT UNDE TREBUIE”.

În broșură erau titluri care vorbeau de împrumuturi pentru mașini, împrumuturi pentru case, împrumuturi pentru schimbarea stilului de viață, nimic însă despre împrumuturi pentru fuga din oraș. Foley împături broșura și și-o băgă în buzunar. Acum continuă să studieze planul băncii, stând la masa din mijlocul etajului, unde se țineau formularele. Erau casieri la trei din cele cinci ferestruici, fiecare având montat sus pe peretele din spatele lor o cameră de luat vederi, niciun paznic la vedere, un client pleca și un altul intra, un tip la costum cu o servietă diplomat. Foley îl urmări intrând pe poartă în spațiul inaccesibil publicului din fața băncii, unde unul din funcționari se ridică de la biroul său. Dădu mâna cu acesta, apoi se așezară amândoi. Când bărbatul își deschidea servieta, Foley, purtând o șapcă de baseball nou-nouță și ochelari de soare, merse în dreptul ferestrei unui ghișeu pe a cărui tejghea se afla o plăcuță care spunea că pe tânăra cu o claie de păr negru, zâmbind spre el, o cheamă Loretta.

Ea spuse:

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Foley spuse:

— Loretta, îl vezi pe tipul ăla care vorbește cu managerul tău, cel cu servieta deschisă?

Ea răspunse:

— Acela este domnul Guindon, unul dintre asistenții managerului nostru. Managerul nostru este domnul Schoen, dar nu este azi.

— Bine, zise Foley, dar îl vezi pe tipul cu servieta diplomat?

Loretta aruncă o privire.

— Da?

— Acela este partenerul meu. Are o armă în servietă. Și dacă nu faci exact ce îți spun eu sau îmi faci orice fel de problemă, mă uit la partenerul meu și el o să-l împuște pe domnul Guindon al vostru drept între ochi. Acum ia unul din plicurile alea mari și pune-n el cât de multe hârtii încap de sută, de cincizeci și douăzeci. Fără bani cu filigran sau bandă de cauciuc, nu vreau pachet cu vopsea, nu vreau bani depistabili. Începe cu al doilea sertar și apoi cu cei de-acolo, de sub computer. Haide, Loretta, la treabă. Liniștește-te, cheia e chiar acolo lângă tine. Nicio bancnotă de la fundul sertarului. Așa e bine, stai bine. Bagi și de douăzeci dacă e loc. Zâmbește, ca să nu arăți de parcă ai fi jefuită. Hai, dă-mi mie bancnotele de douăzeci, le bag în buzunar. Bun, n-a trebuit să-i fac semn partenerului meu; asta e bine. Acum, el o să aștepte treizeci de secunde până ies pe ușă, ca să fim siguri că nu mi-ai strecurat vreun pachet cu vopsea sau ai declanșat alarma. Dacă ai făcut așa ceva, o să-l împuște pe domnul Guindon între ochi. În regulă? Cred că ajunge. Îți mulțumesc, Loretta, o zi bună.

Foley ieși pe ușa principală cu capul aplecat și genunchii îndoiți. Unele bănci pun semn la ușă în dreptul lui un metru optzeci, astfel casierii pot să estimeze înălțimea cuiva care iese.

Buddy îl aștepta vizavi de Bulevardul Collins într-o Honda neagră. Foley urcă și, demarând, Buddy spuse:

— Ești mai bun decât mine, Gunga Din. Evadezi azi și mâine ești din nou la lucru.

— Lompoc, zise Foley, ai venit să mă iei de acolo și în aceeași zi am spart o bancă în Pomona. După aceea tăcu, uitându-se pe fereastră la hotelurile roz, albe, galbene, toate uitate de vremurile bune, dar încă primind clienți. Spuse:

— De fiecare dată simt o dezamăgire după.

— După ce începi să respiri iar, zise Buddy. Foley îi dădu broșura pe care o luase de la bancă și Buddy zâmbi. „Aveți nevoie de bani? Ați venit unde trebuie”. Au nimerit-o pe-asta. Parcă cer să fie jefuiți. Nu pot să-nțeleg cum nouă din zece spărgători sunt prinși.

— Vorbesc despre spargere, zise Foley, sau fac vreo tâmpenie, atrag atenția asupra lor. Știi când am jefuit banca aia în Lake Worth pentru Adele și am ajuns la Glades? Am plecat de la bancă și am mers doar pe străduțe lăturalnice până am ajuns în autostrada Dixie. Aștept să se rărească traficul ca să pot face stânga, aud în spate o mașină turând motorul, un tip într-o Firebird Trans Am roșu, care nu mai avea răbdare. Dă înapoi vreo trei metri, îi dă forjă, mă ocolește, cauciucurile scârțâie ca și cum crede că sunt vreun pensionar din ăia la care durează o sută de ani să facă la stânga. Eu tocmai jefuisem o bancă și tipul ăsta în Firebird îmi arată ce tare e el.

— Așa că te-ai dus după el, spuse Buddy.

— Am făcut stânga și am tăiat-o după el. L-am ajuns la vreo milă mai jos și am venit pe partea șoferului, aproape, să vadă ce aproape pot să stau în timp ce-l priveam fix, mă uitam urât la el. Mi-a luat-o înainte, iar am venit lângă el, dar de data asta l-am înghiontit, l-am lovit într-o parte. Eram într-o Honda, cred că era chiar ca asta.

— Am citit că e preferința numărul unu a hoților de mașini, zise Buddy, Honda dumneavoastră.

— Da, am citit și eu asta. Oricum, ce s-a întâmplat, când l-am lovit dintr-o parte pe tip mi-a explodat un cauciuc și mi-am distrus direcția, mașina tot trăgea dreapta, așa că a trebuit să opresc. Tipul din Firebird – nu cred că avea vreo idee în legătură cu ce tocmai se întâmplase – a dispărut. Nu eram acolo de nici două minute, mașina unui șerif oprește și ea. „Care este problema, domnule?" Nicio problemă, tocmai am jefuit o bancă și mizerabila asta de mașină a făcut pană. În afară de asta… Îmi verifică permisul când primește prin stație raportul despre bancă – cineva văzuse mașina – așa că atunci când îl văd a doua oară îmi bagă un mare pistol Smith & Wesson în față. E singura dată în care mi-am pierdut calmul în așa hal și mă aleg cu de la treizeci de ani pe viață.

— Cu trecerea timpului, zise Buddy, vei găsi că e o poveste amuzantă.

— Dacă mai sunt în viață.

— O să-i povestesc lui soră-mea, să văd dacă râde, spuse Buddy. Trebuie să mă gândesc la lucruri despre care să vorbim înainte să-i dau telefonul săptămânal, altfel avem niște pauze lungi.

— Între buletinele meteo, zise Foley.

În timp ce mergeau pe digul rutier de la Haulover Cut, Foley aruncă pe geam șapca lui nou-nouță. Câteva minute mai târziu lăsară și Honda la un magazin universal și luară mașina lui Buddy – un Olds Cutlass Supreme de nuanță maro șters din '89 pe care o plătise în numerar în Los Angeles, și-l costase, zicea Buddy, o spargere la o bancă și încă ceva mărunțiș.

•

Foley stătea în mijlocul unei canapele imitație daneză într-o cameră cu pereți albi goi, un televizor și ghivece de flori pe care le cumpărase

Buddy. Bancnotele de la bancă, numărate acum, erau pe măsuța de cafea într-un singur teanc ordonat, care presat nu ar fi avut grosimea mai mare de patru centimetri. Foley ridică vocea pentru a-i spune lui Buddy, care se afla afară pe balconul de ciment, citind ziarul:

— Treizeci și șapte optzeci. Loretta aia e fată bună. Se ridică și ieși afară la soare. Ar putea să mai slăbească, totuși, și să facă ceva cu părul ăla.

Buddy spuse:

— Îți vezi poza? Pot s-o distribuie peste tot și tu poți să mergi unde vrei. Nimeni n-o să te recunoască.

— Poza din față făcută de poliție…, nu eram în apele mele în ziua aia, arăt ca un terorist. Uite-o pe a lui Chino, trebuie să fi avut cu cinșpe kile mai mult atunci. Foley se uita în jos la ziarul pe care-l ținea deschis Buddy. La cele șapte figuri așezate în rând pe prima pagină, sub poza color a închisorii de cărămidă roșie.

— Chirino, ăla e Chino. Probabil că s-a îngrășat după ce s-a lăsat de box, apoi a reintrat în formă pentru fugă. Linares, cel drăguț, ăla e Lulu, prietena lui Chino.

— Numai ei doi au reușit să fugă, zise Buddy. Patru au fost împușcați dincolo de gard într-o rafală de gloanțe. Toți făceau „de la douăzeci de ani pe viață” pentru crimă. Amicul lău Chino scrie că l-a omorât pe unul cu lovituri de cuțit.

— Intrase într-o încurcătură, zise Foley, datora o grămadă de bani și a fost nevoit să lupte într-un meci. Doar că nu a fost la podea în runda a patra, când trebuia să fie – nu a putut s-o facă, se lupta cu un puști alb – și a așteptat până într-a șasea. Nu numai că tipul nu i-a dat banii, cel care a pus la cale afacerea, Chino a spus că faptul că a ajuns la podea i-a distrus orice șansă de a concura la titlu. Câțiva ani mai târziu era terminat. Așa că a luat un cuțit, s-a dus la sala de gimnastică de pe strada no. 5, și l-a folosit asupra tipului.

Buddy spuse:

— Linares…

— Adică Lulu.

— Da. Scrie că s-a certat cu colegul lui de cameră pe o pungă de marijuana și că l-a împușcat în cap de nouă ori cu un MAC-10. Doamne!

— Când dormea, completă Foley. Cred că a fost mai mult decât niște iarbă la mijloc. Ca de exemplu, gelozie. Chino a spus că Lulu era normal înainte să-l cunoască pe el, dar eu nu cred chestia asta. Se pricepea prea bine să fie fată.

— Scrie că au concentrat căutările în zona Mica Havană din Miami.

— Unde mă caută pe mine?

— N-am ajuns la tine.

Foley își puse ochelarii de soare. Se duse la balustrada balconului pentru a se uita la ocean, la plajă și, direct sub ei, la curtea interioară și piscina hotelului, șapte etaje mai jos, totul era roz și alb.

— Spun ceva de Pupko? Ăsta e gardianul care mi-a dat cămașa lui.

Buddy se uită în sus la Foley:

— Credeam că ai citit ziarul.

— L-am frunzărit. Coloana în care vorbesc despre tunelul care pornește de sub capelă e destul de corectă.

— Am găsit, Pupko. Zice că a fost copleșit de evadați. „Bănuitor, când i-a văzut intrând în capelă, Pupko i-a înfruntat pe pușcăriași…” Voia să știe de ce nu sunt în dormitoarele lor pentru numărătoarea de seară. „În timp ce era imobilizat, Pupko a fost lovit în mod repetat de John Michael Foley – te-am găsit și pe tine – folosind o bâtă de lemn de pe șantierul de construcție. Foley a evadat mai apoi în uniforma lui Pupko.” Scrie că făceai treizeci de ani pentru jaf armat.

— Nu eram înarmat la momentul respectiv. Nici nu l-am lovit pe gardian în mod repetat… O lovitură, și a căzut la pământ. Dacă citește Chino asta, o să înțeleagă greșit.

— FBI-ul, șerifii, Departamentul Forțelor de Ordine din Florida, toți te caută, dar nu zic unde. Se crede că e posibil ca tu „să zbori din țară”.

— A trebuit să fug mâncând pământul de câteva ori, zise Foley, dar nu-mi amintesc să fi zburat vreodată. Ai zburat vreodată?

— Da, am citit odată că am zburat de la locul jafului. Nu văd nimic despre Glenn.

Foley așteptă, uitându-se la el acum.

— Au găsit Chevrolet-ul fetei, în Sud, la motelul Holiday Inn, exact unde l-am lăsat noi. Nimic despre mașina pe care am luat-o de-acolo. Scrie că Chevrolet-ul a fost furat din parcarea închisorii Glades…

— Nimic despre Karen?

— Ajung și la asta. „Mașina, proprietate a Serviciului Șerifilor S.U.A.…” Uite. „Pe care ajutorul de șerif Karen Sisco o condusese de la biroul ei din West Palm Beach la Glades pentru a cerceta o citație și reclamație a unui condamnat.” Nu zice nimic de… Ba nu, uite aici. „Autoritățile cred că Foley a folosit mașina în evadarea sa și a lăsat-o la Holiday Inn.”

— Unde a făcut un duș fierbinte și s-a culcat, zise Foley. Păi nu știu că am luat-o cu noi? Sau poate că știu, dar de ce, nu știu, nu vor să spună.

— Nu scrie nimic de mine, zise Buddy. Nu se pomenește de ajutor la evadare. Cum se face? Vreau să spun că dacă a scăpat poliția știe de mine, nu-i așa?

— De noi a scăpat, da.

Dar ce se întâmplase după ce a plecat cu Glenn?

Se gândise la ea în noaptea trecută, încercând să adoarmă pe sofaua tare, și s-a gândit la ea toată ziua. Acum se gândea din nou la ea, uitându-se înspre ocean.

Buddy spuse:

— E frumos aici, nu-i așa? Asta dacă îți plac priveliștile. Nu cred că ar trebui să mai ieși. Vreau să zic, măcar pentru câteva săptămâni. Ți-ai potolit

dorința de a sparge o bancă. Ai căzut de pe cal și te-ai urcat la loc în șa. Mă gândeam că am putea angaja o barcă să ne ducă în Bahamas pentru o vreme. Putem lua una chiar la docurile de la Haulover, o navă de pescuit. Îl plătim pe comandant cu prețul zilei. Ce zici de asta?

— Aș vrea să știu unde e Glenn, zise Foley, și ce s-a întâmplat cu Karen.

— Îmi închipui că la un moment dat a aruncat-o din mașină și a plecat mai departe. Eu asta aș fi făcut.

— Nu crezi că l-a arestat?

— Cum ar fi făcut asta?

— Treaba ei. Glenn a fost vreodată aici?

— Nu i-am spus niciodată unde stau și nu i-am dat numărul meu de telefon.

— Dar Adele?

— Are numărul meu, da, dar nu m-a sunat de la telefonul ei.

— Dacă l-au prins pe Glenn, o dată ce începe să vorbească nu se mai oprește. O să o toarne pe Adele imediat.

Buddy spuse:

— Imediat ce te verifică or să vadă că ai fost căsătorit și că ai divorțat. Află numele lui Adele, sau poate, data nașterii ei, au găsit-o. Asta e ceva sigur. Chiar i-am spus că dacă Foley reușește să scape, poliția o să vină s-o vadă. Mi-a răspuns: „Ce știu eu? Poți să-ți pariezi banii pe Adele."

— Mă gândeam, zise Foley, că ai putea să-i dai un telefon lui Glenn. Dacă a scăpat și se simte în siguranță…

— Și dacă nu a scăpat și telefonul lui e urmărit…

— Am putea să sunăm la biroul șerifului din West Palm.

— Pentru ce?

— Ca să vedem dacă e Karen acolo.

— Dacă e, ce ne spune asta?

— Că e bine, el – știi – nu i-a făcut nimic rău.

— Și dacă au telefonul de-ăla care le dă numărul celui care a sunat de fiecare dată?

— Folosim un telefon public.

— Încă te mai gândești la ea.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat.

Buddy împături ziarul și se ridică. Spuse:

— Să văd ce pot face, și părăsi apartamentul.

•

Când veniseră cu o seară înainte, o bătrână îi întrebase dacă sunt cei care îi aduc oxigenul. Foley crezu că se află într-un azil de bătrâni – numai femei bătrâne și câțiva bătrânei slabi stând în hol. În lift Buddy spuse:

— Mă opresc și vor să afle dacă sunt de la spălătorie, dacă sunt de la curățătorie sau dacă sunt de la magazin. Stau afară în curtea interioară, sunt în hol. Sunt ca păsările care stau pe liniile telefonice și privesc tot ce se întâmplă. Îți dai seama s-o aduci pe tipa aia șerif pe-aici, și șapte etaje, că n-ai cum să nu atragi atenția? Tu nu constitui o problemă. Înțeleg să poarte cineva un pardesiu. Doar își pun pardesiele de fiecare dată când văd un norișor. Peste pulovărele lor lucrate de mână. N-am mai văzut atâtea pulovăre lucrate de mână într-un singur loc în viața mea.

Foley îi spusese în noaptea trecută:

— Dar tot mă lăsai să o aduc, dacă ieșeau lucrurile cum voiam eu. Îmi pare rău că m-am purtat ca un dobitoc. Cred că mi-a trecut.

— Probabil că și eu aș fi făcut la fel ca tine, zisese Buddy. Era prima femeie adevărată pe care o vedeai în cinci luni și, doamne!, ce bine mirosea, nu-i așa?

Noaptea trecută și toată ziua de azi Foley și-o tot imagină în diferite ipostaze: în lumina farurilor înainte s-o bage în portbagaj, fața ei aproape, când ieșea din portbagaj arătându-și picioarele și când stătea acolo în drum, corpul ei din profil, fundul ei drăguț și ferm în fusta aceea scurtă; și când o privea din spate în timp ce urcau panta. Imaginile

acestea ale ei tot îi apăreau în minte și le privea pe îndelete. Nu se gândise niciun moment la ea într-un mod sexual, cum ar fi s-o vadă dezbrăcată sau întrebându-se cum arată părul ei pubian. Își amintea cum o simțise, totuși, mâna lui pe brațul ei. Pe coapsa ei cu fusta ridicată. Îi auzea chiar și vocea, spunând: „De ce, ești celebru?" Spunând: „Glumești?" Și ieșind din portbagaj: „Ai câștigat, Jack." Asta era preferata lui. „Ai câștigat, Jack." Își amintea asta iar și iar. Ea-l întrebase: „Buddy. Ăsta e numele lui adevărat?" Pentru că-i scăpase că Buddy conduce. Vorbea prea mult. Apoi încercase să-și dreagă greșeala spunând că e unul pe care i-l dăduse el. Ce altceva îi mai spusese ce nu trebuia? Karen ascultând fiecare cuvințel. În alertă tot timpul. Mai deșteaptă decât el. Mai deșteaptă decât Glenn, băiatul de colegiu. Foley era sigur că-l convinsese pe Glenn să plece. Glenn prea mult timp singur acolo, așteptând, speriat de moarte. Dar nu se putea să fie încă cu Glenn. Sau poate era? Dacă îl arestase ar fi scris în ziar. Dacă nu-l arestase – ce se întâmplase?

•

Buddy nu lipsi mult. Veni în balcon, unde Foley se bronza stând întins pe unul din șezlonguri.

— L-am sunat pe Glenn. Mi-a răspuns robotul mititelului spunând că Glenn nu e acasă și să las un mesaj, dar nu am vorbit cu el.

— Nici eu n-aș fi făcut-o, zise Foley. Să te auzi vorbind de unul singur când nu e nimeni acolo. Dar la biroul șerifului?

— Am întrebat dacă e Karen; au spus că e-n concediu, că nu se întoarce decât săptămâna viitoare.

— Ultima oară a fost văzută zburând de pe barieră, zise Foley, și a doua zi e plecată în concediu. Cum se face că am știut că n-o să dai de ea?

— Probabil pentru că te gândești prea mult, răspunse Buddy. Îți dai seama ce faci? Îți faci griji

pentru cineva care lucrează în poliție. Vrei să stai jos să bei cocktailuri cu o tipă care a încercat să te împuște. Auzi ce zic eu?

Foley spuse:

— Nu trebuia să te bag și pe tine în chestia asta.

— Aveam ochii deschiși, zise Buddy. Ascultă, vrei să mergem în Bahamas sau nu? Tu hotărăști.

Părea logic. Foley dădu din cap spunând:

— Ar fi o schimbare. Avem destui bani… Treizeci și șapte de mii optzeci, nu e rău. Am folosit schema aia, cu „tipul care vorbește cu managerul băncii e partenerul meu”. Tipul îmi e complice și nici măcar nu știe.

— Am auzit alta, zise Buddy, tipul zice o glumă ca s-o relaxeze pe casieriță. Apoi îi întinde un bilet pe care scrie: „Asta nu e o glumă. Dă-mi toate bancnotele mari.”

— E destul de bună. Foley dădu iar din cap și părea că se gândește la schemă. Într-un târziu spuse:

— Știi, după un timp devine aceeași chestie obișnuită, încerci să găsești modalități s-o faci interesantă.

— Ca orice slujbă, bineînțeles, devine plictisitoare, îl aprobă Buddy. Dar sunt și alte bresle, cum ar fi furatul din case, intrarea prin efracție…

Foley scutură capul.

— Nu aș putea să fiu un spărgător, e prea pe furiș. Și e muncă grea. Dacă furi televizoare, ai nevoie de un camion. Dacă furi bijuterii trebuie să știi dacă valorează ceva.

— Intri prin efracție și ei sunt acasă, zise Buddy, e ca un jaf. Sau putem să acționăm în supermarket-uri, magazine de băuturi.

— Așa poți să rămâi la bănci, spuse Foley. Un jaf e un jaf. Se ridică din șezlongul său ca să se uite iar la ocean. Tare mi-ar plăcea să știu ce s-a întâmplat.

— Păi. Cu Glenn ar trebui să vorbești, zise Buddy. Dacă îl prindeau scria în ziar, înseamnă că se ascunde. Sau, poate că s-a dus iar la Detroit. Acum Buddy dădea din cap. Când am vorbit prima oară cu el fusese acolo ca să vadă cum stau lucrurile. Îți amintești de escrocul de pe Wall Street, Dick Jefuitorul? Acolo locuiește.

— Ripley, spuse Foley, desigur, îmi aduc aminte, cel cu cinci milioane care umblau libere. Glenn încă mai vorbește de asta?

— Voia să-ți facă o vizită la Glades, să vadă dacă te interesează.

— *S-ar putea* să mă intereseze, acum. Deci crezi că Glenn e în Detroit?

— Dacă nu e închis. Mai mult ca sigur nu stă pe-aici. Nu după ce ne-a abandonat pe autostradă.

— Nu m-am supărat pe el, zise Foley. Nu-l disprețuiesc mai mult decât l-am disprețuit mereu. Nu, dar dacă e acolo și are treaba aranjată…

— A dat de Snoopy Miller. Ți-aduci aminte că îl luase pe Snoopy cu el atunci? Nu mai boxează, Glenn spune că e managerul unor tipi. Mă gândeam că nu trebuie decât să aflăm unde se țin meciuri, acolo îl găsim pe Snoopy.

— El ne duce la Glenn, zise Foley, și noi îl ajutăm să-l jefuiască pe Jefuitorul. Cam asta e ideea?

Buddy răspunse:

— Dacă nu te deranjează să intri în casa omului.

— Ideea furișatului prin întuneric nu mi-a surâs niciodată, spuse Foley. Dar nu poți să știi dacă îți place sau nu ceva până nu încerci. N-am încercat niciodată okra, deși locuiam în New Orleans, până când am fost om în toată firea. Și acum nu mai văd așa ceva.

— Privește și din alt punct de vedere, spuse Buddy, nu e nimic mai bun ca munca să-ți ia gândul de la grijile tale.

• Capitolul 9

Tatăl ei, citind ziarul, spuse:

— În sfârșit oferă o recompensă, zece mii pentru informații care ar duce la arestarea…

Se auzi soneria.

— Pe capul fiecăruia. Cineva ar putea face treizeci de mii.

Karen se ridică. Părăsind încăperea îl auzi pe tatăl ei spunând:

— A întârziat, și ceva despre un program pe care-l pierdea. Era opt și un sfert în seara celei de-a treia zi de la evadare. Îi deschise ușa lui Ray Nicolet, care-i zâmbea în lumina de la intrare. Spuse că nu reușise să găsească casa, cu toți copacii și toată vegetația aceea, și intră spunând:

— E o junglă afară.

— Chiar o junglă este, zise Karen. L-am întrebat pe tata dacă își amintește cum arată casa. Mi-a răspuns: „Da, e albă”.

— Are nevoie de un grădinar.

— Are grădinari, dar îi place izolarea. Când trăia mama puteai să vezi casa din stradă. Era zilnic afară curățind, plivind.

— Și te simți bine aici în vizită?

— Și-a luat concediu o săptămână ca să petrecem ceva timp împreună. Până acum a jucat golf zilnic. Se uită la Jeopardy în timpul cinei și la filme polițiste englezești după Inspector Morse, Wexford… Nu există să vezi vreun MAC-10 sau sânge pe pereți. Îi povesti toate acestea lui Ray, conducându-l prin întunericul casei până la o cameră de așteptare cu perdele și cu scaunele și canapeaua tapițate în roșu și verde cu model în formă de hibiscus.

Tatăl ei stătea la lumina palidă a unei lămpi cu ziarul în față. Afară, dincolo de grădină și o fâșie de gazon, era al cincilea șenal navigabil al Clubului Country Leucadendra. Karen spuse:

— Tată? Ray Nicolet. Privindu-i dând mâna, adăugă:

— Ray face parte din trupele de intervenție în infracțiuni violente, se ocupă de evadarea de la Glades.

— Am observat, zise tatăl ei și Ray se întoarse spre Karen ținându-și jacheta descheiată ca să se vadă inscripția cu roșu de pe tricoul său, în timp ce tatăl ei adăuga:

— În caz că cineva nu știe cu ce se ocupă.

Ray spuse:

— Motivul pentru care am întârziat…

Doar atât apucă să spună, căci tatăl ei îl întrerupse:

— Ray, răspunde-mi și mie la o întrebare.

Karen simți că i se ridică tensiunea; dar apoi decise că totul e-n regulă. Tatăl ei avea ziarul deschis în căutarea unui articol; nu avea de gând să-l întrebe pe Ray despre viața personală, despre căsnicia lui, despre despărțire, dacă mai locuia încă acasă, ceva de acest gen.

— Iată. Titlul spune: „«M-am culcat cu un criminal», mărturisește îngrozită o femeie din Miami”. Locuiește în Mica Havană. Tipul a venit la ușa ei, spune că e plutaș, că abia a ajuns aici din Cuba și nu cunoaște pe nimeni și nu are unde sta. Ea-i face friptură cu orez, una-alta și se trezesc pe sofa făcând dragoste. Spune că a fost foarte tandru.

— Am vorbit cu ea, zise Ray. Tipul i-a spus că-i era dor de fetița lui și ei i s-a făcut milă de el.

Tatăl ei zise:

— Așa se marchează acum? Se uită din nou în ziar. Fii atent aici. „După, femeia s-a dus să se culce în dormitor cu copiii ei.” Spune, citez: „Nu permit nici unui bărbat în afară de soțul meu să doarmă în patul nostru.” Soțul e plecat din oraș, lucrează. Dimineața următoare îi pregătește tipului fulgi de porumb Kellogg’s la micul dejun și trimite unul din copilași la magazin să-i cumpere cremă de ras Colgate, cu aromă obișnuită.

— Tu vezi asta, zise Karen, ca pe o recomandare, o reclamă. Pușcăriaș evadat bagă mâna în foc pentru crema de ras Colgate.

— Aromă obișnuită, o completă tatăl ei. Nu, mă întrebam de ce cred că tipul ăsta e Chirino.

— Din descrierea ei, zise Ray, până la tatuaje, câte o albină pe fiecare antebraț. Înțeapă ca o albină – tipul a fost boxer înainte să intre la închisoare. Femeia a mai spus și că i-a furat pistolul soțului ei, calibrul 22, și niște haine. Dar ascultați, să vă zic veștile de ultimă oră.

— Așteaptă. Tatăl lui Karen ridică mâna. Femeia asta e căsătorită, se culcă cu tipul ăsta pentru că lui îi era dor de fetița lui și apoi povestește la toată lumea. Dar nu îi dezvăluiți numele, o protejați. Se înțelege că spuneți că e în regulă atâta timp cât soțul nu află. Ca și bărbatul care-și înșală nevasta spunând că dacă nu știe nu are cum să-i facă rău.

Tatăl ei își ridică paharul și Karen spuse:

— Hai să-l lăsăm pe Ray să ne spună ce se întâmplă, bine?

— Sunt sigur că, oricum, va fi diseară la programul de știri, zise Ray. Am prins unul.

Tatăl ei lăsă băutura jos.

— Serios? Unde s-a întâmplat asta?

— Tocmai în West Dade, lângă barieră.

— Imediat ce-am văzut că oferiți o recompensă…

— Tată, spuse Karen.

— … Mi-am zis, sunt terminați băieții, s-a sfârșit.

— *Tată,* spuse Karen.

Se uită în sus la ea.

Ea-l întrebă pe Ray:

— Era Foley?

•

Fuseseră nevoiți să alerge aproape opt kilometri de-a lungul trestiei înainte să ajungă la benzinăria de pe autostrada 27, se urcaseră în spatele unui

camion gol, un semitrailer mare, și merseseră tocmai până aici în noaptea aceea ca să dea de un local numit *El Hueco,* Groapa: ascuns printre buruieni, o tabără de vagabonzi, oameni care locuiau în cocioabe făcute din lucruri aruncate, bucăți de placaj, metal corodat, uși vechi, scaune de mașină – toți bărbații de aici erau cubanezi; nu exista nicio femeie. Chino spuse că era de pe o plută care se spărsese, dar ajunsese la țărm, mulțumită Sfintei Fecioare Maria, Mama Mântuitorului. Spusese că nu-l cunoaște pe celălalt care venise – purtând haine identice cu ale lui – și încercă să nu fie văzut cu Lulu, spunându-i:

— Nu te mai ține după mine. Ține-te departe. Până în a treia zi, amândoi valorau douăzeci de mii de dolari pentru orice vagabond care putea să citească ziarul și să-și zică da, poate, de ce nu, și să meargă un kilometru jumate până la postul de poliție al autostrăzii.

Lulu era cel care venise în dimineața aceasta cu ziarul la el și îl acuzase că fusese cu o femeie, arătându-i în ziar unde scria că femeia declarase că s-a culcat cu un criminal. Chino spusese da, bineînțeles că s-a dus să găsească o femeie; de opt ani nu mai fusese cu una. Și Lulu îi spusese: „Ai fost cu *mine*”. Rănit. Dar și plin de mânia dincolo de rațiune a unei femei geloase. Probabil la fel cum se simțise când îl împușcase pe colegul lui de cameră de nouă ori în cap. Chino îi dădu lui Lulu o cămașă și o pereche de pantaloni furați din casa femeii și îi spuse că vorbesc mai târziu, când se lasă întunericul. Acum se ducea să vorbească cu un bărbat care prepara cafea Cubano și fuma țigări de foi Cohiba ascultând Radio Mambi; un bărbat numit Santiago care antrena cocoși pentru lupte, păsări cu pulpele rase pe care le ținea în cuști speciale din sârmă; un bărbat care se afla aici de pe vremea lui Mariel, plutașul, și care cunoștea lumea asta. Chino îi spuse:

— Îl știi pe ăla, pe care l-ai văzut vorbind cu mine? E homosexual.

— Te cred, zise Santiago.

— Mai știu și că e criminal și că vrea să mă omoare din motive personale. Dar nu pot să mă duc la poliție, mă știu de altundeva. Dar dacă te duci și le spui unde să-l găsească pe homosexual, or să-ți dea zece mii de dolari. Înțelegi ce-ți spun?

— Clar, zise Santiago.

•

— Numărul nostru de telefon și adresa postului de poliție de pe autostrada 27 erau în ziar, așa că tipul știuse unde să vină.

Ray Nicolet stătea la unul din capetele canapelei acum, aproape de tatăl lui Karen. Ray se uita pe rând în sus spre Karen, stând în picioare – nu voia să stea jos – în blugi și cu tricoul pe dinafară, apoi la tatăl ei care-și sorbea băutura în timp ce Ray le spunea:

— Tipul, îl cheamă Santiago, intră înăuntru cu un trabuc stins în gură și spune că ne poate da doi dintre condamnații fugiți, care se ascund într-o tabără de imigranți ilegali în partea cealaltă a aeroportului. Mai fusesem acolo, făcând razii pentru lupte de cocoși; e ca o groapă de gunoi cu bananieri. I-am arătat o grămadă de fotografii. Pune degetul pe Chirino și Linares și zice: „Ăsta și ăsta. Când primesc ăia douăzeci de mii de dolari ai mei?” I-am spus să stea pe loc, ne întoarcem imediat. Până la șase jumătate eram acolo. Departamentul Forțelor de Ordine din Florida, FBI, Metro-Dade, polițiști din zonă; erau chiar și câțiva băieți de la Braconaj. Când eram toți pe poziții, au venit elicoptere și au luminat locul ca pe un teren de fotbal. Se auzeau cocoși, se auzeau oamenii țipând în spaniolă speriați de moarte, ieșeau cu mâinile sus din cocioabele lor. Ordinul a fost, dacă vezi pe cineva fugind îl somezi, dacă nu se oprește instantaneu, tragi. Linares a fugit ciocnindu-se de un polițist de la Metro-Dade, apoi

a continuat să fugă și a fost împușcat de patru ori. L-am căutat peste tot pe Chirino, sub fiecare piatră, s-ar putea spune, dar nu era acolo. Linares a murit în drum spre spitalul Jackson Memorial.

Karen scoase o țigară și luă bricheta de pe măsuța de lângă scaunul tatălui său. Acesta îl întreba pe Ray:

— L-ați dat recompensa ăluia?

— Da. Cum ne-am întors.

— Cum se face, îi scrii un cec?

— Nu, am plătit în numerar. Fra târziu, băncile erau închise – l-am întrebat pe Santiago dacă vrea să-și lase banii la noi în seif până mâine. Ești nebun? Nici vorbă! Un bătrânel slab cu pielea închisă la culoare, arăta ca un pui de găini. A plecat cu cele zece mii într-o pungă de cumpărături.

Karen trase din țigară și scoase fumul.

— Foley nu fusese acolo?

— Locul ăsta era strict cubanez, zise Ray. Dacă Foley a avut pe cineva care să-l ia cu mașina avea sigur programul lui. El e singurul care pare că știe ce face.

•

Buletinul de știri târziu ajunsese la partea meteo și Buddy apăsă telecomanda pentru a stinge televizorul, aflat pe un stand înconjurat de plante. Foley și Buddy, pe canapeaua imitație daneză, nu mișcau:

— Ce crezi?

— Mă așteptam ca Chino să aibă o ascunzătoare mai bună. Arăta ca o junglă de vagabonzi.

— Au zis că nu era acolo.

— Dacă era Lulu, era și el. A plecat. Știi ce mă-ntreb eu? zise Foley. Dacă crede că l-am tras pe sfoară. Vezi, el m-a întrebat dacă vreau să merg cu el. Am spus că nu, dar nu i-am spus că aveam și eu planurile mele.

— De ce nu?

— Nu era treaba lui. Dar acum citește ziarul, vede că sunt afară. Știe că nu s-a întâmplat cum a spus Pup – toți am tăbărât pe el în capelă. O să se întrebe ce făceam eu acolo cu Pup. Oare i-am spus că evadau? I-am spus, dar am făcut-o ca să-l aduc pe Pup în capelă, pentru uniformă. Asta nu înseamnă că dacă Pup nu ar fi fost acolo și nu i-ar fi văzut, ar fi scăpat cu toții. Imediat ce-au ieșit afară se știa că vor fi reperați – sticletele din turnul șapte –, sau atingeau gardul, detectorul de mișcare declanșa alarma…

— Fuge ca să scape cu viață, zise Buddy, îl doare-n fund de tine.

— Doar dacă nu crede că l-am turnat. Dacă asta crede, o să înceapă să mă caute. Ăștia așa sunt, pun mare preț pe răzbunare.

— Da, dar n-o să te găsească. Cum ar putea s-o facă?

— Poate prin Adele.

— Știe unde stă?

— Nu i-am spus, bineînțeles. Dar vorbeam odată, sorbind rom și făcându-ne confidențe, s-ar putea spune. Mi-a povestit cum a venit aici din Cuba, la doisprezece ani, născut în ’47. Îmi spunea că întotdeauna și-a dorit să fie boxer, avea șanse să concureze la un titlu și și le-a distrus când a acceptat să se lase bătut, și așa mai departe. Am spus ceva de Adele, i-am spus că spărsesem o bancă numai ca să-i dau și ei niște bani, cum am fost prins când mă dădeam în spectacol cu tipul din Firebird…

Buddy spuse:

— Dacă nu i-ai spus unde stă – nu e trecută în cartea de telefon…

— Nu, dar i-am spus că a lucrat pentru un iluzionist și Chino a devenit interesat. Chiar? Cum taie femeia în două? Văzuse un spectacol în Las Vegas când boxa acolo. Cum se preschimbă femeia din cușcă în tigru? Adele se transformă vreodată în

animal? Voia să o cunoască. Sau măcar s-o vadă dacă venea cumva în vizită.

Buddy se ridică.

— Mă duc să-mi iau un Pepsi Diet. Vrei și tu unul? Sau o bere?

Foley dădu din cap. Buddy se îndreptă spre bucătărie dar se opri.

— L-ai spus numele iluzionistului?

— Uimitorul Emil, zise Foley. Da, cred că i l-am spus. Vrei te rog s-o suni pe Adele, pentru orice eventualitate?

— Și ce să-i spun?

— Să nu stea de vorbă cu niciun cubanez.

— Telefonul ei o să fie urmărit.

— Îți știe vocea?

— Mai mult ca sigur.

— Spune doar atât și închide.

•

Cum se lăsase întunericul Chino plecase din tabără, în jos pe drum până-n strada 12 apoi spre est, pe lângă terenuri virane, până la cafeneaua Cuba Libre, care era izolată. Santiago îi spusese că aici venea să se îmbete și Chino credea că va veni și-n seara aceea ca să-și sărbătorească îmbogățirea. Cumpără șase sticle de bere Polar și le luă cu el peste drum ca să aștepte ascuns printre copaci. Să-l aștepte pe ăsta cu luptele de cocoși așa cum îl așteptase pe promotorul acela în sala de sport din strada no. 5. Viața lui ajunsese la acolo din motive nenumărate, toate independente de voința lui.

Mâinile lui fuseseră rupte de prea multe ori.

Nu avusese timp să se antreneze ca lumea.

Nu avusese un manager care să influențeze promotorii potriviți.

Nu avusese niciodată tifon pentru mâini; fusese nevoit să folosească fâșii de bumbac și să le spele în fiecare zi în care se antrena.

Ce altceva?

Nu avusese niciodată un trening cu glugă pentru alergat.

Și cel mai important. Nu avusese niciodată persoane care să se ocupe de el și să le pese de el. Medicul trebuia să îi spună să nu-și sufle nasul după ce luase pumnul în ochi de la Palomino. Când își suflase nasul făcuse presiune în vasele de sânge, ochiul i se umflase și se închisese și nemernicul de arbitru oprise meciul, cel din Las Vegas pe care-l văzuse și Jack Foley, sau pe care spunea că l-ar fi văzut. Nu putea fi sigur, din moment ce Foley era un mincinos care pretindea că ar fi un prieten. Era tot ghinion și faptul că-și suflase nasul atunci. Dacă nu și-ar fi suflat nasul l-ar fi bătut pe Carlos Palomino și ar fi avut șansa să lupte cu Cuevas și Benitez, Duran, Curry, oricine, și nu mai era nevoie să se lase bătut de puștiul alb pe care-l putea bate doar cu mâna stângă, la treizeci și nouă de ani.

Între copacii de vizavi de Cuba Libre bău una dintre beri, așteptă, apoi începu să bea o alta. Arma pe care o furase din casa femeii era un Ruger de calibrul 22 cu țeava lungă, un pistol de tras la țintă, nu unul de calibru mare, dar mergea și ăsta. La șapte jumătate fix auzi elicopterele poliției și văzu luminile de căutare bătând în jos asupra ceva care trebuie să fi fost tabăra de imigranți, la vreo doi kilometri depărtare. Nu era sigur că auzise focuri de armă. Poate. Continuă să aștepte, bând berea încet ca să-i ajungă. Trei ore trecură, înainte să vadă mașina lui Santiago, camioneta aceea atât de veche încât Chino nu-și dădea seama ce marcă era, venind dinspre Miami. Traversă strada, cu pistolul băgat la curea, sub cămașa soțului femeii. Camioneta era în fața cafenelei acum, printre alte câteva mașini parcate acolo, Santiago coborî și încuie portiera. Chino îl strigă și Santiago se întoarse. În lumina felinarelor și a neonului roșu cu care scria Cuba Libre, Chino văzu expresia de surpriză a omului transformându-se imediat într-una de nevinovăție, cu ochii mari, pregătit, chiar zâmbind un pic.

— Te-au plătit?

— A fost exact cum ai spus tu.

— Unde sunt banii?

— Ah, crezi că-i am la mine? Nu, i-am lăsat în seiful lor peste noapte. Mi-au spus că mi-i dau mâine.

Chino întoarse capul pentru a se uita în camionetă.

— Ce-ai acolo-n pungă? Era pe jos în dreptul scaunului de lângă șofer.

— Numai niște chestii pe care le-am cumpărat.

Chino spuse:

— Vrei o bere?

Nu mai văzuse niciodată pe cineva să pară atât de recunoscător, Santiago spunând:

— Da, într-adevăr, zâmbind din nou, întorcându-se să intre în cafenea.

Chino apucă brațul slab al omului.

— Nu acolo. Am niște bere pe care am plătit-o deja. De ce s-o arunc? Îl aduse pe Santiago de partea cealaltă a drumului, bărbatul spunând nu, hai să mergem în bar. Făcea el cinste. Spunând, „ascultă”, și că intenționa să-i dea lui Chino jumătate din recompensă; urma să-i facă o surpriză, mâine. Când ajunseră între copaci Chino zise:

— O să-ți folosesc camioneta. Santiago îi spusese bineînțeles, oricând. Chino întrebă:

— Unde sunt cheile? Santiago spuse că, în haina lui. Era o pelerină de nailon neagră cu o glugă care-i atârna pe spate.

Chino spuse:

— Dă-o jos. Santiago spuse că era al lui tot ce-și dorea. Se întoarse ca să se uite peste drum la cafeneaua cu neon roșu, la mașinile și camioneta din față, era lume înăuntru, dar nimeni nu ieșea, în timp ce-și dădea haina jos. Chino, în spatele lui, scoase pistolul de la curea, îl împușcă pe Santiago în ceafă, apoi îl mai împușcă de două ori când era întins pe pământ.

Chino se duse la camionetă cu haina acoperindu-i arma din mână, se urcă și merse spre Miami ca să găsească o cabină telefonică.

• Capitolul 10

— Își spune Adele Delisi acum, zise Karen, pe numele de fată. S-a căsătorit cu Foley în Las Vegas în ’86 și i-a intentat divorț în anul următor în Los Angeles. Adele are patruzeci și doi de ani. Locuiește în hotelul Normandie pe bulevardul Collins, lângă South Beach.

Erau la masa din bucătărie: Karen fuma o țigară și bea o cafea. Tatăl ei, într-unul din costumele lui de golf, lua micul dejun, un sandwich cu brânză și aspic pe pâine franțuzească și cafea, înainte de a pleca la club.

— I-a verificat cineva convorbirile telefonice?

— De șase ori luna trecută Adele a acceptat telefoane cu taxă inversă de la Glades, ultimul în ziua evadării. Dar nu i-a făcut nicio vizită în cele cinci luni cât a fost acolo.

— Nu voia să aibă numele trecut pe listă.

— Burdon a întrebat-o de ce o tot suna. Ea a spus că pentru că era deprimat. I-a mai spus că nu l-a mai văzul de opt ani.

— E și ea implicată, zise tatăl lui Karen.

— Și eu sunt de aceeași părere. Foley mi-a spus că motivul pentru care venise în Florida era să viziteze pe cineva, apoi n-a mai vorbit de asta. A spus: „Mai bine tac.”

— A sunat-o *pe ea.* Dar pe cine a sunat ea?

— Pe cumnată-sa, Ann; e disc jockey, cred că-n Canada. Și pe un iluzionist pentru care a lucrat, Emil nu mai știu cum.

— Uimitorul, tăcea un număr de mâna a treia, zise tatăl ei, mâncându-și sandwich-ul, sorbind din cafeaua fierbinte. Lucrul uimitor la Emil e că încă mai dă spectacole. Lucrează cu porumbei.

— Vorbind cu Burdon s-a referit la Emil în termeni ca nemțălăul ăla împuțit. A dat-o afară chiar înainte de Crăciun și a angajat o altă fată mai tânără. Adele este supravegheată din prima zi de

după evadare, dar nu s-a dus în niciun loc interesant. A dat un anunț în *Herald Tribune*, la mica publicitate, ca să facă rost de altă slujbă la un iluzionist. Noroc, hm? Burdon a spus că telefonul ei e ascultat și urmărit.

— Și pun pariu că ea știe. De ce nu te duci să stai de vorbă cu ea?

— La asta mă gândeam. I-am spus lui Burdon, dar mi-a spus că nu mai are nevoie de ajutor.

— Tu vorbește cu ea oricum. Dacă știi cum să vorbești o să-ți spună lucruri pe care nu i le-ar spune lui Burdon. Fii atentă la modul cum vorbește despre Foley, la tonul ei. Spune-i că crezi că e un băiat bun. Nu, mai întâi spune-i c-ai fost în portbagaj cu el, pe întuneric, jumătate de oră, ca să vezi cum primește vestea. Dacă e implicată, ce primește în schimbul bătăii de cap, polițiștii care-i respiră în ceafă? Pun pariu că nimic. Așa că încă îl mai place atât încât să riște pentru el. Crezi că e posibil? Ce fel de om e el?

— E destul de relaxat, încrezător.

— Șmecher?

— Nu, dar a fost surprins că nu auzisem de el. Poate că ar fi trebuit.

— Îți aduce aminte de tipul ăla, Tillman?

— Deloc.

— Ți-aduci aminte când m-ai sunat? Te întâlnișești cu el de vreo trei ori, cred. Mi-ai spus că e suspect într-un jaf la o bancă și că nu știi ce să faci. Ți-am spus să-ți găsești alt iubit.

— Ai spus că, dacă vreau să știu dacă e adevărat, să-l întreb pe el.

— Da, să aduc în discuție subiectul, să văd cum reacționează. Dacă începe să transpire, să chem întăriri. Dar tipul ăsta, Foley, știi că e murdar și tot vrei să-l mai vezi.

— Ca să-l arestez, să-i pun cătușele.

— Da, da, bine. Nu exagera. Ai orgoliul rănit, erai înarmată și te-a învins. Asta te deranjează, înțeleg cum te simți. Dar ești și curioasă în

legătură cu omul. Aseară, de două ori l-ai întrebat pe iubitul tău căsătorit, Nicolet, despre el. Erai îngrijorată, dar nu voiai să se vadă.

— Iubitul meu căsătorit – special ai ales articolul acela ca să poți vorbi de infidelitate. Nu-mi venea să cred. Ba da, îmi venea să cred. De-aia nu am adus pe niciunul din prietenii mei acasă, îi interogai tu. Mama țipa la tine din cauza asta tot timpul.

— Mama ta n-a ridicat vocea niciodată, Dumnezeu s-o ierte. Îmi arunca privirea aceea. Nu, ceea ce făceam eu era să-i analizez pe prietenii tăi și-ți spuneam care erau dobitoci, te ajutam să-i sortezi pe ăia care nu erau potriviți. Ia-l pe Nicolet ăsta, de exemplu, e-n regulă, să zicem, dar e cowboy. Cu pistolul înfipt în blugi… Îți plac ăștia sălbatici, nu? Știi că dintotdeauna am spus că e nu e mare diferență între polițiștii cowboy și spărgătorii înarmați, toți ăștia cărora le place să poarte armă. Poate că așa se explică interesul tău pentru Foley, bătrânul spărgător de bănci profesionist.

— M-a *răpit.*

— Da, dar ați stat de vorbă tot drumul de la Glades până a barieră. Sună mai mult a întâlnire decât a răpire. Ai auzit vreodată de sindromul Stockholm?

— Ia stai un pic, zise Karen.

— Jaful de la banca din Stockholm, zise tatăl ei, doi bărbați, numele unuia din ei – nu reușesc să mi-l amintesc.

— Olufsson, zise Karen.

Tatăl ei îi făcu cu ochiul.

— Deci știi despre ce vorbesc. Sunt blocați în bancă, pentru câteva zile, ținând femeile ostatici. Când ies, trei dintre femei spun că sunt îndrăgostite de Olufsson ăsta.

— Eu nu am fost ostatic, protestă Karen. Am stat împreună în portbagaj poate o jumătate de oră.

— Nu știu. Foley ăsta aduce mult cu Olufsson. Vorbește cu fosta lui soție, vezi ce zice ea despre el.

— Știu ce e, un infractor recidivist, un pușcăriaș.

— Puțin mai devreme ziceai că e relaxat, încrezător, ca și cum l-ai admira.

Karen îl urmări pe tatăl ei mușcând din coaja pâinii franțuzești, mâncându-și sandwich-ul cu aspic și brânză, făcând-o și pe ea să vrea unul. Apoi îl privi cum își soarbe cafeaua, cu capul aplecat peste masă. Semăna un pic cu un Walter Matthau scund. O dată când era într-o misiune de supraveghere a unui subiect și aștepta în mașină, două femei s-au repezit la el spunând: „Vai, e Walter Matthau!” Subiectul său a ieșit din bar și a plecat cu mașina înainte ca tatăl ei să reușească să scape de cele două femei.

Spuse:

— Știu ce voiam să te-ntreb. Cum se face că nu se spune în niciun buletin de știri nimic de Glenn Michaels?

— Burdon spune că nu e treaba nimănui în afară de ei, FBI. I-am spus ce mi-a zis Glenn în mașină despre o spargere în pregătire undeva în nord, una în stil mare. Burdon voia să știe unde în nord. Am spus… păi Glenn a zis că i-a înghețat fundul în Detroit în noiembrie trecut. Și că ar putea să-l caute acolo. Azi dimineață m-a sunat să-mi spună că nimeni numit Glenn Michaels nu a zburat de aici nicăieri în noiembrie. I-am spus că s-ar putea să fi mers cu mașina. Burdon mi-a zis să nu mă mai chinui cu asta.

— Nu a spus: „Nu-ți mai chinui căpșorul tău drăguț”?

— Ba da, așa a spus.

— Și asta te face să vrei să-i tragi una între picioare.

— Nu, mă face să vreau să-l arestez pe Glenn. Pe Foley deja îl voiam. Și pe Buddy dacă e prin

preajmă.

— Umple-mi și mie cana pe jumătate, te rog. Și spune-mi ce știi despre Buddy.

— Nu prea multe, zise Karen, ridicându-se. Se întoarse la masă cu cafeaua, îl servi pe tatăl ei și se așeză din nou. E cam de aceeași vârstă cu Foley, are o soră care era călugăriță, dar nu știm unde locuiește ea. Și el și Foley au fost amândoi la Lompoc și probabil s-au cunoscut acolo. Și tot acolo i-a cunoscut Glenn. Burdon o să sune la închisoare, să vadă dacă pot să-i dea vreun nume, cineva care era prieten cu Foley.

— Să se considere norocoși dacă-și mai aduce cineva aminte de Foley. Câtă populație e acolo, în jur de două mii?

— Cam o mie șase sute, ultima oară când am fost acolo.

— Ei se așteaptă ca vreun gardian administrator sau vreun deținut cu comportare bună să caute în computer în speranța să găsească un Buddy? Chiar dacă îi știau numele de familie – când a fost adus acolo? Câți ani ar trebui să acopere căutarea? N-ai de unde să știi decât dacă îi știi sentința. Gândește-te și tu cum ar fi, să dai telefon la penitenciarul ăla și să întrebi: „Ia ziceți, oameni buni, își amintește vreunul din voi de-un pușcăriaș Buddy?” Își sorbi cafeaua, toată, și spuse:

— Ascultă, eu trebuie să plec.

Karen îl privi ridicându-se de la masă ca să se uite afară pe fereastră la șenal, suflecându-și mânecile galbene care se muiaseră în cană.

Ea spuse:

— L-am întrebat pe Foley dacă Buddy era numele lui adevărat și el a spus că nu, că el i l-a dat. Dar dacă e numele lui adevărat?

Tatăl ei se întoarse ca să se uite la ea și păru surprins un moment.

— De unde e originar?

— Arkansas.

— Nu știu – dar acum când mă gândesc, Buddy s-ar putea să fie cheia, cel pe care să vă axați. El riscă totul, inclusiv viața sa. Ca să-l salveze pe un tip cu care a făcut pușcărie. Cu ce se alege din asta? O face ca prieten sau pentru că există o răsplată? Înțelegi ce vreau să spun?

— Oricare ar fi cazul, zise Karen, Foley îi rămâne îndatorat.

— Așa că oricare ar fi lucrul următor pe care vrea Buddy să-l facă, zise tatăl ei, se prea poate ca Foley să fie alături de el. Găsește-l pe Buddy și l-ai prins.

— Dacă aș știi cum îl cheamă pe Buddy.

— Mi-ai dat o idee. Dar, ascultă, trebuie să plec, deja am întârziat.

Karen îl urmă până la ușa care dădea în garaj.

— Haide, tată. Cum îl putem găsi?

El ținu ușa deschisă și se întoarse ca să se uite la ea.

— S-ar putea să meargă, s-ar putea să nu meargă. Îți explic când mă întorc.

— O să-mi povestești despre jocul tău de golf cel puțin o oră.

Ușa se închise.

Fiecare minge care rămânea pe șenal, fiecare bucățică până la verde, specialitatea lui, orice lovitură lungă care nimerea în gaură – cu Jack Daniels-ul lui cu gheață, lângă el. Exagera, chiar trișa… Dar știa cum să găsească oameni; era meseria lui. Karen se întoarse spre chiuvetă. Să spele vasele?

Sau să se ducă să stea de vorbă cu Adele Delisi?

•

Buddy o sunase în trei rânduri în dimineața asta, dar ea nu era acasă. Când se întoarse ultima oară Foley spusese că nu mai contează, se ducea s-o vadă. Buddy îi spusese că era nebun, dar Foley răspunse că s-a hotărât.

— Știi că vor fi polițiști puși să supravegheze hotelul.

— Ca să vadă dacă ea pleacă. Crezi că-i vor verifica pe toți cei care intră?

— De ce să riști?

— Îi sunt dator.

— Nu i-ai dat un ban în opt ani. Și acum dintr-o dată…

— Nu mă refer la faptul că-i datorez bani, asta e cu totul altceva. M-am tot gândit la asta azi-noapte încercând să adorm pe sofaua asta, pe scândura asta. Nu aș fi aici dacă nu era Adele.

— Așa e, nu ai fi jefuit banca și nu ai fi fost trimis la închisoare.

— M-a ajutat să ies. Ar trebui măcar să încerc s-o vizitez. Dacă nu se poate, nu se poate, dar trebuie să încerc.

— Eu nu te duc cu mașina.

— Merg eu.

— Or să te recunoască pe stradă.

— Ai spus chiar tu că nu semăn deloc cu poza făcută de poliție. E singurul lor punct de plecare.

— Sau cel puțin așa știi tu. Fotografia ta e de mult pe piață, omule. O vedeam prin bănci înainte să te cunosc.

— Mă duc ca turist. O să port pantaloni scurți, o pălărie de paie, îmi agăț un aparat de fotografiat de gât. O să port sandale cu șosete… Poți să mă aranjezi?

• Capitolul 11

Adele își petrecu dimineața prin șirul de hoteluri în stil deconstructivist mergând de la unul la altul, zece cvartale de terase cu turiști, oprindu-se la fiecare cafenea și bar pentru a întreba recepționerele dacă pot să-i facă un mare serviciu. Chiar și cele pe care le cunoștea vag luau cartea de vizită de parcă era unsă cu rahat și se uitau chiorâș la ea, fără să-și schimbe expresia feței, în timp ce Adele le spunea că este versiunea unui anunț pe care-l dăduse în *Herald Tribune.* Dar era atât de micuț în ziar încât s-a gândit că dacă ar putea să împartă câteva din acestea, știți dumneavoastră, ca să fie afișate la vedere pe plajă… Recepționerele spuneau că le pare rău și îi dădeau înapoi cartea de vizită, sau da, în regulă, și o aruncau pe masa de la recepție. Pe carte scria:

CA PRIN VRAJĂ!
Sunați la 673-7925 și apare Adele!
Asistentă de iluzionist experimentată!
Expertă în porumbei și în toate formele
de prestidigitație!

Mergând pe strada no. 10 către bulevardul Collins se opri ca să se uite înapoi și-l văzu pe cel care o urmărea oprindu-se și el pe o alee. Stătea uitându-se împrejur ca și cum se pierduse. Cel care o urmărea de pe trotuarul de vizavi se oprise și-și lega șireturile. Se întreba de ce se mai deranjează. Adele îi făcu cu mâna celui de pe trotuarul de vizavi și merse mai departe spre Collins. Următorii doi, altă pereche de personaje serioase, bine conturate, erau într-o mașină, unul din ei citind ziarul. În fiecare zi se spunea ceva de Jack la știri sau în ziar, „încă în libertate” cu unul din cubanezi, dar nicio vorbă despre Buddy sau Glenn Michaels, așa că probabil că planul de evadare cu două

mașini funcționase. Când Glenn venise singur în vizită, cu câteva zile înainte de evadare, stătuse cu o vodcă cu tonic pozând, jucându-se cu părul, așteptând ca ea să se dea la el în timp ce el vorbea despre el, arătându-i ce bărbat marfă e el și cum urma să-i folosească pe Buddy și Jack mai târziu, la o treabă pe care o avea în program. După cinci minute cu Glenn, înțelesese de ce nu-l vrea Jack. De ce zisese ultima oară la telefon c-o să-i ia ochelarii de soare și o să-i calce-n picioare. Îi spusese:

— Știi de cine-mi amintești? De linge-blide ăla care stătea în casa de oaspeți a lui O.J. Simpson, cel cu celebritatea instantanee și cu părul ăla. Glenn spusese:

— Da? Într-adevăr? Luând-o ca pe un compliment. Lucrul cel mai bun pe care-l puteai face cu Glenn Michaels, decisese ea, era să-l pui în cutia în care dispar lucruri a lui Emil Uimitorul și să te descotorosești de el.

Ajunse la Normandie printr-un șir de hoteluri de apartamente în culori pastel și dădu din cap înspre doamnele de pe terasă, care-și așteptau obștescul sfârșit. Traversând holul îi spuse „bună” lui Sheldon, aflat în spatele recepției și el îi arătă dinții lui stricați. Măcar el zâmbea. Niciuna din recepționerele alea înțepate nu zâmbiseră sau nu-i spuseseră măcar un nenorocit de cuvânt de încurajare.

Adele urcă pe scări până la etajul al doilea și intră în apartamentul ei aranjat cu mobilă de lemn galben de acum cincizeci de ani, Miami Beach Moderne, cu vaporașe și palmieri pe perdelele șleampete. Dădu drumul la aparatul de aer condiționat de la fereastră. De fiecare dată când se uita afară acum se ruga la Dumnezeu să nu cumva să-l vadă pe Jack peste drum, ca într-un film: sprijinindu-se de un stâlp, își aprinde o țigară și se uită în sus spre fereastră. Și Jack poza, dar el se pricepea la asta.

Trânti cărțile de vizită rămase pe măsuța de sticlă și stătu uitându-se la ele. *Expertă în porumbei și în toate formele de prestidigitație.* Expertă în curățatul raliaților de porumbei din cabină. Talent înnăscut la a sta cu un picior fix în fața celuilalt pe tocuri de opt centimetri, zâmbind, radiind, brațul ridicându-i-se într-un gest plin de grație către păsările care zburau din pelerina mizerabilă a lui Emil.

Ceea ce ar trebui ea să facă, ce dracu', să-și facă reclamă ca iluzionistă și să apară la aniversări, școli, petreceri ale companiilor, cam așa ceva; închisori, de ce nu? Știa să facă scamatorii cu frânghii: s-o taie și s-o facă la loc, cel cu acul și ața, cel cu evadarea din haină, folosind voluntari. Știa să facă scamatorii cu batista: Fatima dansatoarea, mătasea șerpuindă, nodul care dispare. Știa să facă scamatorii cu cărți de joc: le amesteca în stil hindus, le amesteca peste mână, alunecarea…

Sună telefonul, pe biroul de lângă fereastră.

Știa să umble în plicuri închise: țiganca care citește gânduri, relații imposibile…

— Bună ziua, la telefon Adele.

O voce masculină spuse:

— A, dumneavoastră sunteți Adele? Cu accent cubanez sau ceva în genul ăsta.

— Da, eu sunt. Sunați în legătură cu anunțul meu din ziar?

— Nu, nu l-am văzut.

— Ați primit unul din anunțurile mele? Trebuie să fi fost chiar în spatele meu când le-am distribuit.

— Am vorbit cu bărbatul pentru care ați lucrat, Emil?

— Oh, aha. Da, am fost săritoarea din cutie a lui Emil aproape patru ani.

— Ați fost ce, cutia lui?…

— Asistenta lui. Ce v-a spus despre mine?

— Mi-a dat numărul dumneavoastră și adresa. Vedeți, caut o asistentă și aș dori să discut cu

dumneavoastră.

— Nu vă supărați, domnule, dați spectacole în zona orașului Miami?

— Da, pe-aici. Am fost iluzionist în Cuba înainte să vin aici. Manuel Magicianul mi se spunea. Dați-mi voie să vă întreb ceva. Faceți scamatoria cu tăiat cutia în două cu dumneavoastră înăuntru?

Adele făcu o pauză.

— Da?

— Cum se face scamatoria asta?

— Cum se *face*?

— Iertați-mă Vă întreb asta ca să văd dacă aveți experiență.

— Păi, am văzut-o făcută în ambele moduri, zise Adele, „tăiere subțire" sau prin vechea metodă Selbit, dacă la asta vă referiți.

Se făcu un moment liniște înainte ca vocea cubanezului să spună:

— Da, văd că vă pricepeți. Aș vrea să vin să discut cu dumneavoastră, să lucrați pentru mine.

Adele spuse:

— Păi… Hai să ne întâlnim la Cardozo, pe terasă? Știți unde e?

— Da, dar nu vreți să vin unde locuiți dumneavoastră?

— Oricum trebuie să ies. Ne putem întâlni într-o oră. Vă convine așa?

Stătu un moment și spuse:

— Da, e-n regulă.

Și Adele puse telefonul în furcă.

Cum se face scamatoria cu tăiatul cutiei în două?… Vorbea serios oare? Nu știa că o persoană care sare din cutie e o asistentă. Poate că iluzioniștii din Cuba le ziceau altfel.

Sună telefonul.

Va purta pantaloni scurți, să-și arate picioarele.

— Bună ziua, la telefon Adele.

Oricine ar fi fost la telefon, închisese.

•

Buddy ieși de la Wolfie's și urcă în mașină.

— E acasă.

Viră spre sud către Collins și nu scoase un cuvânt până când nu lăsară în urmă zece cvartale și trecură pe lângă Normandie.

— Uite! Îl vezi pe tipul ăla care stă pe terasă? Bătrânele și tipul ăla singur? Știi bine că mai sunt alți doi într-o mașină.

Foley se uita împrejur.

— N-am observat niciunul.

— Știu că sunt acolo.

— O să fiu cu ochii în patru.

Buddy făcu dreapta pe strada 10 apoi din nou dreapta pe o alee pentru a intra în spatele șirului de hoteluri. Spuse:

— Nu stă nimeni pe-aici, asta e bine. Ajunseră în capătul străzii nr. 11 și Buddy opri.

Îi spuse lui Foley:

— Ai luat arma cu tine?

Foley ridică geanta de paie din poală:

— Înăuntru, cu loțiunea de plajă și prosopul.

— Îi dai vreun ban?

— Ce am furat alaltăieri.

Buddy dădu din cap, uitându-se fix la Foley, studiindu-l:

— Eu tot cred că ar trebui să porți o pălărie.

— În toate fotografiile cu mine în bănci am o pălărie sau o șapcă. Mă îndoiesc că m-a văzut cineva fără.

— Uită-te la ceas, zise Buddy. E unsprezece jumătate. Mă întorc aici în jumătate de oră, la douăsprezece fără un sfert. Dacă nu apari, mă întorc aici și la douăsprezece și douăzeci. Dacă tot nu apari ne vedem peste treizeci de ani.

•

Cafeneaua asta era condusă de portoricani – Chino își dăduse seama după modul în care vorbeau – dar nu era rea. Cafeaua era Cubano și nu-l deranjau stând la tejghea sau uitându-se afară pe fereastra din față unde vedea printre litere pe

dos de pe sticlă hotelul aproape drept peste drum, Normandie, cu patru etaje. Fosta soție a lui Jack Foley locuia la etajul doi, la camera 208, probabil o cameră în față și se uita pe fereastră exact când el se uita înspre hotel. O sunase de aici. Nu-i prea plăcea planul conform căruia trebuia s-o întâlnească pe terasa hotelului Cardozo, cu oameni acolo, oameni care treceau pe lângă. Urma să bea cafeaua asta și încă puțină și să se ducă sus la ea-n cameră să discute în particular. Ce putea ea să facă?

•

Foley merse de pe alee până pe bulevardul Collins și se opri pe colț pentru a urmări mașinile trecând în ambele direcții, turiști care se cazau în South Beach sau care căutau un loc de parcare. Începu să meargă spre hotelul din mijlocul cvartalului, fără să se grăbească. Buddy avea dreptate, undeva pe aproape trebuia să fie o mașină cu doi tipi în ea. Privi o mașină departe în față venind din curbă apoi botul unei Honda intrând în parcare, cu o femeie la volan. Se întrebă dacă femeile erau folosite la misiuni de supraveghere. Ce trebuia el să facă era să intre în hotel. Dacă tipul de pe terasă intra după el, începea să întrebe pe oricine se afla la recepție despre tarifele sezonului următor. Inventa el ceva. Ca de exemplu, dacă putea să vadă o cameră sau să se ducă la toaletă, să stea pe-acolo până când putea să se strecoare la etaj. Nu credea că tipul de pe terasă îl va băga în seamă. Se apropia de Honda acum, femeia era afară din mașină, stând în dreptul taxatorului de parcare din profil, pipăindu-și buzunarele.

Păr blond, jachetă și geantă de umăr cafenii, picioare lungi în blugi strâmți și tocuri obișnuite, tocuri roz de mărime medie care îi reținură atenția, pantofi roz, se asortau frumos cu blugii. Părul, profilul ei, îl duseră cu gândul la Karen Sisco.

Ea își întoarse fața de la taxator și el se uita la Karen Sisco – era chiar acolo, la nici trei metri, era Karen uitându-se la el acum, așteptând. Îl întrebă:

— Aveți cumva să-mi schimbați un dolar?

Foley își mută geanta de paie în mâna stângă, încă uitându-se la ea, spunându-și să meargă mai departe, să nu se oprească, să nu scoată un cuvânt. Dar o făcu. Spuse:

— Îmi pare rău, nu am. Trecuse de ea acum fără să rupă ritmul, mergând cu același pas negrăbit, uitându-se împrejur la indicatoare, la privelișteе, la oameni, nu însă și înapoi, spunându-și să meargă mai departe. Era ea. Dintr-o dată exact în fața lui. A văzut-o și i-a văzut ochii și pentru un moment, felul în care se uita la el… Își spunea că dacă se uită înapoi va fi transformat într-un pușcăriaș pe loc, în albastru corecțional, așa că nici să nu te gândești să te uiți înapoi. Ai mai văzut-o o dată și gata. Asta e tot ce primești.

•

Karen îl văzu trecând pe lângă Normandie, pe lângă femeile de pe terasă, agentul stătea acolo acum. Se gândi: „Nu, nu se poate!” Îi văzuse fața lui Foley plină de noroi în lumina farurilor, șapca de gardian ascunzându-i ochii, îi vedea fotografia poliției în minte așa cum vedea toate fotografiile făcute de poliție, un infractor cu un număr, nu pe tipul ăsta într-un costum de plajă portocaliu asortat cu ocru deschis și purtând o geantă de paie, șosete închise la culoare cu sandale de piele groasă. Aproape că vrusese să-i zâmbească și să-i spună „bună, ce mai faci”, ducându-și mâna la geantă în acel moment era sigură că acela era Foley. Dar ochii lui nu dădură niciun semn că ar cunoaște-o și el spusese „Îmi pare rău”, fără cine știe ce expresie și mersese mai departe. Aștepta ca el să se uite înapoi. Așteptă până când el ajunsese deja la capătul șirului de blocuri, traversând strada, și cum nici atunci nu întoarse capul, ea simți o dezamăgire, crezând că dacă ar fi fost Foley s-ar fi

uitat înapoi. Sau poate că s-ar fi și oprit și i-ar fi spus ceva. Nu ar avea vreo logică, dar nici nu trebuia să aibă; era un sentiment al ei, așa că era în regulă. Ca de pildă ea să fi făcut un T cu mâinile, sau el să fi făcut, cerând o pauză, ca să aibă câteva minute să termine ce începuse în portbagajul mașinii. Ar fi fost normal atunci să spună „bună, ce mai faci? O, nu-i rău.” Ar sta acolo și ar discuta politicos unul cu celălalt. „Aia da aventură. Da, într-adevăr. Ei, am scăpat.” El ar spune ceva despre faptul că ea a tras în el și ea ar spune „da, păi, știi… Ai timp să mergem să bem ceva? Cred că avem câteva minute.” Ar merge pe plajă, ar sta la o masă și-ar vorbi o vreme, spunând orice le venea în minte, ar mai bea ceva, ar vorbi despre filme… Poate. De ce nu? Nu s-ar putea prezice despre ce ar putea să vorbească, ar vorbi doar, până n-ar mai fi timp. Păi, bun atunci, din nou la lucru. Ea s-ar ridica și ar pleca, iar dacă ar fi să se uite înapoi, el n-ar mai fi acolo. Ar rezolva asta, ar da problema la o parte. Iar data următoare când îl întâlnea – și ar face tot posibilul ca să se întâmple – îi punea cătușele cu mâinile la spate și-l ducea în arest.

Karen merse până la Normandie. Din curtoazie se opri pe terasă pentru a arăta agentului, un tip tânăr pe care nu-l cunoștea, legitimația și steaua de șerif, spunând că urca s-o vadă pe Adele. Agentul spuse:

— Burdon știe de asta?

Karen răspunse:

— Nu-ți face griji, începu să se întoarcă, dar se opri. Nu cumva ai douăzeci și cinci de cenți, pentru taxator?

•

Tot drumul pe Collins și până pe strada 5 Foley se opri să se uite în vitrinele magazinelor, la meniurile afișate ale cafenelelor, înainte de a fi sigur că nu-l urmărea Karen, nu-l recunoscuse totuși. Foley se gândea: „Era cât pe ce.” Dar mai

mult cu un gol sufletesc decât cu un sentiment de ușurare.

Probabil acum vorbește cu Adele. Ăsta trebuia să fie motivul pentru care se afla aici. Realiză că dacă ea ar fi venit cu doar câteva minute mai târziu și l-ar fi găsit la 208, Adele s-ar fi ales cu o acuzație clasa întâi, ajutarea unui fugar. Așa că gata cu prosteala. Dispari.

Dar un minut mai târziu se gândea să se întoarcă, să meargă pe bulevardul Collins pe celălalt trotuar ca să aștepte vizavi de mașina ei, Honda, și s-o mai vadă o dată când iese din hotel.

Își spuse „Doamne Dumnezeule, unde le afli, la loc în școală? Abia ai descoperit fetele?”

Foley se întoarse la colțul cu strada 5, apoi se întoarse din nou pe alee ca s-o ia în direcția aceea, de unul singur, pe lângă tomberoane de gunoi și mirosuri de prăjeală venind din bucătăriile cafenelelor, văzând-o pe Karen în blugii ei strâmți și imaginându-și iar variante. Cum ar fi să traverseze chiar când ea urca în mașină. Să meargă la ea și să-i spună…

Dacă nu-l recunoscuse atunci putea să se ducă la ea și să-i spună ceva, orice. Se gândea la lucruri pe care să le spună casierițelor, inventa ceva pe loc chiar înainte să ceară banii. Ce-mi place părul tău, Irene. Asta e ultima modă? Sau, mm, parfumul tău miroase așa frumos. Cum se numește?

Putea să-i spună lui Karen că-i plac pantofii ei. Voiam doar să-ți spun că-mi plac pantofii pe care-i ai în picioare.

Și ea s-ar uita în jos spre ei – așa cum își atingeau casierițele părul când el le spunea că e frumos. Ea s-ar uita în jos și el ar pleca.

Și-apoi ea s-ar uita din nou în sus întrebându-se cine oare era cretinul în costumul de plajă.

Când ajunse în strada 11 Buddy aștepta.

— Ei?

— Trebuie să plecăm din oraș.

Buddy spuse.

— Așa mai merge.

— Plecăm sau ce facem?

— Plecăm. Nu m-ar deranja s-o tăiem chiar acum.

— Și lucrurile noastre? Abia mi-am cumpărat pantofi.

— O să avem nevoie de haine de iarnă, zise Buddy, înainte să ne trezim în vreo idioată de ninsoare. Haine, mănuși… Am putea merge la un magazin.

— Apoi oprim să luăm pantofii mei și alte lucruri.

Buddy ieși de pe alee îndreptându-se spre Collins.

— Mergem până la Lauderdale, la magazinul Galleria, ăsta e locul potrivit, ne luăm niște haine groase.

— Paltoane?

— Dacă vrei, sau o pufoaică.

— Nu cred că am avut vreodată un palton.

— N-ai fost niciodată la Detroit. Ianuarie, omule, îți îngheață ouăle.

Foley spuse:

— Ești sigur că vrei să mergi?

• Capitolul 12

Adele avea lanțul pus la ușă și vorbi cu Karen prin deschizătura îngustă.

— Am spus deja celor de la FBI că tot ce știu despre asta am văzut la televizor sau am citit în presă. Jack nu m-a căutat și n-am nici cea mai vagă idee unde se află. De ce aș ști? Suntem divorțați de opt ani.

— A vorbit despre tine, zise Karen, în mașină.

Adele ezită.

— Ai fost cu ei?

— S-ar putea spune că le-am stat în cale, zise Karen, așa că m-au băgat în portbagajul mașinii mele. Apoi Jack s-a suit lângă mine. Credeam că ți-au spus cei de la FBI.

— Ați fost amândoi în portbagaj?

— De la Glades până la barieră. Dar imediat ce am urcat în mașina lui Glenn a plecat, i-a lăsat pe ei stând acolo. Karen se uita atent la fața lui Adele prin deschizătură, proaspăt machiată, cu mult fard de pleoape și ruj. Nici asta nu ți-au spus?

— Nu mi-au spus nimic, au pus întrebări.

— Dar știi despre ce vorbesc? Glenn care conducea a doua mașină?

Adele se uita în gol. Spuse:

— Cunosc un tip Glenn. Ușa se închise și se deschise din nou, complet. Mă pregăteam să ies. Poți să intri dacă vrei, ia loc puțin. Vrei o Cola dietetică?

Karen spuse că nu, mulțumesc, uitându-se împrejur la obiectele decorative în stil art deco ale hotelului. Întoarse un scaun de la masa de sticlă și se așeză când Adele veni din bucătărie cu o Cola dietetică și un pachet de țigări: Adele purta un capot de poliester care atârna parțial desfăcut, chiloți, dar nu și sutien, și saboți de plastic transparent. Karen aprecie că ar fi măsura 10, corpul ei delicat și alb, un pic plinuță, dar cu

picioare frumoase, păr negru și creț… Îi spuse lui Karen:

— Ce pantofi drăguți. La munca pe care o fac eu, trebuie să port niște tocuri cui criminale, îți distrug picioarele. Plecă și se întoarse cu o scrumieră. Când erai în portbagaj cu Jack…

Karen așteptă cât ea-și aprinse o țigară.

— Nu ți-a făcut rău sau altceva, nu?

— Vrei să spui, dacă a încercat să mă violeze? Nu, dar avea chef de vorbă.

Adele se așeză la celălalt capăt al mesei.

— Ai adus vorba, a spus ceva despre mine?

Karen era pregătită

— A spus că motivul pentru care venise în Florida era să te vadă pe tine. Presupun că ați petrecut ceva timp împreună.

— Păi, da, înainte să fie arestat.

— Dar nu l-ai vizitat la închisoare.

— El nu a vrut.

— De ce nu?

— Nu știu. Era altfel după ce fusese condamnat, cu treizeci de ani de făcut în față.

— Dar ai vorbit cu el la telefon.

— Suna din când în când.

— A sunat în ziua în care a evadat, spuse Karen.

Adele se holba la ea.

— A sunat? Nu-mi aduc aminte. Ce altceva a mai spus despre mine?

Karen trebuia să găsească ceva.

— A spus că i-ar plăcea s-o luați de la început, să trăiți o viață normală.

— Dragul de el! Un lucru pot spune despre Jack, nu era urât sau violent, sau bea prea mult. Ideea lui de viață normală, totuși, e jefuitul băncilor. E tot ce a făcut la viața lui.

— Știai asta când te-ai căsătorit cu el?

— Îmi spusese că banii și-i face jucând cărți. Puteam să trăiesc cu asta. Sau venea acasă cu câte un pachet spunând că se duce la hipodrom, Santa Anita, și cred că uneori chiar se ducea, îi plăcea să

parieze. Nu am știut că sparge bănci până când n-a fost prins cu mașina aia care nu voia să pornească – dacă poți să-ți închipui că așa ceva se poate întâmpla, a ieșit din bancă și mașina n-a vrut să pornească. M-am dus să-l vizitez la Lompoc – presupun că știi că a făcut și acolo ceva ani – ca să-i spun că am depus actele pentru divorț. El mi-a spus – Adele ridică din umeri – „bine”. Jack e atât de comod. Era distractiv, dar niciodată ceea ce ai numi un soț adevărat.

— Pe Buddy l-a întâlnit la Lompoc, zise Karen.

— Da, și pe Glenn, nemernicul. Se uită chiorâș la Karen prin fumul de țigară. De ce nu scrie nimic despre el în ziare?

— Nu știu unde se află, zise Karen, și cred că nu vor să fie nevoiți s-o admită. Se pare că Glenn a fugit de unul singur, mai spuse ea.

— Fricosul. Știi ce aș vrea? Să-l închideți pe el și să uitați de Jack. Nu merită treizeci de ani.

— Aș da orice să-l găsesc pe Glenn, zise Karen. L-am avut o dată în arest, îi place tare să vorbească.

— Da, despre el, despre ce tip tare e el. Spunea că a aranjat o treabă și că o să-i folosească pe Jack și Buddy. Da’ de unde!

— Ce fel de treabă?

— N-a spus. Adele făcu o pauză ca să fumeze. Singurul motiv pentru care l-am cunoscut, e că a fost prieten cu Jack la un moment dat, și asta e tot ce pot să spun.

— Și presupun că-l cunoști și pe Buddy.

— Poți să presupui cât vrei, nu pot să te ajut. Oricum trebuie să termin să mă îmbrac, mă întâlnesc cu cineva în legătură cu o slujbă. Susține că ar fi iluzionist, numai că e latino-american și am îndoielile mele în legătură cu el. Știi că am lucrat pentru un iluzionist?

— Uimitorul Emil?

— Da, dobitocul. Tipul ăsta sună și întreabă: „Cum se face trucul cu tăiatul femeii în două?” Și

eu: „Vorbești serios?” Trebuia să-i fi spus că nu-i un truc, e o iluzie. A spus că mă testa să vadă dacă am experiență.

— Ceea ce nu pot să-nțeleg, zise Karen, e cum cele două jumătăți ale cutiei pot fi separate cât ești înăuntru, și ți se vede capul într-o parte și picioarele în cealaltă, mișcându-se.

— E magie, zise Adele.

— Sau scamatoria aia, fata intră în cușcă, spuse Karen, e acoperită, apoi se dă la o parte învelitoarea…

— Mai întâi se învârte cușca, zise Adele.

— Se învârte cușca, se dă învelitoarea la o parte și fata nu mai este și e un tigru înăuntru.

— Emil o face cu un leu.

— Nu mai spune!

— Un mascul pe care-l închiriam pe noapte. Bătrân, dar încă mai avea destui dinți.

— Cum se face?

Adele dădu din cap.

— Nu-ți pot spune. Ar fi neprofesional.

— Sunt doar curioasă, zise Karen, n-o să spun la nimeni.

Adele spuse:

— Ai auzit sau citit vreodată despre cum se fac iluziile? Nu, pentru că e un secret. Modul în care sunt făcute, asta e ceea ce contează. Cum, asta nu este interesant.

— I-ai spus vreodată lui Jack?

Adele nu se grăbi, trăgând din țigară:

— Din când în când întreba. Probabil că i-am spus despre unele mai ușoare.

— Cum se face schimbul cu leul?

— Dacă îți spun vei fi dezamăgită. E întotdeauna mai simplu decât pare.

— Haide, numai asta. Nu te mai întreb de nimic altceva.

— Nici despre Jack sau ceilalți băieți?

— Te las în pace, zise Karen.

— Promiți să nu spui la nimeni?

— Jur. Pe roșu, zise Karen cu fața la Adele, stând la capătul opus al mesei. Karen o văzu gata să vorbească și o văzu tresărind la zgomotul a trei bătăi rapide în ușă, trei apoi încă trei și o voce de afară, din hol.

— Adele? Vreau să vorbesc cu tine, te rog.

Sunând în depărtare.

Karen o urmări pe Adele întorcându-și capul.

— Cine e?

— Sunt cel care te-a sunat în legătură cu slujba.

— Ți-am spus că ne întâlnim.

— Uite ce e, sunt aici. Deschide ușa.

— Nu sunt îmbrăcată.

El spuse:

— Ascultă-mă. Apoi, cu voce joasă: Sunt un prieten bun de-al lui Jack Foley.

Karen se ridică, aducându-și geanta pe marginea mesei. O văzu pe Adele uitându-se fix la ea și spuse:

— Întreabă-l cum îl cheamă.

Adele întoarse capul din nou, restul corpului rămânând rigid, drept în scaun, țigara ținând-o în fața ei între două degete.

— Cine ești?

Pauză.

— Jose Chirino.

Karen își scoase pistolul Beretta din geantă.

— Sau poate l-ai auzit pe Jack Foley spunându-mi Chino. Sunt una și aceeași persoană.

Karen veni pe lângă masă aproape de Adele. Spuse, aproape în șoaptă:

— Spune-i să aștepte în hol, că trebuie să te-mbraci. Spune tare, ridică vocea.

Așa făcu, țipă și cuvintele ei acoperiră sunetul pe care-l făcu pistolul de calibrul 9 când Karen îl armă.

Vocea de dincolo de ușă zise:

— Spune-mi unde e Jack Foley și nu te mai deranjez.

Karen spuse:

— Spune-i că nu știi.

Adele făcu ce-i zisese Karen și Chino spuse:

— Ascultă-mă. Eu sunt cel care l-a ajutat pe Jack să fugă din închisoare. Mi-a spus, că dacă nu-l găsesc să vin la tine.

— Am spus că nu știu unde e.

— Ascultă, de ce dracu' nu deschizi ușa asta nenorocită? Bine? Ca să putem vorbi.

Uitându-se încremenită la Karen, Adele spuse:

— Pleacă sau chem poliția

— De ce ai face asta unui prieten?

Adele nu răspunse și se făcu liniște un moment.

Apoi el spuse:

— Bine, nu vrei să mă ajuți, plec.

Adele începu să se ridice și Karen îi puse mâna pe umăr.

— Plec acum, zise Chino. Poate ne mai întâlnim, bine? Pa, pa.

În șoaptă, Karen îi spuse:

— Du-te în dormitor și închide ușa. Așteptă până când Adele traversă încăperea înainte să se îndrepte către ușa apartamentului și să pună mâna pe clanță.

Karen apăsă clanța, trase piedica de la încuietoare și se uită peste umăr. Adele, în capotul și saboții ei de plastic, privea din pragul dormitorului. Karen îi făcu semn cu Beretta să intre acolo, haide. Dar Adele nu se mișcă. Stătea acolo privind și era prea târziu să-i mai spună ceva. Karen aduse ușa spre ea, deschizând-o câțiva centimetri, ascultând, apoi se dădu la o parte, afară din cale, un moment înainte ca ușa să fie lovită cu putere și Chino, o siluetă solidă în negru, intră în cameră, Chino se îndreptă spre Adele și când trecuse de masă se opri, se uită împrejur și se întoarse spre Karen care-i văzu pistolul din mâna dreaptă, pistolul de calibrul 22, cu țeava în jos, pe lângă picior. Karen ridică Beretta cu amândouă mâinile, îi ridică trăgaciul și îi puse țeava în piept.

Ea spuse:

— Așază-l pe masă și întoarce-te.

Chino ridică mâna stângă spre ea spunând:

— Stai, încruntându-se. Nu ești Adele?

— Sunt șerif federal, zise Karen, și tu ești arestat. Pune pistolul pe masă. Vreau să spun *acum.*

— De ce? N-am făcut nimic. Dacă tu nu ești Adele, zise Chino, ea trebuie să fie Adele, nu? Se întoarse cu fața spre ea.

Acum Karen se uita la el din profil, el cu pistolul în mâna dreaptă, departe de ea. Îi aruncă o privire lui Adele:

— Intră în dormitor.

Adele nu se mișcă, uitându-se încremenită la Chino.

— Treci. Și închide ușa.

Adele începu să se întoarcă, dar Chino spuse:

— Nu, pe tine am venit să te văd. Ridică pistolul, țintind înspre Adele, și ea se opri.

Karen spuse:

— Lasă-l jos sau trag.

Îl văzu uitându-se peste umăr la ea, ridicând din sprâncene, spuse:

— Ei, nu mai spune? O să mă împușți? Zâmbi spre ea. Nu, nu prea cred.

Zâmbetul acela o enervă.

Karen spuse:

— Nu crezi, hai? și se îndreptă spre el văzând cum expresia fetei lui se schimbă, zâmbetul dispăru, îl văzu aruncând o privire spre Adele, încă ținând pistolul îndreptat spre ea, apoi uitându-se din nou în partea cealaltă la Karen care se îndrepta spre el, Karen spunând:

— Poți să trăiești sau să mori, când ajunse la el și puse pistolul în față, cu vârful țevii la doar câțiva centimetri de ochii lui. Tu hotărăști.

Ochii lui se închiseră pentru un moment apoi se deschiseră, uitându-se în ochii lui Karen pe lângă țeava pistolului.

— Nu o să mă împușți… Nu-i așa?

Ea spuse:

— Pe ce pui pariu?

El spuse:

— Aș putea să plec de aici.

Ea spuse:

— Dacă miști, dacă te mai uiți o dată la ea, ești mort. Se holbau unul la celălalt. Îl văzu expirând, umerii i se lăsară în jos și brațul lui coborî și auzi pistolul lovind podeaua și aproape că se uită-n jos, dar continuă să se uite la el, ochii lui erau lipsiți de expresie acum, fără speranță.

— Întoarce-te și pune mâinile pe marginea biroului.

Când se sprijinea pe birou, nefiind în echilibru, Karen îi ridică haina, îl pipăi în jurul taliei la spate și, când termină, îl lovi peste picioare. Chino căzu în genunchi, apucându-se de birou și lovindu-se cu capul de marginea acestuia. Se uită în sus spre ea, chinuit.

— Cred că m-ai fi împușcat.

Karen îi luă arma de pe jos și îi spuse să stea întins cu fața în jos pe podea. Trecu pe lângă el la birou, formă un număr la telefon și se uită la Adele care se holba la ea.

— Cu Daniel Burdon, vă rog. Karen Sisco.

Așteptă, Adele încă o urmărea cu privirea, apoi se întoarse spre fereastră spunând.

— Daniel? Am să-ți fac o propunere.

• Capitolul 13

— I-am spus lui Burdon: „Dacă-l prind pe Chirino mă bagi în echipa de căutare? Pot să rezolv eu cu șeful meu dacă tu ești de acord.”

Tatăl ei spuse:

— Nu i-ai spus că deja îl prinseseși pe tip?

— Am simțit că trebuie să închei un târg mai întâi.

Tatăl ei spuse:

— Fetița mea.

Erau în curtea interioară cu câte-o băutură Jack Daniels cu gheață, soarele apunea. Tatăl ei îi spusese destul de des că era momentul preferat din zi al lui Walter Houston în „The Virginian” și Walter avea dreptate. În seara asta nu pomeni de el.

— Burdon era bănuitor, bineînțeles. Mi-a spus: „Fetițo, încerci să faci vreun fel de joc cu mine?” Am spus: „Tot ce trebuie să spui e da sau nu.” El a spus: „Dacă îl găsești pe cubanez ești binevenită.” A ajuns acolo în vreo douăzeci de minute. A aruncat o privire la Chirino și i-a pus pe băieții lui de la supraveghere să-l ia de-acolo. Trebuia să întrebe cum am reușit să-l fac pe un pușcăriaș evadat să stea întins pe podea, dar nu s-a prefăcut surprins și nici nu a făcut mare lucru din asta.

— I-ai forțat mâna, zise tatăl ei. Dacă făceai altfel nu m-aș mai purtat așa frumos cu tine.

— A fost nevoit să decidă ce atitudine să aibă, cum să se poarte cu mine, și tot nu era sigur încă. A vorbit cu Adele, i-a pus o mulțime de întrebări. A fost destul de calmă având în vedere situația. Am fost surprinsă.

— Dacă a fost cineva calm, spuse tatăl ei, și ridică paharul spre ea.

Karen își sorbi băutura. Privirea i se îndreptă spre tatăl ei și spuse:

— O dată ce ai intrat în așa ceva și ești ambalat și știi cine e tipul și știi că nu poți să-i lași nici măcar un prăpădit de centimetru… El are de ales, nu tu.

— I-ai spus asta lui Burdon?

— Nu, dar el mi-a spus: „Hai să mergem să bem ceva rece și să mai vorbim un pic”. Am fost la Cardozo și am stat cam o oră.

— Ce bea, apă?

— Da, Evian, una din alea. Se încălzise. Pentru prima dată de când îl cunosc a coborât din ceruri și s-a purtat ca un tip normal. M-a întrebat dacă l-aș fi împușcat pe Chirino dacă nu arunca arma. Am spus că da și el mi-a spus că mă crede. Voia să luăm cina împreună. Mă mai invitase și în alte dăți, dar de fiecare dată sunase de parcă îmi făcea un mare serviciu. Ura!, am întâlnire cu Daniel Burdon. Îl refuz și are impresia că sunt rasistă. Când eram la colegiu aproape toți negrii care mi-au dat întâlniri erau așa. Eu spuneam, „nu, mulțumesc” pentru că tipul era un idiot sau un nemernic sau îi mirosea gura, și el mă acuza că sunt rasistă.

— Care e problema lui Burdon?

— Are impresia că e irezistibil. Vrea doar să mă culc cu el, asta e tot, și eu nu văd niciun viitor în asta. Ray Nicolet e la fel, dar a început să-i treacă. Toți bărbații ăștia virili… Doamne, mai scutiți-mă.

Tatăl ei spuse:

— Nu vreau să știu chiar tot, bine? Își sorbi băutura uitându-se spre pajiște. După un timp spuse:

— Cum se face că nu mai jucăm baseball?

Ea-i zâmbi.

— Îți sunt oricând la dispoziție. Ce-ți mai face brațul?

— Nu știu, a trecut atâta timp.

La doisprezece ani avea mănușa ei proprie, model Dave Conception, și își aruncau mingea unul la celălalt afară pe gazon.

— Ai descoperit băieții și te-ai lăsat de baseball.

— Nu voiam să-i fac să se simtă prost.

— Și chiar puteai, aveai mână. Niciodată n-ai aruncat ca o fetiță.

Tăcură o vreme în ultimele raze de lumină ale zilei. Tatăl ei spuse:

— Nu vreau să te pierd. Cred c-o să trăiesc mereu și am nevoie s-o am pe fiica mea prin preajmă. Am pierdut-o pe maică-ta, e de-ajuns. Se făcu liniște din nou. De data asta el spuse:

— Ești prea deșteaptă ca să porți armă și să ai de-a face cu infractori. Ești prea deșteaptă și mult prea drăguță.

Karen se ridică, se duse la scaunul lui și-l sărută și rămase acolo, ghemuită, cu brațul îmbrățișându-i umerii. Ea spuse:

— Nu am ieșit cu Burdon pentru că voiam să stau acasă cu tine. Înainte de asta, plănuisem să o vizitez pe Adele și să mă întorc direct acasă să te aștept pe tine. Știi de ce?

— Pentru că-ți iubești tatăl.

— Pentru că te iubesc și pentru că ai o idee cum am putea să dăm de Buddy.

— Tu mi-ai dat ideea. Îți amintești că ai spus ce-ar fi dacă Buddy ar fi numele lui adevărat?

Karen se ridică.

— Și este?

— Nu, dar era un punct de plecare.

Karen se întoarse să se așeze pe masa de cocktail din fier forjat, cu fața spre el acum.

— Mi-am sunat sursa principală. Tatăl ei făcu o pauză pentru a-și degusta băutura.

Și Karen spuse.

— Gregg, vrăjitorul computerelor. Doar spune-mi, bine, nu mai lungi povestea.

— Asta și fac – prefăcându-se un pic ofensat – îți spun. L-am sunat pe Gregg, i-am spus: „Ce poți să faci cu combinația asta? Criteriul de căutare este Buddy, spargere de bancă sau jaf armat, și California între 1970 și 1990.” I-am spus că Buddy

a ieșit de la Lompoc ori anul ăsta ori anul trecut, dar nu știm cât timp a fost închis.

Karen își aprinse o țigară. Tatăl ei i-o luă, pentru el, și ea fu nevoită să-și aprindă o alta.

— Ai cumva niște iarbă?

— Nu mai fumez așa ceva. Haide, ce mai e cu Buddy?

— Pornești de la o poreclă, pare imposibil, nu-i așa? Dar dacă poți adăuga câteva fapte, și dacă ai noroc… Gregg a folosit, nu știu, Nexis, Lexis, unul din programele pe care le are, și a găsit un Orren Edward Bragg, arestat în 22 martie 1985, și acuzat cu jefuirea unei filiale a băncii City Federal în Sepulveda, Los Angeles, cu trei luni în urmă. Știi cum l-au prins? Așa cum îi prind pe majoritatea celor ca el, printr-un pont. Departamentul de Poliție din Los Angeles a primit un telefon anonim care s-a dovedit a fi de la sora tipului, din toți oamenii. Unul din detectivi o citează spunând: „A fost Buddy Bragg cel care a jefuit banca City Federal și încă alte câteva, de asemenea, fie ca Dumnezeu Atotputernicul să-l ierte.” Asta era singura referire la un Buddy în asociere cu spargerea unei bănci, îngropată undeva în articolele de știri, și Gregg a găsit-o în aproximativ cinci minute, scoasă la imprimantă și trimisă prin fax. E înăuntru.

Karen se ridică, apoi se așeză la loc.

— Dar nu știm sigur totuși, sau știm, că este Buddy al nostru?

— Am sunat-o pe Florence – ai întâlnit-o și tu o dată – una din cele mai bune surse ale mele, încă. I-am spus: „Vezi dacă poți să verifici un Orren Bragg pentru mine în jurisdicțiile Dade, Broward sau Palm Beach.” Am sunat-o de la club, la fel cum am făcut și cu Gregg. Vin acasă, amândouă faxurile așteaptă. Orren Bragg are niște conturi la Florida Power & Light și Bell South. Și numărul lui de telefon e acolo. Buddy locuiește în

Hallandale la Shalamar Apartments pe A1A, la camera 708.

— Ăsta e Buddy al nostru, zise Karen. Se ridică din nou.

— Sursele mele, zise tatăl ei, vor costa cam cincizeci de dolari fiecare. O să-ți dau facturile când vin.

Karen stătea în picioare cu fața la el, dând din cap și spunând:

— De ce crezi că sora lui Buddy l-a vândut în felul ăla?

Tatăl ei spuse:

— Simțea c-o face pentru binele lui. Sau poate că nu i-a plăcut niciodată de el. Era un răsfățat, îi făcea viața grea când erau copii.

— Foley spunea că e călugăriță, sau că era.

— Nu știu, spuse tatăl ei, întotdeauna mi-au plăcut călugărițele. Sunt atât de curate. Nu par să transpire niciodată.

Își termină băutura și-l văzu pe tatăl ei privind-o.

— Nu cumva te gândești să-l suni. Sper? Să întrebi dacă prietenul tău e acolo? Te rog nu-mi spune asta.

Karen spuse:

— Bine, nu-ți spun.

•

Era o idee totuși, la care se gândise. Să sune la Buddy și să ceară cu cineva, un nume, orice nume, destul de sigură că îi va recunoaște vocea lui Buddy, sau pe-a lui Foley dacă răspundea el, dacă era acolo, și i-ar spune că a greșit numărul și ar închide. Era tentată, voia s-o facă. Dar dacă ei îi recunoșteau vocea… Se gândi să-l roage pe tatăl ei să sune și decise să nu, să facă totul ca la carte. Așa că-l sună pe Burdon. El era calm, curios să afle cum a dat de această informație, iar după ce ea îi spusese, el zise:

— Karen, e pe bune, nu-i așa? Poți să vii și tu dacă vrei. Urma să oprească pe la un judecător

prieten pentru un mandat, să adune o echipă antitero și să se întâlnească cu ea la Shalamar Apartments cât de repede posibil. Și mai zise:

— Karen – fără s-o mai numească „fetița” de data asta – fă rost de o cheie de la administrator, te rog.

•

Karen era conștientă de detaliile pe care urma să i le povestească tatălui ei mai târziu în acea seară.

Mirosul de varză murată din apartamentul administratorului de la primul etaj. Ochii lui apoși larg deschiși când Karen îl asigura că rezidenții nu vor fi deranjați. Spunându-i asta în timp ce-și închipuia reacția lor la vederea echipei antitero invadând locul. Persoanele în vârstă din hol, majoritatea femei, cu pulovere pe umeri, ochelarii bifocali strălucind, frică adevărată în ochii lor la vederea uniformelor negre și a bocancilor, a căștilor, a vestelor anti-glonț, a armelor automate la purtător, echipa antitero intrând în hol ca o trupă de Darth Vaders.

Se gândi, nu, oamenii ăștia bătrâni nu se vor gândi la Darth Vaders, vor vedea trupe de naziști năvălind să-i răpească, pentru că s-ar putea să li se fi întâmplat unora dintre ei. Văzuse bătrâne în Miami cu numere șterse pe brațe.

Karen urma să i spună tatălui ei la ce se aștepta apoi să îi povestească ce surprinsă fusese că Burdon n-a făcut un asalt antitero în toată regula. Foarte surprinsă.

Acesta a venit cu opt băieți în jachete și pulovere atârnând pe dinafară, adidași, jumătate din ei purtând genți care puteau ascunde rachete de tenis sau altfel de echipament sportiv. Rezidenții într-adevăr se opriseră din ceea ce făceau, priveau la televizor, jucau gin; probabil că se întrebau ce se întâmplă, curioși, dar nu păreau alarmați. Burdon postă doi oameni afară, în spate și în față, și mai trimise doi sus la etajul șapte ca să acopere capetele holului. O întrebă pe Karen:

— Ești gata? Apoi fu nevoit să facă o pauză, fiind întrebat de o femeie:

— Aduceți oxigenul?

Burdon, Karen și cei patru agenți rămași din echipa antitero se suiră în ascensor. În timp ce urcau, Burdon se uită la fiecare în parte.

— Tu ești primul, tu ești al doilea, tu ești țintaș. Îi spuse apoi celui de-al patrulea: O să folosești un berbec?

Îl avea în ceva care arăta ca o geantă de marinar.

Karen spuse:

— Ușa administratorului e de metal. Înțelegi la ce mă refer? S-ar putea ca toate să fie așa.

Burdon se uită la ea.

— Da. Ai trecut prin câteva uși, nu-i așa?

— Un berbec pe o ușă de metal, zise Karen. Face o grămadă de zgomot și în rest mai nimic bun.

Urma să-i povestească tatălui ei cum se apuca mânerul de deasupra care era ca o aripioară dorsală, și pe cel din capăt și se legăna berbecul lovind tare în ușă. Dacă era din lemn, berbecul ar spulbera-o. Metal, s-ar putea doar s-o cresteze. Dar al patrulea om mai avea și o pușcă cu „închizătoare-șoc” și asta sigur făcea treaba.

Ajunseră la etajul al șaptelea și cei de antitero își dădură jos jachetele și puloverele pe care le purtau peste vestele lor anti-glonț. Unele grele cu o placă de ceramică acoperind zona inimii. Karen dădu cheia agentului cu geanta de pânză. Își scosese pușca acum, un Remington cu o fâșie de metal de șase centimetri lipită de vârful țevii. Se apropiară de 708.

Primul și al doilea stăteau în dreapta ușii, cu pistoale Beretta de calibrul 9 îndreptate în sus. Țintașul, care trebuia să intre al treilea și să-i acopere, avea o armă automată MP-5. Cel cu pușca strecură cheia în broască și o întoarse. Ușa nu se clinti, un zăvor o ținea închisă. Ridică pușca și puse fâșia de metal pe sudură, unde încuietoarea

intra în toc, vârful puștii la exact șase centimetri de zăvor acum, și se uită peste umăr la Karen și Burdon. Burdon dădu din cap. O dată cu bubuitura puștii primul lovi ușa intrând înăuntru, al doilea și țintașul intrară imediat după el și Karen, cu urechile țiuind, își scoase Beretta, așteptând să audă focuri de armă în orice moment.

• Capitolul 14

Foley spusese că doar dacă voiau să meargă să schieze sau la vânătoare, nu prea aveau de unde alege o haină de iarnă ca lumea. Buddy spusese că erau totuși niște haine drăguțe. Foley îl contrazisese, nici măcar nu văzuse mănuși de lână Buddy zisese, păi, la ce te așteptai, suntem în Florida. Foley îi răspunsese că se aștepta să vadă niște paltoane, altfel de ce mai făcuse tot drumul până la magazinul ăsta universal? Mai ales pentru că se simțea ca un prost plimbându-se prin magazine în costumul lui portocaliu cu galben gen „rahat de bebeluș", cu șosete și sandale. Pe drumul de întoarcere, Buddy spuse că se părea că trebuie să aștepte până ajung în nord, să zicem cam până traversează râul din Kentucky și intră în Cincinnati, Ohio.

Apoi spuse:

— Nu, stai un pic. Știu unde trebuie să mergem.

Părăsiră strada 95 intrând pe bulevardul Hallandale Beach și într-un minut ajunseră la Centrul Evreiesc de Reciclare. Buddy spuse:

— E ca Armata Salvării sau Sfântul Vincent de Paul, numai că evreiesc. Are tot ce ne trebuie.

„PESTE 3000 DE NOI ARTICOLE ZILNIC", scria pe semnul de la intrare. Trecură printr-o secție de casnice, paturi, birouri, totul de la televizoare la prăjitoare de pâine și prese de napolitane. Se grăbiră prin sectorul cu haine pentru copii și un sector și mai mare de lucruri pentru femei, culoare înguste înțesate cu haine și cumpărători Cristoase – haine de blană cu numai opt sute de dolari – și prin sunetul constant al umerașelor desprinse de pe suporturile metalice. Ajunseră în sectorul pentru bărbați, culoare pline de costume, haine, chiar și smochinguri, și paltoane – câteva exact în genul a ceea ce căuta Foley.

Primul pe care-l luă de pe suportul de umerașe era bleumarin, la două rânduri de nasturi. Cu sandalele și fără pantaloni arăta caraghios în oglindă, dar știa că asta e haina lui. Tăietura fină, deloc grosolană, nu ca și cum haina îl purta pe el.

Puse pe el și un costum bleumarin la un singur rând de nasturi care avea o etichetă Brooks Brothers și în care se simțea bine, cu mânecile un pic scurte, dar asta nu era o problemă; le prefera mai scurte decât prea lungi. Pantalonii îi veneau perfect și nu erau prea lucioși la șezut. Se întrebă ce făcea cel căruia îi aparținuse acel costum. Foley spera că fusese o persoană de succes. Se privi în oglindă, cu costumul pus peste bluza lui de plajă din bumbac. Arăta bine, dar voia să obțină un efect adevărat, așa că luă o cămașă albă cu mâneci scurte și o cravată în mare parte bleumarin, le puse pe el cu costumul și merse din nou în fața oglinzii pentru a-și studia noua imagine, așteptându-se să se vadă ca pe-un om de afaceri, un fel de director serios.

Numai că arăta ca un tip care tocmai fusese eliberat din închisoare într-un film de acum douăzeci de ani. Steve McQueen în rolul lui Doc McCoy. Da… Îi plăcea. Se întoarse pe jumătate și își ridică șoldul pozând: o fotografie a lui Jack Foley făcută la puțin timp după îndrăzneața lui evadare din închisoare. Mintea lui zbură la o fotografie a lui Clyde Barrow, pălăria lăsată pe un ochi, și imediat o văzu pe Karen Sisco ieșind din portbagajul Chevrolet-ului în fusta ei scurtă, apoi pe stradă în blugii și pantofii ei roz. Își închipui că ea l-ar vedea în acest costum. O sală de cocktail în semi-întuneric. Se uită unul la celălalt…

Buddy veni îmbrăcat cu un palton gri la două rânduri, spunând:

— Ce zici?

Foley dădu din cap, ridicând din sprâncene.

Buddy spuse:

— Întotdeauna am vrut unul ca ăsta. Cred că îmi trebuie și o pălărie care să se potrivească. Îmi place să am o pălărie.

Foley îl întrebă cum arată și Buddy stătu un moment înainte să spună:

— Ca un broker. După asta Foley probă un smoching să vadă cum e. Buddy îi spuse că acum arăta ca un chelner, unul care bea și era dat afară mereu. Se distrau, doi bărbați în toată firea costumându-se.

•

Erau haine în apartament, pantofi noi, mâncare și băutură în frigider, suc de portocale, Pepsi Cola dietetică la sticle de plastic de 1,5 litri, șase cutii de bere. Burdon spuse:

— Să nu se atingă nimeni de resturile de pizza, Buddy se întoarce și noi o să-l așteptăm. Aici în apartament și cineva în hol cu o stație până se culcă toată lumea. Karen, te rog să suni la Departamentul de Poliție din Hallandale, întreabă dacă au vreun specialist de la laboratorul de probe, tăcut și modest, să-l trimită să ridice amprente, de pe clanțe, paharele din bucătărie, sticle goale, lanțul de la toaletă. Spune-i să vină cu o mașină fără însemne, te rog. Or să ne trimită o fetiță care vrea să fie polițistă. Karen, vezi ceva care să te intereseze, recunoști ceva?

— Pardesiul din dulapul din hol. Glenn Michaels îl purta atunci. Făcu o pauză. Foley l-a întrebat dacă îl poate purta el, ca să-și dea jos cămașa pe care o avea, era murdară.

— Cămașa gardianului, zise Burdon, tipul pe care Foley l-a lovit cu o bâtă. Deci a fost aici. Sau încă mai este, hm? Prefer să cred că așa e, să terminăm odată cu asta. Karen, ești în echipa mea. Nu-ți face probleme, aranjez eu cu șeful tău. Apoi când se termină cu treaba asta o să avem o discuție, să aranjăm să te transferăm la FBI.

Karen nu spuse un cuvânt, dădu din cap și telefonă la Departamentul de Poliție din

Hallandale. După asta începu să se uite prin apartament încă o dată, după urme ale lui Foley, ceva care i-ar spune că el stătea acolo.

Se uită la pantofi încă o dată, mocasini maro-închis, mărimea 43, așa de noi, încă nepurtați. Credea că sunt ai lui Foley pentru că erau lângă sofa cu o pereche de adidași Nike albi, aceeași mărime, de asemenea noi, dar cu semne de purtare. Pantofii din dulapul din dormitor, două perechi, purtați mult, erau fără îndoială ai lui Buddy. Erau reviste în sufragerie, *Sports Ilustrated, National Enquirer,* și un vraf de ziare – *Miami Herald* și *Lauderdale Sun-Sentinel* – pe toată săptămâna, de luni, ziua evadării, până azi, vineri. Karen găsi fotografia făcută de poliție în *Herald* și se uită îndelung la ea, încercând să vadă în fața asta ce-și amintea din bărbatul de pe bulevardul Collins îmbrăcat de mers la plajă. Dacă era Foley probabil că stătuse chiar acolo să-și dea adidașii jos și să-și pună sandalele. Să se ducă să o vadă pe Adele, o mișcare de mare risc. Dar la fel era și evadarea din închisoare. Avea tupeu… Și probabil că echipamentul de plajă arăta un ciudat simț al umorului: în mintea lui o deghizare pentru că, în mod normal, nu s-ar îmbrăca precum un turist pentru nimic în lume. Impresia lui Karen după o jumătate de oră cu Foley în întuneric era că el era un tip salon, și tipii salon nu se îmbracă niciodată în haine de plajă portocalii cu ocru și șosete cu sandale…

Burdon spuse:

— Avem aici nota de telefon a domnului Orren Bragg. Patru telefoane interurbane luna trecută în aceeași zonă doi-unu-trei, adică Los Angeles. Pe cine cunoaște acolo, Karen?

Dădu din cap că nu știe.

— Ei, o să aflăm noi. Ai fost în bucătărie?

— Nu încă.

— E o cutie de pantofi la gunoi, și se pare că are bonul înăuntru. Trebuie să fie de la pantofii noi.

Poți să te duci mâine pe la magazin, să vezi dacă își amintesc cine i-a cumpărat. Vreau să spun, dacă nu facem nimic bun aici.

— Dar crezi că se întorc, zise Karen.

— Da, într-adevăr, și le pregătim o petrecere surpriză. Vreau să iei o stație, du-te jos în hol și stai cu lumea. Dacă-i vezi pe Foley și pe tipul ăsta Bragg, ce faci?

— Sun și te anunț.

— Și îi lași să urce. Ai înțeles? Nu încerci să-i arestezi tu.

Burdon alunecând la loc în postura lui oficială.

Karen spuse:

— Și dacă mă văd ei pe mine?

— Nu lași să se întâmple așa ceva, zise Burdon. Îi vreau la etaj.

•

Buddy o luă spre sud ieșind de pe bulevardul Hallandale Beach pe A1A, la trei blocuri de Shalamar Apartments.

Spuse:

— Sunt cam, în mare, o mie cinci sute de kilometri. Se pot face în două zile. Plecăm în noaptea asta și conducem încontinuu, ajungem acolo pe la două-trei duminică dimineața. Barurile se închid la două în Detroit și duminică nu poți cumpăra băutură până la prânz. Să aibă lumea timp să se ducă la locul de venerație înainte să tragă o dușcă.

Foley spuse:

— Ce vrei să spui?

— Vrei să plecăm la noapte sau mâine? Plecăm mâine de dimineață, să zicem pe la șapte și mergem fără oprire, ajungem duminică pe la prânz. Meciul începe la șase, așa că vom avea destul timp să găsim o cameră și să luăm niște provizii. Doar dacă nu vrei să vezi meciul într-un bar. Știi tu, un bar sportiv, cu ecran mare.

— Cu cine ții?

— Cu Steelers, și toate punctele pe care le pot obține. Sau putem pleca la noapte, să oprim dimineața devreme pe undeva prin Georgia, să dormim câteva ore, să luăm un mic dejun copios… Îți place untura?

— Mă înnebunesc după untură.

— Biscuiți și sos roșu.

Virau către Shalamar acum, urmând aleea care dădea în parcarea subterană a clădirii. Foley spunând:

— Nu-mi place sosul. Ceea ce aș vrea să fac e să-mi prăjesc șunca în untură. De tine depinde, plecăm când vrei tu, mai spuse el.

Buddy spuse:

— Doar nu vrem să fim prea lejeri, ca și cum am avea tot timpul din lume. Trase Oldsmobile-ul lângă ascensor. Ce crezi, ne lăsăm țoalele în mașină? N-avem decât.

•

Un domn bătrân cu șapcă de golf o întrebă pe Karen dacă vrea să joace gin cu el.

Mai multe doamne, oprindu-se în drum spre ascensor, o întrebară dacă este noua locatară.

O alta, un șoricel fragil de femeie de vreo optzeci de ani, sprijinindu-se într-un baston de Malacca, o întrebă dacă a venit să-și viziteze mama. Karen a făcut greșeala să spună că nu, că mama ei decedase. Apoi fu nevoită să adune stația și exemplarul său din *National Enquirer* pe care-l luase cu ea de la Buddy pentru ca femeia să se poată așeza lângă ea pe canapea. Îi luă mâna lui Karen și începu să i-o mângâie spunând ceva despre voia Domnului, apoi întrebând din ce cauză murise mama ei. Karen spuse că de limfom non-Hodgkin, cu doisprezece ani în urmă. Femeia șoricel spuse oh, o mai mângâie pe Karen de câteva ori, se uită împrejur într-un mod confuz și spuse că e timpul să-și ia pastilele.

Karen o urmări târându-se spre ascensor, micuța femeie șoricel cu bastonul ei mare și negru, și se

gândi din nou la mama ei, care ar avea doar cincizeci și șapte de ani, la ea acasă, nu șontâcăind printr-un loc ca ăsta; ar fi afară cu pălăria ei de paie și mănușile ei, curățând buruienile, și casa s-ar putea vedea din stradă. Le spusese asta unor prieteni și își aminti că-i spusese și lui Ray Nicolet și se gândi la echipa de intervenție și la echipa antitero de la etaj care aștepta și de Burdon spunând: „Îi lași să urce. Nu încerci să-i arestezi tu”.

Karen se uită înspre stânga, peste o veioză așezată lângă sofa și o uriașă plantă decorativă, către intrarea dinspre stradă. Ascensorul era drept în fața ei, la nici zece metri de ea.

Femeia șoricel încă mai aștepta sprijinindu-se în bastonul ei.

Ușa ascensorului se deschise și Karen se uita la doi bărbați dinăuntrul acestuia, ambii cam de aceeași înălțime, cu fața spre ea. Unul în cămașă neagră și pantaloni, celălalt…

Celălalt în haine de plajă portocaliu cu ocru ținând o geantă de paie în mână.

Acum femeia șoricel intra, pipăind cu bastonul ei, făcând câte un pas o dată.

Cel cu cămașa neagră și pantaloni întinse mâna s-o ajute să urce în lift.

Cel în costumul de plajă portocaliu cu ocru se uita în continuare drept înainte la Karen stând pe canapea, uitându-se la el, lumina fluorescentă a ascensorului luminându-i pe el și pe celălalt ca pe doi suspecți la identificare. Nu se mișca. Până când ușa ascensorului începu să se închidă. Atunci ridică mâna.

Ridică mâna – Karen era sigură acum că era Foley – ca s-o salute în timp ce ușa se închidea.

•

Liftul se opri la trei. Bătrâna nu se mișcă și Buddy o întrebă:

— Nu este etajul tău ăsta, mamaie?

Ea se uită la linia pe care sunt arătate etajele, lumina indicând etajul trei. Spuse:

— Da, acesta este.

Foley spuse:

— E și al nostru, și întoarse capul spre Buddy uitându-se la el. Karen Sisco e în hol. Îmi închipui că sunt și sus ceva băieți.

Fură nevoiți să aștepte până coborî femeia, înțepând podeaua cu bastonul ei, apoi se strecurară pe lângă ea, fugiră de-a lungul holului până la semnul „IEȘIRE” și o luară pe scări în jos până în garaj.

O dată ajunși în mașină. Buddy spuse:

— Să-nțeleg că plecăm în seara asta. Nu?

Lui Foley îi plăcu tonul său. Nu trebuia să-i spună lui Buddy să se liniștească, să nu fie într-o grabă așa mare încât să lovească mașini încercând să iasă. Buddy spuse:

— O să vadă liftul urcând la șapte – asta ar trebui să ne dea ceva timp.

Părăseau clădirea acum, ieșind în trafic.

— Ne-a văzut, zise Foley, așa c-o să-și dea seama c-am coborât.

Buddy spuse:

— Păi, dacă ăștia știu unde locuiesc, înseamnă că știu și ce mașină conduc. Nu ar trebui să luăm altă mașină? Asta încă mai are număr de California. Sau să dăm plăcuțele cu numărul jos și să ne luăm unele de Florida. Am o șurubelniță în torpedo. Nu se folosește decât o plăcuță de înmatriculare în Florida. Și cred că la fel și în alte state. Oprim și furăm una înainte să intrăm pe autostrada 95. E un magazin universal pe bulevardul Hallandale Beach, are o parcare mare mereu plină. Ce zici?

— S-a uitat drept la mine, zise Foley. Nu a țipat, nici nu s-a emoționat. Nici nu s-a mișcat.

Erau pe A1A în trafic spre nord, o stradă cu două benzi plină de faruri.

— Avem un lucru în favoarea noastră, zise Buddy, cu un ochi în oglinda retrovizoare, e întuneric afară.

— Stătea acolo fără să facă nimic, zise Foley, uitându-se drept la mine.

• Capitolul 15

Tatăl ei o întrebă:

— Ți-a făcut cu mâna?

— Nu pot să jur, zise Karen, dar sunt destul de sigură că asta a făcut. Și-a ridicat mâna aproape până în dreptul capului și s-a uitat la mine, și chiar când se închidea ușa liftului, mi-a făcut cu mâna.

Era sâmbătă acum, șapte seara. Amândoi fuseseră plecați de-acasă toată ziua și erau în bucătărie acum, să bea ceva înainte de-a ieși în oraș să ia cina.

— Poate că se scărpina în cap.

— S-a uitat drept la mine tot timpul.

— Știa că l-ai recunoscut?

— Sunt sigură că da. De-asta cred că mi-a făcut cu mâna, nu avea nimic de pierdut. Înțelegi ce vreau să spun? Nu putea să pretindă că ar fi altcineva, deja îl văzusem în costumul ăla stupid de plajă. Karen schiță un zâmbet. E un meseriaș. Știi asta?

Tatăl ei trebuia să fie și el un meseriaș, când era cu ea.

— I-ai făcut și tu cu mâna?

— N-am mai avut timp. S-a închis ușa.

— Îmi imaginez că i-ai fi făcut, totuși. Spunând-o cu un aer de „la drept vorbind”, păstrând o mină serioasă, însă fără să fie sigur că e serios sau că ea este serioasă, fetița lui dragă care dădea de urma evadaților și îi ducea la curtea federală.

— Ce-ai făcut după asta?

— Am folosit stația să-l anunț pe Burdon. I-am spus că Foley m-a văzut, așa că el și cu Buddy urmau să coboare sigur din lift. Burdon a lăsat un om în apartament și a coborât pe scări cu restul oamenilor lui ca să verifice etajele.

— Tu ce-ai făcut?

— Burdon mi-a spus să rămân pe loc. Am vorbit prin stație cu băieții de afară și le-am spus să se

ducă la intrarea în garaj. La momentul respectiv însă, nu știam dacă Buddy are mașină, și dacă avea, ce tip era și unde era înregistrată.

— Puteau să mai fie încă în clădire.

— E posibil, dar au ieșit și există mari șanse să fi ajuns la garaj înaintea celor doi băieți ai noștri de afară. Burdon a sunat la biroul șerifului din Broward și ei i-au contactat, cred, pe cei de la Autotrak și au dat de mașina lui Buddy, un Oldsmobile din ’89 înregistrat în California pe numele Orren Bragg. Era prea târziu atunci să mai facă blocaje pe șosea de care să se ocupe poliția locală. Burdon a transmis datele pe la toate posturile de control, dar era sigur că își schimbaseră deja plăcuțele de înmatriculare sau luaseră o altă mașină.

— Burdon a mai lăsat pe cineva să supravegheze clădirea?

— Da, dar i-a chemat de-acolo azi după-masă. M-am oprit pe la Anti-drog ca să mă mai uit la dosarul lui Glenn Michaels o dată. Îl arestaseră pentru furt de mașini, dar nu au reușit să facă acuzația să stea în picioare. Partea interesantă din declarația lui Glenn e că a spus că se dusese la Detroit ca să viziteze un prieten și să vadă cam ce șanse de angajare ar avea acolo – dacă îți vine să crezi așa ceva. Au vrut să știe unde a stat și cine era prietenul lui. Glenn a spus că era un tip Maurice Miller, cunoscut și ca Snoopy, fost boxer. L-am verificat, Maurice a fost la Lompoc în aceeași perioadă cu Glenn. De fapt, au și ieșit împreună din perimetrul închisorii – nu știu de ce, i-am văzut ținându-se de mână. Au fost ridicați și transferați la închisoarea federală Lompoc, de maximă securitate, unde Glenn i-a cunoscut pe Buddy și Jack Foley. Se leagă cu ce mi-a spus Glenn în mașină, că are aranjat ceva în stil mare. Apoi, din altceva ce mi-a spus, mi-am dat seama că trebuie să fie în Detroit. L-am sunat pe Burdon – știi ce mi-a spus?

— Va trebui să-mi spui.

— „Ce legătură are asta cu spărgătorii noștri de bănci?” Spune că sunt în drum spre California pentru că „întotdeauna merg în locuri familiare ca să se ascundă”.

Tatăl ei zise:

— Ei na, așa fac?

— Nota de telefon a lui Buddy era în apartament. Arăta că a sunat la un număr în Los Angeles cel puțin o dată pe săptămână. Ghici al cui e.

— Al surorii lui.

— Cum ți-ai dat seama?

— Ai spus să ghicesc, am ghicit.

— Al surorii lui, Regina Mary Bragg, fosta călugăriță care l-a denunțat. Burdon a sunat-o azi dimineață, era cinci dimineața la Los Angeles. I-a spus că fratele ei e în Florida în vizită la un prieten, dar nu știa cum îl cheamă și nici nu avea un număr de telefon unde să-l găsească pe Buddy. Ceea ce vreau eu să știu, zise Karen, este de ce o sună în fiecare săptămână, cu toate că ea l-a denunțat.

Tatăl ei spuse:

— Ei, se pare că nu e genul de om care să poarte pică.

— Eu cred că e pur și simplu un băiat bun, o face din bunătate.

— Sau poate că ea, zise tatăl ei, suferă de un fel de tulburare nervoasă datorită anilor de celibat și telefoanele lui îi mențin stabilitatea.

— Foley mi-a spus că bea.

Tatăl ei se gândi și spuse:

— Dar nu și la cinci dimineața, când spui că a sunat-o Burdon. Dacă e alcoolică era mahmură și încercând să gândească cum trebuie, atentă la ce spunea.

— Presupun că momentul când trebuie să vorbești cu ea, spuse Karen, e când e ametită.

Acum tatăl ei dădea din cap.

— La un moment dat seara, dar nu prea târziu.

Merseră la Joe's Stone Crab să ia cina.

•

Când s-au întors, Karen a stat în bucătărie ca s-o sune pe Regina Mary Bragg. Opt P.M. în Los Angeles.

Tatăl ei se duse în scaunul lui din camera cu perdele ca să se uite la televizor, cu un coniac lângă el pe masa cu veioza. Schimba canalele cu telecomanda, căutând, până când ajunse la Robert Redford și Max von Sydow în biblioteca din casa cuiva, omul stând la birou. Redford avea îndreptat spre el un pistol care arată a Colt 45. Dar Max, cu o armă Walter PPK, o armă mult mai inteligentă, are un atu asupra lui Redford și-i spune să-și lase arma pe birou. Îi amintea de Karen care își pierduse Sig Sauer-ul pe care i-l făcuse cadou cu trei Crăciunuri în urmă. În ziua pe care o petrecuse în spital, el îi promisese că dacă e fetiță cuminte s-ar putea să primească un altul de ziua ei, în aprilie. Ea-i spusese: „Îmi iau arma înapoi când îl găsesc pe Jack Foley. De pantofi am eu nevoie. Dar nu-mi lua nimic, bine? Serios". Ceea ce spunea în fiecare an. Și în fiecare an devenea fetița lui desfăcând cadouri, nerăbdătoare, pentru că-i făcea o mare plăcere, iar plăcerea lui era s-o privească pe ea. Îl privea acum pe Max von Sydow vorbind către omul așezat la birou și împușcându-l în tâmpla dreaptă, spre uimirea lui Redford, și punând Walter-ul în mâna omului. În patruzeci de ani în meseria sa de detectiv particular Marshall Sisco nu purtase nicio armă și nu ținuse vreuna în casa sau biroul lui. Niciunul din detectivii lui nu aveau arme, sau Karen când lucra pentru el în misiuni de supraveghere: fetița drăgălașă care urmărea falși accidentați ce încercau să escrocheze banii de asigurări. Vorbiseră despre vremurile acelea la cină, Marshall încercând să-i strecoare fetiței lui ideea reîntoarcerii la munca de detectiv particular, să conducă ea biroul, să facă niște bani adevărați

reprezentând companii care erau date în judecată – supermarket-uri, restaurante, spitale, producători de mașini și biciclete… Nu ar mai fi nevoită să poarte armă sau să-și încarce portbagajul cu tot echipamentul acela polițienesc. Ar cunoaște avocați, doctori – nimic rău dacă erau divorțați. De ce să se mulțumească cu un polițist cowboy care bea prea mult și-și înșală nevasta? Așa erau șmecherii ăia, toți. Karen era o fată drăguță, se purta frumos în felul ei; îl ascultase la cină, dând din cap de câteva ori în timp ce pigulea cleștii crabului, și-l întrebase dacă credea că Buddy și Foley vor rămâne împreună.

— Nu le-ar fi mai bine dacă s-ar despărți?

Iar el se gândea: „Ce poți să faci?” Fetița lui era preocupată. Pomenise ceva de Buddy, dar Ia Foley se gândea. I-a răspuns că da, ar avea șanse mai bune de reușită dacă s-ar despărți. Dar dacă Buddy avea ceva ce dorea să facă și avea nevoie de Foley, și din moment ce Foley îi era dator… Max von Sydow și Redford ies din casă acum. Max se întoarce către Redford, care tocmai îl văzuse comițând o crimă, și spune:

— Te las undeva?

•

Intrând în cameră Karen spuse:

— *Cele trei zile ale condorului,* mă înnebunesc după filmul ăsta. Știi titlul cărții după care a fost făcut?

— Spune-mi.

— *Cele șase zile ale condorului.* Am vorbit cu Regina Mary. Are o voce foarte slabă – cam așa, puțin mai puternică decât o șoaptă. „Da? Pot să vă ajut cu ceva?” Ca o călugăriță, așa că sunt convinsă că era puțin beată. Mi-am încercat norocul, i-am spus: „Regina, aici Karen. Prietena lui Buddy din Miami.” I-am mai spus: „Mi-a spus unde o să stea și am notat adresa, dar acum nu o mai găsesc.” Cred că a nedumerit-o. A spus „Oh”, cu vocea aceea, „n-am nicio idee.” Și mi-am spus

„ei. Asta e”. Dar apoi mi-a spus – Karen coborî vocea, adoptând un ton șoptit – „M-a sunat puțin mai devreme ca să-mi spună că e bine.” Nu-mi venea să cred. Am întrebat-o: „Abia aseară a plecat și deja a ajuns?” Ea mi-a spus: „Oh, nu, e în Lexington, Kentucky”. Ești pregătit? îl întrebă apoi Karen pe tatăl ei. După asta a spus: „Nu ajunge în Detroit decât mâine”.

Tatăl ei îi zâmbea:

— Frumos.

— I-am spus: „Buddy e foarte atent, nu-i așa, că te sună.” Și știi ce mi-a spus? „Ar face bine să fie, dacă vrea să-și salveze sufletul nemuritor.” Ce crezi că înseamnă asta?

— Că ea e biletul lui pentru Rai, zise tatăl ei. Așa că ar face bine să păstreze legătura. Regina o fi ea afară din mănăstire, dar mai are mult dintr-o călugăriță în ea. Ce altceva a mai spus?

— Cam asta a fost tot. Am întrebat-o dacă data viitoare când sună Buddy poate afla unde stă, poate să facă rost de un număr de telefon. Mi-a spus că nu este necesar ca ea să știe. El e băiat de cuvânt și o sună.

— Ei, călugărițele nu sunt toate niște drăguțe, zise tatăl ei. Regina pare genul care te pune să întinzi mâna și dup-aia te lovește cu rigla la palmă. Doare îngrozitor.

Karen își sorbi băutura, tăcută pentru mai multe secunde.

— Trebuie să-i spui lui Burdon, îi spuse tatăl ei, dar ai prefera să nu. Am dreptate?

Karen se uită în sus. Spuse:

— FBI-ul are mandate acum pentru peste șase mii de evadați. La ce le mai trebuie încă două?

Tatăl ei zise:

— Glumești.

Karen sorbi din nou din băutură.

— Nu-i așa? întrebă tatăl ei.

•

Duminică, era pauză la Super Bowl cinci Karen ajunse acasă. Văzu că tatăl ei încearcă să se poarte ca și cum nu-l deranja.

— Scuză-mă că am întârziat. Care-i scorul?

Tatăl ei, cu o bere și un castron cu alune, îi spuse:

— Treisprezece la șapte pentru Dallas. Încă se mai joacă, dar nu e așa echilibrat cum pare. Cowboy-ii au fost nevoiți să înscrie niște goluri de teren când trebuiau să fi fugit în terenul advers.

— Deci nu se poate spune că fac pe aroganții.

— Mai lasă-i un pic.

Karen spuse:

— Am fost să vorbesc cu Burdon.

Tatăl ei întoarse capul ca să se uite la ea acum.

— Nu se uita la meci?

— Ar fi vrut el. Dar a trebuit să scape de mine mai întâi. Karen vru să iasă din cameră, dar se opri. Treisprezece la șapte, ăsta e un total de numai douăzeci de goluri până acum. Cum suna pariul tău, șaizeci?

— Șaizeci și unu, bazându-mă pe un final de patruzeci și patru la șaptesprezece, Cowboy-ii la control până-n pânzele albe.

— Deci trebuie să înscrie treizeci și unu de puncte pentru tine în repriza secundă.

— Nu sunt îngrijorat, o asigură tatăl ei. Anul trecut 49-ers și San Diego Chargers au înscris un total de șaptezeci și cinci de puncte. Cu un an în urmă, Dallas a bătut Buffalo, au înscris un total de șaizeci și nouă. Unde te duci?

— Să-mi iau o bere. Mă întorc imediat.

Îi dădu tatălui ei timp să se gândească la pariul lor. Rata loteriei oficiale îi avea favoriți pe Dallas asupra celor de la Pittsburg Steelers cu 13 și jumătate. Amândoi voiau ca Steelers să învingă, așa că pariau pe numărul total de puncte înscrise, și câștiga cel care era mai aproape de scorul real, Karen cu 45 – probabil că visa – tatăl ei cu 61. Dacă câștiga, Karen putea să-și aleagă o pereche

de pantofi de la Joan & David. Dacă tatăl ei era cel care câștiga, ea trebuia să vină aici pentru o săptămână, să gătească cina, toate mâncărurile lui favorite – friptură înăbușită, friptură elvețiană, pui cu paprika. Tatăl ei povestea la toată lumea că știe că fata lui gătește ca o bunică.

Se întoarse cu o sticlă de Budwiser.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, e încă pauză. Experții ne explică ce tocmai am văzut. Așteptă să se așeze Karen pe canapea, apoi îi oferi alune. Deci ai cedat și i-ai spus lui Burdon că sunt în Detroit.

— Da, și el a spus: „Vrei să spui că e posibil ca Buddy să fie". E convins că s-au despărțit. Teoria lui Burdon, Buddy cunoaște Detroit-ul. A locuit acolo, așa că poate s-a întors ca să se ascundă. Dar uite-te la cazierul lui Foley, băncile pe care recunoaște că le-a jeluit sunt toate în Sud, în sud-vest și în California.

— Burdon, întrebă tatăl ei, încerca să se uite la meci în timp ce tu vorbeai?

— Stând în ușă, nu mi-a dat drumul în casă. Puteam auzi meciul… L-am întrebat dacă m-ar trimite la Detroit. În niciun caz. Nici nu intră-n discuție. Pentru ce? Deja a anunțat pe toată lumea, biroul din Detroit știe pe cine să caute. I-am spus că tot ce vreau e să le dau o mână de ajutor. Îi cunosc pe cei pe care-i căutăm mai bine decât oricine implicat în anchetă. Ai putea să treci pe lângă ei pe stradă și să nu-i recunoști, dar eu i-aș recunoaște. Tot ce trebuie să faci e să spui biroului tău că vin.

— Între timp, spuse tatăl ei. Murind de nerăbdare să se întoarcă la meci…

— Exact, a spus „bine" doar ca să scape de mine. Plec mâine dimineață, voi sta probabil la hotelul Westin.

Tatăl ei se încruntă un pic, dând din cap.

— Raportezi la biroul FBI-ului de-acolo, știi cum or să te trateze. Vine o fată – o să le spună ea

cum să prindă doi evadați?

— Dacă trec pe la ei, zise Karen. Am mai fost pe-acolo, îți amintești? De două ori a trebuit să iau deținuți.

— Deci te cunosc.

— Nu cei de la FBI, spuse Karen, polițiștii de la departamentul din Detroit. Am un prieten acolo acum la Delicte Majore, un inspector, care știu că mă va ajuta.

— Căsătorit?

— Toți sunt căsătoriți.

•

Urmăriră cea mai mare parte din Super Bowl la Galligan's, un bar pe bulevardul Jefferson, care se afla la un cvartal de Omni, hotelul la care stăteau.

Foley dăduse drumul la televizor în camera lui, Buddy adusese o sticlă de Jim Beam și urmăriseră primul sfert de pe scaun și pat până când Foley spusese că ar trebui să se ducă la un bar, să vadă meciul cu o mulțime de oameni făcând gălăgie. Așa că merseseră până la Galligan's, Foley adus de umeri în noul lui palton, și se alăturaseră altor patru bărbați din afara orașului, blocați aici în week-end, și o femeie care spunea că locuiește în Greektown, dar nu arăta deloc a grecoaică. Blondă, cam la cincizeci de ani. Spusese cum o cheamă, dar Foley uitase imediat și plecase la pauză spunând că are o întâlnire.

Sigurul motiv pentru care Foley și Buddy țineau cu Steelers era că nu le plăcea teatrul jucat de cei de la Cowboys, cu toate că nu prea aveau cu ce să se laude azi. Nu fusese cine știe ce joc. Scorul final, 27-17, pentru Dallas.

Foley plecă de la masă ca să stea de vorbă cu barmanul.

Buddy mai comandă două Jim Beam cu apă, înainte de plecare.

Foley se întoarse și se așeză.

— Se țin meciuri la Cobo Hall câteodată, la Palace, unde joacă cei de la Pitons, zice el, și la

Cinematograful de Stat pe bulevardul Woodward. Spune că se poate ajunge pe jos de-aici. N-a auzit niciodată de Maurice Snoopy Miller. L-am întrebat cum se face că nu se țin meciuri la Arena Joe Louis. Mi-a răspuns că se țin, acolo joacă Wings hochei. Apoi a spus că da, se țin meciuri pentru titlu la Joe, dar nu cu program regulat. Așa i se spune, Joe.

— Știi că Louis e de-aici, zise Buddy, bătrânul Bombardier Negru. Au un fel de statuie – e doar brațul lui drept și pumnul – acolo pe Jefferson.

— Bombardierul Negru, zise Foley, sună rasist. Trebuie să ai grijă în zilele noastre, poți să pari rasist fără să încerci măcar. Oricum, tipul mi-a spus că dacă Snoopy Miller este în afaceri cu boxul s-ar putea să-l găsim la sala Kronk, unde se antrena Thomas Hearns. Am văzut când s-a decis în favoarea Ucigașului Plătit în meciul cu Benitez din New Orleans, s-a întâmplat să fiu acasă. L-am întrebat unde se află sala Kronk, a spus că nu știe. Undeva prin partea de vest.

— Eu am locuit în partea de est, spuse Buddy, întorcându-se către fereastră. Uită-te afară. Ai mai văzut atâta sticlă în viața ta? Toate clădirile alea de-acolo, ca niște tuburi gigantice de sticlă. Cel mai înalt e hotelul, Westin. E un restaurant și un bar de cocktail la etajul superior, ceva în genul a șaptezeci de etaje înălțime, se invârte încet de tot, nici nu-ți dai seama. Te uiți la Motor City, mai bei ceva. Te uiți peste râu la Canada. Dacă vrei, putem să urcăm pe acoperiș, să vedem orașul de sus.

— Din câte am văzut, spuse Foley, arată părăsit, ca și cum toată lumea a plecat din oraș.

— E duminică, Jack, toată lumea e acasă să se uite la meci. Vrei să mergem la Westin, să vedem ce mai e pe-acolo? Poate să urcăm pe acoperiș?

— Dacă nu ar trebui să ieșim afară.

— Nu e chiar așa de frig. Știi ce tre' să faci? Relaxează-ți corpul. Nu sta cocoșat, dă din mâini,

ține sângele în mișcare și n-o să ți se mai pară așa frig.

— Cine te-a învățat asta?

— Cred că soră-mea. Știe lucruri de genul ăsta.

— Trăind în însorita Californie. Acolo ar trebui să fim, în loc să fim aici, la Polul Nord.

— Stai un pic, zise Buddy, nu trebuie să ieșim. Chestia aia de sticlă care merge peste bulevardul Jefferson e ca un pod prin care ajungi de la hotelul nostru la CenRen.

— Ce e CenRen?

— Centrul Renascentist, tuburile alea de sticlă. Spune-mi ce vrei să facem.

— Nu știu, replică Foley. Ce se face în Detroit într-o duminică în care nu te poți gândi la nimic și băncile sunt închise? Foley își sorbi băutura. Știu unde vreau să merg mâine.

— Da? Unde?

— La sala Kronk.

• Capitolul 16

Primul lucru pe care i-l spusese Maurice lui Glenn a fost:

— Nț-nț, nu-mi mai spune Snoopy. Nu mai răspund la rahatul ăla de nume, Snoopy.

Mai târziu, când erau în mașină, îi spusese:

— Îl las pe White Boy să-mi spună Maury câteodată, dacă am chef. White Boy Bob e băiatul meu bun la toate, bodyguardul meu, când simt că am nevoie de unul, și șoferul meu.

Chiar acum conducea Lincoln-ul Town Car ’94 pe care Glenn îl adusese din Florida și pe care Maurice îl aranjase cu un număr de Michigan și cu acte în regulă, spunea el, iar Glenn era nesigur acum dacă mașina era a lui sau aparținea acestui fante de mahala cu haină de culoarea levănțicii, acestui fost-pușcăriaș căruia i se spunea Snoopy.

White Boy nu părea să-i bage-n seamă pe Maurice și Glenn, care vorbeau despre el pe bancheta din spate. Conducând spre suburbii într-o după-amiază rece, fără soare, tocmai prin bulevardul Woodward din centru, ca să-i arate lui Glenn casa domnului Ripley din Bloomfield Hills.

— White Boy, zise Maurice, nu a realizat nimic ca profesionist, cu toate că poate fi foarte rău și neiertător. Vezi, dar dacă un boxer muncește și îi trage o lovitură tare, ochii lui White Boy se încrucișează și nu mai știe unde e. Mă refer la când e în ring, mă-nțelegi, unde trebuie să respecți regulile. Dacă te pui cu el pe stradă e cu totul altceva. Uită-te la el, umerii, un gât de taur. White Boy Bob are 1,92 metri și o sută douăzeci și cinci de kilograme, poate să spargă un perete cu pumnul. Am văzul eu. Maurice se întoarse spre White Boy. White Boy, ridică el vocea, spune-i lui Glenn de ce ai intrat la pușcărie cu spargerea aia.

Glenn observă că White Boy ridică privirea pentru a-l vedea în retrovizoare.

— Mi-am uitat portofelul în casa pe care am jefuit-o.

Glenn îl văzu atunci rânjind în oglindă.

— I-a căzut din buzunar, explică Maurice, în timp ce urca pe fereastră. Ia televizorul, un video, alte porcării și își lasă portofelul pe podea. Polițiștii trec pe la el să-l vadă. „Ai pierdut cumva acesta, Bob?" Și White Boy: „Da, cred că da", fără să se gândească unde l-ar fi putut lăsa. A fost închis la Huron Valey. Maurice ridică din nou vocea. Cât a fost, doi ani ai făcut atunci?

— Douăzeci și două de luni.

Glenn îl văzu uitându-se în oglindă și Maurice spuse:

— Fii atent la drum, Boy. Îi spuse lui Glenn: Îmi place mașina asta. Putem să ne plimbăm prin cartierul omului ăsta fără să ne trezim cu poliția sau cei de la securitatea particulară în spate. Înțelegi ce vreau să spun?

Glenn spuse:

— Sigur, bineînțeles, îl vad pe Bigfoot ducând un negru cu ochelari de soare și o porcărie de haină de levănțică, nu, n-o să li se pară deloc suspect.

Maurice spuse:

— E liliachie, omule, culoarea, și stilul a fost lacul cunoscut de Deion și alți boxeri profesioniști. Aș putea să fiu unul dintre ei, care locuiește aici cu doctori din rasa mea și jucători de baschet. Omule, nu e nevoie decât să ai bani. Aici, pe drumul ăsta la care ajungem… Ce e, White Boy?

— Marele Castor, spuse White Boy rânjind în oglindă.

— White Boy nu reușește să-și revină după ce a văzut o stradă care se numește Marele Castor. Bun, am mers vreo douăzeci și cinci de kilometri de la bordelul ăla de motel în care stai în centru. Acum suntem în Bloomfield Hills. Mai întâi o luăm la stânga, apoi la dreapta. Nu este niciun deal pe-aici, hm, dar sunt o grămadă de copaci. Îți amintește de

Lompoc, aveam priveliștea aia frumoasă cu copaci și guvernatorul închisorii a pus să fie tăiați toți.

— Eucalipți, zise Glenn.

— Noul guvernator, zise Maurice. A tăiat copacii și ținea zilnic curtea închisă până la prânz. Lucram noaptea, știi, la brutărie… Terminam serviciul și-mi făceam antrenamentul. Așa că n-am mai putut să mi-l mai fac, să lucrez cu picioarele. Dacă nu stai bine cu picioarele, n-ai ce căuta în ring.

White Boy spuse:

— Îl las pe Maury să mă lovească în burtă cât de tare poate.

Maurice spuse:

— Fii atent la drum, băiete. Încetinește, cred că e pe strada următoare… Da, Vaughan Road, numai bani aici. Uite aici, pe stânga, apare casa domnului Ripley. Da, cea cu zidul de cărămidă… Uite aici e aleea lui, chiar asta.

Glenn întoarse capul pentru a privi pe geamul din spate și zări un acoperiș de șipci, imaginea fugară a unei case country în stil Tudor printre copaci, o casă imensă, apoi spuse:

— A trecut prea repede pe lângă ea.

Maurice îi spuse lui White Boy să întoarcă pe aleea aceea, și să meargă încet pentru ca Glenn să vadă casa.

— Bun, acum strecoară-te. Mare casa, nu? Treceam pe-aici și vedeam oameni curățind buruienile, tunzând gazonul, așa că l-am trimis pe White Boy să-l găsească pe șeful personalului, să întrebe dacă nu e ceva de lucru pentru el. Șeful a spus că nu, White Boy ocolește casa până în locul în care un servitor spăla o mașină, în spate, și-l întreabă dacă poate să ia o gură de apă de la furtun. Și vezi tu, servitorul era alb. Încep să vorbească, White Boy îl întreabă dacă au probleme cu borfașii pe-aici, hoți de mașini, din ăștia. Servitorul îi spune că au un sistem: omul doarme și aude un sunet care nu-i place? Apasă un buton și toate

luminile înăuntru și afară se aprind. Dacă vrea, mai apasă o dată butonul, toate luminile de afară încep să clipească, pornește o sirenă și poliția primește un apel, ca un semnal. Omul are tot în afară de pușcași marini ieșind din garaj să te prindă. Îmi spun, n-avem nevoie de asemenea probleme. Dacă mă hotărăsc, dacă merită să sparg casa lui Ripley, există o singură cale s-o faci. În care am crezut de prima dată când mi-ai spus de Ripley, că așa trebuie să intrăm.

— Cum? întrebă Glenn.

— O să-ți arăt, de cum fac rost de încă doi oameni de care am nevoie. Doi șobolani de sală pe care-i știu eu, se antrenează la Kronk. Dacă le dau câte-o sută la fiecare se duc oriunde le spun.

— Ia stai un pic, zise Glenn. Eu ți-am dat ție voie să iei parte la asta, nu la toți prietenii tăi.

— Mi-ai dat voie să iau parte la ce? zise Maurice. Vii de data asta și îmi spui, în sfârșit, toată povestea, cum că tipul ăsta are o grămadă de bani acolo, pietre, aur; dar asta era acum cinci ani, când ți-a povestit el. Ce are înăuntru acum? Îmi spui că aduci niște oameni, doi foști pușcăriași care știu ce fac. Apoi îmi spui că te-ai răzgândit, nu-i mai aduci pe oamenii ăia.

— Și tu mi-ai spus, zise Glenn, că știi cum să pătrunzi înăuntru, numai că expertul tău aici de față își lasă nenorocitul de portofel în casă.

— Din greșeli se învață, zise Maurice. Afli unde sunt banii, apoi o faci tu. Nu intri într-o casă și o răscolești în căutare de valori, tai salteaua, porcării din astea. Ca tineri din ăia cărora li se spune „Spărgătorii de capete”, intră și bat bătrâne pentru banii pe care-i strâng într-o cutie de cafea. Nu. Cum se face? Intri unde știi că sunt banii din afaceri ilegale și omul nu poate să te denunțe. Ca domnul Ripley, care ai spus că are bani din comerț ilegal. Dar ce ți-a spus, nu numai că ți-a spus acum cinci ani, dar s-ar putea să fi fost numai vrăjeală. Înțelegi? Singurul lucru clar în favoarea afacerii

ăsteia cu Ripley, vreau să spun de care suntem siguri, e că trebuie să fii bogat ca să trăiești în casa aia așa de mare.

— Are banii, zise Glenn, stai liniștit.

— Omule, singurul lucru care mă neliniștește ești tu, dacă poți să avansezi și s-o faci. Înțelegi? În loc să vorbești discuții.

— Dacă pot să fac ce?

— Să intri cu mine într-o casă pe care am ales-o. Cel care locuiește acolo, un alb, făcea afaceri cu mine când eram în Young Boys Incorporated.

— Mă scuzi, zise Glenn, dar să mor dacă știu despre ce vorbești.

— Nu te mai uita atât pe fereastră, ascultă-mă și o să afli. Young Boys, frate, toată partea de vest, era a noastră. Tipul ăsta de care vorbesc venea cu mașina, oprea pe colțul meu și eu îl aranjam. Bun, mai târziu făceam afaceri pentru frații Chambers – cei cu fabrica de droguri?

Glenn dădu din cap că nu știe.

— Aveau fete care lucrau acolo, pregăteau „pietrele”, pe care le numeau Rachete.

— Credeam că ești cu cărțile de credit.

— Asta era așa, pe lângă celelalte, le foloseam ca să-mi cumpăr haine, lucruri pentru casă. Vezi, dar când am fost prins și federalii voiau să mă bage la pârnaie pentru producție de droguri, am avut cărțile de credit drept un pretext hun. Înțelegi? Pentru ei a fost mai bine decât nimic, m-au trimis la Lompoc și m-am lăsat convins de tine să evadez. Singura mare prostie pe care am făcut-o în viața mea. Așa, tipul ăsta de care îți povesteam… Înțelegi la cine mă refer?

— Tipul care cumpăra cocaină de la tine.

— Heroină cumpăra de la mine. După o vreme a lăsat-o baltă și și-a găsit fericirea în cocaină, și am început să-i vând când lucram pentru frații Chambers. Dar, vezi, omul s-a învârtit și a început și el să vândă. Vindea albilor de prin cartiere ca ăsta. Ești atent la mine?

— Asta e o poveste cam prea lungă, zise Glenn, uitându-se iar pe geam afară la tufe, ziduri de piatră, alei, încercând să fie tare, dar simțind cum controlul situației aluneca spre Maurice, care pusese stăpânire pe mașină acum și, se părea, prelua conducerea întregii afaceri, pușcăriașul numit Snoopy nici nu mai exista.

— Uite, zise Maurice, știu că ești tare, dar nu-mi vorbi mie cu figuri, da? Dacă nu-ți place ce auzi, poți să cobori oriunde vrei tu.

Uite că a spus-o. Totuși, Glenn simți nevoia să-l contreze. Spuse:

— Cred că ai uitat, asta e mașina mea. Eu am condus-o până aici.

Maurice spuse:

— Hei, ce dracu, haide! Am spus că vreau mașina asta, omule, e a mea. Te duci și-ți faci rost de alta. Acum ai de gând să mă asculți?

Nu aveau o discuție, Glenn realizase asta acum, făceau skandenberg, Maurice îi arăta cine e șeful. Glenn, stând acolo înfofolit în noul lui pardesiu cu fir de lână, în mănuși și fular de lână, simulă surprinderea, ca să facă și el ceva, spunând:

— Ce dracu' e cu ostilitatea asta? Credeam că avem o înțelegere.

— Am spus, ai de gând să mă asculți sau nu?

Halal înțelegere!

Glenn nu se grăbea, îl ținu pe Maurice așteptând, înainte să spună:

— Tipul ăsta care a fost clientul tău se ocupă acum de trafic, vinde la albi. Te gândești la o modalitate să-l jefuiești, știind că nu va chema poliția pentru că sunt bani, după cum spui tu, din afaceri ilegale. Glenn folosi în acest punct un ton un pic plictisit, îi aruncă o privire lui Maurice în haina lui de mătase, stând acolo ca un căcăcios de prinț african. Ce altceva?

— Tu ori ești prost ori îmi arăți că ai tupeu, zise Maurice. Bine, o să aflăm ce e de capul tău.

•

O tânără femeie numită Marcie Nolan, reporter la poliție pentru *Free Press*, o zări pe Karen Sisco intrând la 1300 Beaubien, cartierul general al poliției din Detroit. Marcie se întorcea după ce luase prânzul la un restaurant Greektown, la două cvartale distanță, apropiindu-se de 1300 când a văzut-o pe Karen. Dar până să ajungă Marcie în hol și până să treacă prin dreptul detectorului de metale, Karen era deja în lift, urcând la etajul… Păi, putea să se ducă la vreuna din gagicile de la etajul trei, sau la cineva de la Omucideri la etajul cinci sau la cineva de la Delicte Majore la șapte. Dacă Karen venise să ia un deținut, într-un târziu ajungea la nouă, unde erau celulele. Asta doar dacă deținutul ei nu se afla peste drum, la închisoarea locală Wayne. Marcie Nolan urcă la biroul ei de la etajul doi, o cameră segmentată în care mai stătea un reporter de la *News.* Și telefonă unui editor adjunct de la *Free Press.*

Spuse:

— Bună, sunt Marcie, dornică să spună despre Karen Sisco, șeriful federal, pe care o cunoscuse în Miami când lucra la *Herald,* dar fu nevoită să răspundă mai întâi la întrebări. Nu, încă nu dădeau informații. Se părea că tot ce aveau era o declarație a unor martori, erau patru tipi într-o camionetă albastră. Două dintre femei erau aici în dimineața asta pentru a vedea fotografiile potențialilor suspecți. Mai spuse că poliția a fost nevoită să-l elibereze pe suspectul reținut. Dar, fii atent, e un șerif federal aici din Miami, Karen Sisco… Nu știu încă, trebuie să dau de ea. Probabil că a venit să ridice vreun tip de la arest… Asta o să aflu. Între timp, *Herald* are o poză excelentă cu ea făcută în față la judecătoria federală… Nu, în Miami… Ce contează, când e o poză așa de reușită? Karen are stil, și e superbă… O să vezi. E tipul de fotografie pe care, în cazul în care ce face ea aici nu poate fi subiect de articol, ai putea s-o dai la „Nume *&* Fețe” în loc de ceva ce are de gând Madonna să

facă… Va avea o explicație dedesubt pe care putem s-o revizuim, adăugăm că ridică un prizonier, sau ce-o face aici… Îmi convine. O dată ce vezi fotografia, știu c-o vei folosi.

•

Karen își sună tatăl luni după-masă târziu din camera ei de la Westin. El o întrebă despre zborul cu avionul, sperând, zise el, că Northwest nu mai servește sandwichul acela cu omletă, cu o banană și un iaurt, și covrigul în caz că mâncași sandwichul și încă îți mai era foame. Un covrig rece, pentru numele lui Dumnezeu… Nu așteptă să răspundă Karen sau să întrebe despre vreme.

— Și ce mai faci?

— Momentan? zise Karen, stând la fereastră. Mă uit la Windsor, Ontario. Îți amintești filmul acela, „Mai ciudat decât Paradisul”?

— Nu – cu cine era?

— Nimeni. Nu contează, spuse Karen. Am fost să-l văd pe Raymond Cruz.

— Tipul de la Omucideri.

— A fost acolo. Acum e la delicte în detrimentul persoanelor și proprietății, de asemenea delicte sexuale și molestări de copii.

— În Detroit trebuie să fie foarte ocupat.

— Intrările prin efracție sunt multe, violuri… Caută o bandă care umblă cu o dubă și violează femei, patru bărbați. Iau o femeie de pe stradă sau o scot cu forța din mașină, o violează tot grupul în dubă, apoi o aruncă afară. Raymond a spus că sunt pe cale să-i prindă, așa că se ocupă de asta. Dar știe cine e Maurice Miller, tipul la care a stat Glenn Michaels când a fost aici în noiembrie. Sau cel puțin a spus că-l știe. Scoseseră chiar și dosarul, ca să se uite la el – la antecedente, o grămadă de escrocherii cu cărți de credit. Îl verifică să vadă dacă nu cumva se ocupă de spargeri de domicilii. Au microfoane la niște tipi care sparg case implicate în trafic cu droguri și au

auzit menționându-se numele lui Maurice ca persoană pe care, așa suna, vor să o racoleze.

— Băieții răi.

— Da, să lucreze cu ei.

— Maurice a fost arestat?

— Încă nu l-au căutat. I-am spus lui Raymond că poate îl scutesc de deranj. Mi-a dat ultima adresă cunoscută a lui Maurice, dar nu vrea să mă duc după ei singură. I-am spus: „Raymond, sunt agent federal, sunt înarmată…" Vrea să meargă cu mine, dar e prins.

— Asta e ca o întâlnire?

Unele lucruri pe care le spunea tatăl ei le ignora.

— Am observat în dosarul lui Maurice, zise Karen, ceva ce te-ar putea interesa. A declarat că ocupația lui ar fi boxer profesionist și că boxează pentru Centrul de Recreere Kronk. Ai auzit de el, nu?

— De Kronk? Bineînțeles, toți boxerii buni din Detroit din ultimii douăzeci de ani vin de-acolo. Programul lui Emanuel Steward, tipul care îi antrena pe boxerii ăia, Tommy Hearns…

Tatăl ei făcu o pauză.

— McCrory, zise Karen.

— Da. Milton McCrory.

— Mai era unul la categoria ușoară, Kenty?

— Hilmer Kenty. Îți amintești de băieții ăștia? Erai doar o fetiță. Când prietenele tale erau la cumpărături, tu erai acasă urmărind meciuri.

— Ei, numai din când în când le urmăream. Și seriale, spuse Karen. *General Hospital,* aproape devenisem asistentă medicală.

— Ce faci în seara asta?

— Nimic. Mă uit la televizor dacă e ceva.

— Luni seara e Poirot urmat de Miss Marple. Te gândești să te duci la Kronk?

— S-ar putea, numai ca să văd cum e.

— Într-un loc ca ăla, zise tatăl ei, boxerii sunt băieți buni, sunt acolo ca să muncească de să le sară capacele. Dar mai sunt și cei care vor să te

facă să crezi că sunt boxeri, s-ar putea chiar și să se vânzolească pe-acolo ca și cum și-ar face jocul de picioare, să lovească sacii, dar n-ajung niciodată în ring. Și mai sunt și cei care stau pe-acolo pentru că asta îi face să se simtă bărbați duri. Știi tu, atmosfera… Dar știi să-ți porți singură de grijă, nu?

— Te sun mâine, ca să-ți spun ce mai fac.

— Am uitat să te întreb, zise tatăl ei, cum e vremea acolo?

•

— Era o vreme, spuse Maurice, vedeai un Mercedes auriu în parcare cu plăcuță de înmatriculare pe care scria HITMAN? Știai că Tommy Hearns e înăuntru. Când vedeai mașina îți creștea adrenalina.

Glenn spuse că el credea că or să fie tipi stând pe-afară sau fugind, făcându-și antrenamentul. Doamne, era un cartier întunecat, deprimant, cu gunoiul zăcând în stradă… Maurice observă că era prea frig pentru stat afară. Fantele cu haina lui liliachie, avea un frac negru, în care ar fi intrat niște umeri ca ai lui White Boy Bob – care purta un pulover de lână atârnând peste tricou și mergea în spatele lor pe rampa care ducea la intrarea principală a Centrului de Recreere Kronk, la intersecția McGraw cu Junction, o clădire din cărămidă roșie cu două etaje care lui Glenn i se părea o bibliotecă publică pe care nimeni n-o folosea în partea aceea săracă a orașului. Străzile de aici erau un talmeș-balmeș de case de două familii cu verande, cu mașini vechi în față care îngustau drumul.

Înăuntru la o masă își semnară numele, ora, și scriseră „box” în ultima coloană. Glenn auzea voci de copii, mingi de baschet lovind în podeaua de lemn. Într-o sală cu ușile închise, trecând pe lângă o scară. Apoi coborâră la subsol și de-a lungul unui hol care-i duse la KRONK BOXING, așa cum era scris pe o ușă vopsită galben în partea de sus și-n

rest roșu aprins, și cu alte cuvinte inscripționate spunând: „UȘA ASTA I-A CONDUS PE MULȚI LA DURERE ȘI FAIMĂ”.

— Mai mult la una decât la cealaltă, zise Maurice, așteptând ca White Boy să se strecoare pe lângă ei și să le deschidă ușa. Intrând, Maurice îi spuse lui Glenn:

— Simți fierbințeala, nu? Te plesnește peste față. Maurice își scotea haina acum, rămânând în cămașa de mătase neagră și pantalonii cu cută dublă plată, o nuanță de gri. Cu toate că se transpiră atât de mult aici, nu miroase urât, nu-i așa? Du-te și stai acolo pe băncile alea. Vin și eu în câteva minute.

Unele erau ca băncile din parc, de-a lungul peretelui apropiat cu fața spre ring, o alta mare și plată pe podea, dimensiunile ei ocupând mai toată sala. Patru tipi tineri, trei negri și unul care-i părea arab lui Glenn, se antrenau simulând, dând din mâini, făcând eschive, trăgând pumni cu mâinile lor înfășurate. Glenn observase un sac de box la intrare, poze de boxeri pe toți pereții, o inscripție deasupra ringului, pe partea cealaltă, care spunea „DAȚI-I BICE!” Un altul, „CU CÂT E MAI MARE RĂSPLATA, CU ATÂT MAI MARE SACRIFICIUL”. Glenn se uită la el îndelung gândindu-se că ar trebui să fie invers, „Cu cât mai mare sacrificiul…” În spațiul din stânga ringului erau aparate de antrenament, un sac pentru lovituri rapide, genți sportive în culori țipătoare pe podea. Erau și negri bătrâni acolo în tricouri galbene inscripționate cu roșu „Kronk”, antrenorii, vorbind cu pușți care se antrenau, privindu-i pe cei care se îmbrânceau în ring. Maurice și cu White Boy erau acolo acum, Maurice apropiindu-se de fiecare antrenor în parte, simulând că dă pumni, mișcându-și umerii osoși, pălăvrăgind cu ei, dar neprimind niciun fel de răspuns cordial, niciun zâmbet; când un antrenor dădea din cap, el se muta

la altul. White Boy era pe unul din aparate, fără tricou, umflându-și mușchii.

Glenn scoase o țigară din cămașă, uitându-se la altă inscripție. „CINE NU INSISTĂ, NU IZBUTEȘTE”. Ei nu mai spune! Băgă mâna în haină căutându-și bricheta, cu țigara în gură, în timp ce unul din antrenori, un tip bine făcut, veni din cealaltă parte a sălii – în care era ușa – dând din cap spre el și arătând cu degetul un indicator cu „Fumatul interzis”. Glenn își ținu pardesiul desfăcut ca să strecoare țigara la loc în pachet, cu bărbia în piept ca să vadă ce face. Când își ridicase capul se uita la doi bărbați în paltoane îndreptându-se în direcția lui, cei doi uitându-se drept la el.

Cristoase! Jack Foley și Buddy.

Buddy spunând:

— Hei, Armăsarule, ce mai faci? În timp ce mergeau, Foley avea o expresie blândă, niciunul nu arăta nervos, doar că se așezară de o parte și de alta lui, aproape. Glenn nu avu decât câteva momente să-și stăpânească nervii.

Spuse:

— Doamne Dumnezeule, băieți, ce faceți aici? Și nu sună rău. Surprins, dar fără să exagereze, aproape de parcă se bucura să-i vadă.

Foley spuse:

— Nu ne așteptai?

Direct la subiect.

— Ascultă, o să vă spun ce s-a întâmplat.

Era penibil felul în care stăteau acolo, toți trei cu fața spre ringul în care erau numai doi tipi. I se adresă lui Foley, la dreapta lui:

— Gagica aia pe care ai adus-o – știai că e șerif federal, pentru numele lui Dumnezeu? Se întoarse spre Buddy care se ridică, își scoase paltonul și se așeză la loc.

— Mă cunoștea de la arestarea aia nenorocită pentru droguri. M-a dus la tribunal. De două ori. Știi ce mi-a spus când eram în mașină la barieră?

„Nu uit niciodată pe cineva pe care l-am pus în cătușe și lanțuri.”

Foley spuse:

— Da? Ți-a spus ea asta?

Glenn se întoarse spre Foley, care avea aceeași expresie blândă, aproape zâmbitoare. Glenn spuse:

— M-a întrebat dacă am vreo armă, și mai văzu puțin din acel zâmbet, nu mult, doar o idee, ca și cum Foley găsea că e distractiv. Mi-a spus să plec, să vă las acolo, sau intru la pușcărie pentru restul vieții.

Foley întrebă:

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Am plecat. Tu ce-ai fi făcut?

Foley nu răspunse, cu un chip ermetic, lipsit de expresie acum. Glenn întoarse capul și se uita la cei doi din ring antrenându-se, dansând unul în jurul celuilalt, ferindu-se, trăgându-și pumni, lovindu-și mănușile.

— Ce s-a întâmplat după asta?

— Voia să trecem de barieră ca să mă aresteze. Nu, mulțumesc, am apăsat accelerația la fund. Deodată mă trezesc cu ea grămadă pe mine, a apucat volanul și ne-am rostogolit ieșind din șosea.

— Ce-ai făcut atunci?

— Am ieșit din mașină și am fugit.

— A încercat să te oprească?

— Era leșinată.

— De unde știi că nu era moartă?

— Respira.

— Dar se putea să fie rănită.

— Și ce trebuia să fac, să chem ajutoare? Se trezea ea, mă trezeam și eu la pârnaie. Am dispărut de-acolo, omule, am fugit. Am furat o mașină, am mers până la Orlando și am stat la Disney World, în mulțime, omule, m-am ascuns în mulțime până să-mi dau seama ce trebuie să fac.

Foley spuse:

— Te-ai ascuns cu Mickey Mouse, nu?

— Da, cu Mickey și cu Minnie, toată grămada aia. M-am gândit și am hotărât că pot să omor doi iepuri dintr-o dată, mă ascund aici și fac și spargerea aia de care v-am spus la Lompoc. Știți la ce mă refer?

Foley dădu din cap.

— Așa că l-am sunat pe Maurice.

— Cine e Maurice?

— Snoopy, zise Buddy aplecându-se ca să-și dea sacoul jos. Snoopy Miller.

Glenn – era ciudat – avu un sentiment de ușurare auzind numele de Snoopy. Fără să știe de ce, se gândi la Snoopy cățelușul, îl văzu în mintea lui așa cum apărea în benzile desenate, înainte să se gândească la celălalt Snoopy, care nu mai era Snoopy – cel de colo, cu antrenorii; nu, vorbind cu White Boy acum și venind în direcția asta, White Boy aducându-și tricourile. Glenn se întrebă de ce acum câteva momente se simțise încolțit.

Sprijinindu-se de Foley, spuse:

— Uite că vine Snoopy. Îl recunoști?

•

Foley nu era sigur. Îl văzuse boxând doar de două ori la Lompoc, cam pe vremea când începuseră să-i spună Snoopy în loc de Câine Turbat și renunțase la ring; îl mai văzuse din când în când cu Glenn, prin curte. Glenn se ridică și Foley se uită spre Buddy.

— Tipul cu batic.

— Da?

— Ăla e Snoopy.

— Cam filfizon, zise Buddy. Cu ce se ocupă acum, ghicește în cărți?

Se îndrepta spre Glenn când Foley spuse:

— Bună, Snoopy, ce mai faci? Și acesta se opri și se uită la el.

Stând la marginea ringului, se uită de la Foley la Buddy și invers, destul de serios. Îi spuse lui Foley:

— Ar trebui să te cunosc?

— Lompoc, zise Foley, și aștepta ca Glenn să spună ceva, era pe terenul lui. Dar n-o făcu.

— Da, Lompoc, spuse Maurice, ca și cum începea să-și amintească, își imagina închisoarea.

Acum tipul mare care era cu el se apropie spunând:

— Avem vreo problemă aici?

Îl duse pe Foley cu gândul înapoi în curte la Lompoc, bărbați care-și măsurau puterile, luând hotărâri care puteau să însemne viața unui om. Foley nu se uită la albul mătăhălos, dar continuă să se uite fix la Snoop, de care își amintea că era tot un spectacol, avea mișcările, datul din mâini, își ferea capul când adversarul nu era nicăieri prin preajma lui, făcea o săritură micuță și își atingea capul cu mănușa. Se uită la Snoop până când fața acestuia începu să se relaxeze și acum zâmbea.

— Jack Foley. Am dreptate?

Foley dădu din cap aprobator.

— Și Buddy. Da, vă văd acum pe amândoi în curte, bineînțeles. Jack Foley, faimosul spărgător de bănci. Mi se pare că am citit de tine în ziar. Ai evadat dintr-o pușcărie de prin Florida, nu?

— Numai ultima speță de oameni acolo, Snoop. Am ieșit cu puțin ajutor din partea prietenilor mei. Văzu că Glenn dădea să spună ceva.

Dar matahala i-o luă înainte spunând:

— Dacă îi mai spui o dată așa îți trec capul prin perete.

Buddy întrebă:

— Ce? Vrei să spui „Snoop”?

Foley îl văzu pe Snoopy ridicând mâna la White Boy ca și cum încerca să-l țină la distanță.

— Nimeni nu-mi mai spune Snoopy sau Snoop, asta încearcă White Boy să spună. E un pic necizelat, înțelegeți. Nu, am lăsat mizeria aia de Snoopy în urma mea.

Buddy îl întrebă:

— Și cum ți se spune acum?

— Pe nume, Maurice. Fără zorzoane.

Buddy întrebă:

— Și dobitocului ăstuia i se spune White Boy?

— White Boy Bob, zise Glenn, băgându-se în discuție, și sună destul de inocent, nu însă și lui Foley. White Boy a fost boxer, mai spuse Glenn. Aruncă mingea în terenul lui Buddy.

Buddy spuse:

— Și ce mai face în afară de faptul că dă din gură?

Foley îi spuse lui Maurice:

— E ca și cum am fi înapoi în curte, nu?

Maurice rânji la el.

— Exact așa. Nimeni nu dă înapoi. Dacă dai înapoi ești fetiță. Spune-mi ce faceți tu și Buddy aici în frig.

— Au impresia că or să intre și ei în aranjamentul nostru, zise Glenn, dar mie nu mi-a zis nimeni că vin. Ți-am spus că am doi tipi și după-aia ți-am spus că nu mai am? Ăștia sunt cei doi.

Maurice spuse:

— Hai să mergem afară să discutăm.

— De ce să nu discutăm aici? zise Foley. E frumos și cald.

— *Cald*? Omule, sunt patruzeci de grade aici, câteodată chiar și mai mult – așa ține Emanuel, ca să transpire băieții, să devină zvelți și răi ca Tommy Hearns. Nu, nu discut afaceri aici. Pentru mine e pământ sfânt, omule, înțelegi? Trebuie să plec undeva oricum. Dacă vreți să discutăm, veniți la meciurile de miercuri seară, o să stăm jos și-o să vedem clar situația.

Foley se întoarse spre Buddy. Buddy ridică din umeri și Foley spuse:

— Unde?

•

Afară, mergând spre mașină, Foley spuse:

— Ai observat, ar trebui să fie afacerea lui Glenn. Dar acum se pare că lucrează pentru Snoop.

— Dacă-i mai spui așa o dată, zise Buddy, ai auzit ce a spus dobitocul cu mușchi grămadă că o să-ți facă.

— Ne spunea cine e. Asta e tot, se făcea cunoscut.

— Da? Și cine e?

— Un dobitoc cu mușchi grămadă. Știi ce mă deranjează pe mine?

— Dacă Snoop a citit despre tine, zise Buddy, știe că valorezi zece miare.

— Îți amintești dacă scria „mort sau viu”?

— Cred că „pentru informații care ar duce la arestarea ta”. S-ar putea să plătească și dacă ești mort, dar nu văd cum ar putea să-i reușească lui Snoop așa ceva. Înțelegi ce vreau să spun? Nu e aceeași chestie cu tine ca și cu ratatul ăla care l-a vândut pe cubanez.

— Lulu, zise Foley. Mă întreb dacă l-au prins pe Chino.

— S-ar putea. Nu am mai aflat nimic de când am plecat.

Traversau strada acum, și apropiindu-se de mașină, Foley spuse:

— Îmi plăcea un pic baticul pe care-l avea Snoop pe cap. Îl știi? Arăta bine pe el.

— Dacă te prind vreodată purtând unul, spuse Buddy, te torn eu pentru cele zece miare.

•

Glenn încerca să obțină niște răspunsuri, în timp ce Maurice îi privea pe cei doi antrenându-se în ring, înghiontindu-se, și era ca și cum ar fi vorbit cu un perete.

— Ai spus că ai putea face rost de doi tipi cu o sută de dolari fiecare. Corect?

Maurice țipa la cel cu RICARDO OWEN scris pe apărătoarea pe care o purta peste tricoul galben, spunându-i să lovească cu pumnul, să lovească, spunându-i că pentru asta are mănuși. Să le țină sus și să lovească.

— Dacă poți să-i iei pe cei doi tipi, la ce mai avem nevoie de Buddy și Foley?

— Băieții mei nu mai sunt aici.

— Unde sunt? Nu ai aflat?

Maurice spuse:

— Ricky, lovește și mișcă. Lovește și mișcă. Apoi spre Glenn:

— Nu mai au voie să intre aici.

— Ce vrei să spui, nu mai au voie să intre aici?

— Ține-te aproape de el, Ricky. Nu-i lăsa spațiu. Și-au pierdut acest privilegiu, antrenorul i-a găsit vânzând iarbă chiar în fața ușii principale. Ricky, trebuie să-l înghesui când face asta.

Sună gongul și boxerii se îndepărtară unul de celălalt ca să se rotească puțin în ring, scuturându-și brațele.

Maurice spuse:

— Haide, și îl luă pe Glenn de lângă ring, de lângă antrenorii care se uitau înspre ei, ca să se așeze pe o bancă aproape de uși. White Boy veni și el în acea direcție și începu să lovească sacul mare.

— Îmi spui că aduci pe niște oameni, apoi îmi spui că nu-i mai aduci, dar oamenii apar oricum.

— Ți-am spus că nu știam că vin.

— Dar sunt aici, știu despre afacere și vor să discutăm. Între timp, pe cei doi la care mă gândisem eu nu-i mai vreau, sunt murdari. Înțelegi? Atunci care e problema dacă-i folosim pe spărgătorii de bănci? Știm că sunt meseriași – ai fost tu în atâtea bănci în câte au fost ei?

— Îți dai seama, zise Glenn, că va trebui să le oferi o parte din câștig, nu o sută de parai.

— Așa suna înțelegerea ta cu ei?

— N-am ajuns niciodată așa departe.

— Ei, ceea ce le oferim noi și ce or să primească, Maurice, ar putea fi două lucruri total diferite.

• Capitolul 17

Telefonul lui Karen sună la opt și jumătate. Imediat ce auzi „Karen, e Marcie Nolan” înțelese cum ajunsese fotografia ei în ziar, pe spatele paginii cu secțiunea de mâncăruri, la „Nume și Fețe”.

În fotografia care ocupa două coloane, Karen, într-un costum negru, fustă dreaptă, geantă neagră atârnând de umărul stâng, ține o pușcă semiautomată Remington, patul armei sprijinindu-se de șoldul ei ridicat, cu țeava prelungindu-se până deasupra ei într-un unghi, mâna ei strângând arma chiar deasupra trăgaciului. Karen poartă ochelari de soare și se uită dincolo de aparatul de fotografiat, cu buzele întredeschise. Explicația fotografiei sună astfel:

„LA FEMME KAREN”

Șeriful S.U.A. Karen Sisco păzește intrarea judecătoriei federale din Miami, pe durata recentului proces al traficanților de droguri columbieni. Alte misiuni implică transportarea condamnaților la închisori și a inculpaților la judecătorii, ținând de biroul din Miami al Serviciului de Șerifi, Karen s-a aflat ieri în oraș pentru a se întâlni cu reprezentanți ai Poliției din Detroit pentru o misiune specială.”

— A fost o greșeală, zise Marcie, s-au aruncat cu capul înainte, era vorba că așteaptă până îți luam un interviu, să văd dacă era ceva de povestit.

— Cum ai aflat că sunt aici?

— Te-am văzut intrând la 1300 ieri. Nu știam la cine te duci, dar m-am gândit că tot o să ne întâlnim mai devreme sau mai târziu, dacă se putea să economisesc puțin timp…

— Fotografia aceea, spuse Karen, a fost în *Herald.*

— Da, i-am cerut editorului meu să facă rost de ea. Ambele ziare au Knight-Ridder – le spui de ce ai nevoie și în câteva minute e în computerul tău. M-am scăpat editorului meu că, dacă nu e nimic de povestit în legătură cu venirea ta aici, ar merge la „Nume și Fețe” și el a atașat o notă în sensul acesta. Dar apoi, cum nu te-am găsit, am fost prinsă cu alt articol și nu am mai vorbit cu editorul meu. Ceea ce s-a întâmplat după… Probabil că tipul de la „Nume și Fețe” a văzut nota, a revizuit subtitlul pozei într-un mod generic și a ales s-o publice. Karen, îmi pare nespus de rău că n-am apucat să discut cu tine mai întâi.

— E în regulă. Nu-ți face griji.

— Mă temeam că vei fi furioasă.

— Mă mai enervez câteodată, spuse Karen, dar foarte rar sunt furioasă. Biroul FBI-ului și cel al Șerifilor s-ar putea să se întrebe ce caut eu aici.

Marcie întrebă:

— Ei nu știu?

— Vreau să spun că s-ar putea să creadă că sunt vreo disperată după publicitate, că eu te-am sunat. Dar nu cred să facă scandal din atâta lucru.

— Nu voiai să știe că ești aici, înțelese Marcie, și eu ți-am distrus acoperirea. Îmi pare rău, Karen, sincer. Făcu o pauză. Poți să-mi spui la ce caz lucrezi?

— „Mă întâlnesc cu reprezentanți ai Poliției din Detroit pentru o misiune specială.” Ce nu sună bine la asta?

— Nu spune mai nimic, totuși, serios.

— Cred că spune mai mult decât suficient, spuse Karen, dorind să nu mai stea la telefon, dar fu nevoită să întrebe ceva. De unde știai că stau la Westin?

— Inspectorul Cruz. Am tot întrebat până am aflat că pe el ai venit să-l vezi. Nu poți să-mi spui nimic? Nici măcar neoficial?

— Să vedem ce se întâmplă, spuse Karen. Cât îți place Detroit-ul?

— În comparație cu ce, Polul Nord?

— Nu e așa frig cum credeam eu c-o să fie.

— Stai un pic. Aș ucide ca să mă întorc la Miami.

— Păi, dacă așa e, te iau cu mine, spuse Karen. Și dacă am timp liber te sun. Bine?

Îi telefonă lui Raymond Cruz și fu nevoită să aștepte aproape două ore ca el să o sune, să afle că lui îi pare nespus de rău, dar va fi ocupat mai toată ziua. Ea întrebă:

— Raymond, nu cumva încerci să mă eviți? Și el deveni un pic agitat pentru că era băiat bun, spunându-i că nu, niciodată, sincer voia s-o vadă, dar… O făcu să se simtă un pic mai bine, cu toate că acum nu avea nimic de făcut întreaga zi. Ar putea s-o sune pe Marcie Nolan, să se întâlnească la prânz sau să bea ceva după cinci. Sau ar putea să nu mai aștepte atâta după Raymond. Ar putea să nu mai piardă timp și să verifice ultima adresă cunoscută a lui Maurice Snoopy Miller.

•

Foley citi paginile de sport și divertisment, aruncă o privire la secțiunea de mâncăruri și ajunse la pagina de pe spate… După ce citi articolul și se holbă îndelung la fotografie sună la camera lui Buddy.

— Ai ziarul?

— L-am văzut. Ce crezi?

— E o poză formidabilă de a ei.

— În afară de asta.

— Nu știu, zise Foley, holbându-se la fotografie. Dar nu cred că faptul că se află aici are vreo legătură cu noi.

— A venit aici în vacanță, zise Buddy, pentru că-i place vremea mizerabilă.

— Cred că a venit după Glenn.

— Cum o fi aflat că e aici?

— Îl știi pe Glenn, probabil că i-a spus că vine. Te poți gândi la un alt mod prin care ar fi aflat că e

aici? Se făcu liniște un moment înainte ca Buddy să spună:

— Nu, dar dacă sunt pe urmele lui și noi suntem văzuți cu el… Doar n-o fi de capul ei aici, să lucreze singură.

— Fata mai e cu tine?

— Nu-și petrec noaptea cu tine, Jack, „decât dacă plătești”.

— Lasă-mă să mă mai gândesc, zise Foley, încă uitându-se la Karen Sisco care ținea arma în mână. Te mai sun.

Și chiar dacă ea bănuia că sunt și ei aici și verifica pe la hoteluri… Se înregistraseră ca George R. Kelly și Charles A. Floyd – inventaseră numele pe loc – și plătiseră în numerar pe o săptămână în avans, spunându-i recepționerului că nu au nevoie de numele unui hotel să apară pe notele de plată sau cartea de credit acasă.

— Dacă înțelegi aluzia, îi spusese Foley recepționerului și aproape că-i făcuse cu ochiul, dar expresia plictisită a acestuia îl împiedicase.

Sună la camera lui Buddy și Buddy spuse imediat:

— Dacă Glenn e urmărit suntem terminați. Mâine seară la meciuri ne ridică pe toți.

— Pricep asta, spuse Foley. Mă gândeam că poate reușim să evităm așa ceva. Aflăm dacă sunt pe urmele lui sau nu înainte să intrăm.

— Și cum facem asta?

— Nu știu încă. Hai să trecem pe acolo unde se țin meciurile și să ne uităm, la Cinematograful de Stat.

— Asta este, un cinema, o casă de filme.

— Da, dar ce e împrejurul ei? Mergem să vedem oricum. Mergem mai târziu într-o plimbare cu mașina. Îmi arăți unde lucrai.

— Ai văzut în ziar? spuse Buddy, apoi făcu o pauză. Am găsit. „O ceartă pe o conservă de ton pare să fi provocat un omor.” Concubinul unei femei, șaptezeci de ani, și-a exprimat

nemulțumirea în legătură cu conserva ei de ton și ea l-a împușcat în față cu un pistol de calibrul doișpe.

— Nici mie nu mi-a plăcut niciodată, spuse Foley. Și nici macaroanele cu brânză. Isuse!

— Scrie că poliția a găsit bucăți de ton în părul femeii și cred că tipul i-a trântit conserva în cap. Erau împreună de zece ani.

— Dragoste cu năbădăi, zise Foley.

Închise, se uită la fotografie gândindu-se la ce trebuia să facă acum și sună centrala hotelului.

— Camera domnișoarei Sisco, vă rog. Așteptă. Centralista intră din nou pe linie ca să-i spună că nu era nimeni înregistrat sub acest nume. Foley scoase „Pagini galbene” și deschise cartea la hoteluri. Încercă la Atheneum, la câteva Best Western, la Pontchartrain, sări peste câteva Hilton-uri, se uită la o listă de cinci din lanțul Holiday Inn, și spuse „Rahat!”, se uită pe fereastră la tuburile gigantice de sticlă de peste drum și stătu să se gândească o vreme.

Westin, ăsta era.

Găsi numărul și sună.

— Cu domnișoara Karen Sisco, vă rog.

După un moment centralista spuse:

— Sună.

Foley așteptă. Nu avea nici cea mai vagă idee ce o să spună, dar rămase pe linie.

Vocea centralistei se auzi din nou. Spuse:

— Îmi pare rău, dar nu răspunde nimeni la camera domnișoarei Sisco. Doriți să lăsați un mesaj?

•

Karen apăsă soneria și așteptă, cu mâinile băgate în buzunarele hainei ei bleumarin-închis, o haină lungă, la două rânduri de nasturi, cu o curea la spate.

Casa din Parkside era în primul cartier după McNichols, o stradă despre care portarul hotelului Westin spusese că toată lumea o numește Drumul

de Șase Mile pentru că e la șase mile de râu și străzile care veneau după ea se numeau Șapte Mile, Opt Mile și așa mai departe. O iei pe Lodge, cobori la Livernois, mergi mai departe pe lângă Universitatea Detroit și Parkside se află la două cvartale mai la dreapta. Erau case mari acolo, vechi, dar frumoase.

Una după alta, majoritatea din cărămidă roșie și arătându-și vârsta în gerul întunecat, strada mărginită de copaci desfrunziți. Karen îl întrebase pe portar dacă ninge vreodată și el spusese:

— Mmm, ar trebui să înceapă.

Ușa se deschise.

Karen întrebă:

— Moselle Miller?

Femeia, în jur de treizeci de ani, o mulatră cu ochi somnoroși, spuse:

— Ce dorești? Purta un capot de mătase verde și ținea mâinile apropiate de corp din cauza frigului.

— Îl caut pe Maurice.

— Dacă-l găsești, spune-i că a murit câinele și am rămas fără hani de mâncare.

O voce masculină dinăuntru spuse:

— Moselle, cu cine vorbești?

— O femeie care-l caută pe Maurice.

— Ce vrea?

— N-a spus.

Karen spuse:

— Ăla nu e Maurice?

— Ăla e Kenneth, fratele meu. Vorbește la telefon.

Vocea spuse:

— Întreab-o ce vrea cu el.

— Întreab-o tu. Treaba lui Maurice, spuse Moselle, nu e treaba mea, părând obosită și plictisită. Se întoarse de la ușă și merse spre sufragerie.

Karen intră, împinse ușa închizând-o și intră în hol. Auzi vocea lui Kenneth și îl și văzu de data asta – în birou, o cameră micuță cu rafturi de cărți

goale – un bărbat de culoare de 1,83 m înălțime, destul de bine făcut, cam douăzeci și cinci-treizeci de ani, îmbrăcat într-un tricou galben și o șapcă de baseball roșie pusă cu fața-n spate, vorbind la un telefon fără fir. Îl văzu stând în profil și-l auzi spunând:

— De unde să știu eu? Acum asculta dând din cap. Da, ajung eu. La cel de Stat, nu? Cine boxează? Ascultă dând din cap din nou. Care e afacerea cealaltă? Spuse întorcându-se spre antreu, și Karen intră în sufragerie.

Moselle era pe sofa aprinzându-și o țigară. I se adresă lui Karen:

— Vreți să luați loc?

Karen mulțumi și luă loc pe-un scaun și inspectă camera cu privirea: lumină întunecată, gri la ferestre, lemn închis la culoare și stuc, căminul plin de gunoi: pahare de plastic, hârtie de împachetat, o cutie de pizza.

Moselle spuse:

— Ce vrei cu Maurice?

— Caut un prieten de-al meu pe care cred că-l cunoaște Maurice.

— Nu cumva ești cu eliberarea condiționată, una din ăia?

Karen dădu din cap.

— Nu.

— Ești avocat?

Karen zâmbi:

— Nu, nu sunt. Poate că-l cunoști. Glenn Michaels? mai spuse ea.

Moselle trase din țigară și scoase un val de fum.

— Glenn? Nu, nu știu niciun Glenn.

— N-a fost aici în noiembrie trecut?

— S-ar putea să fi fost, nu știu.

— A spus că a stat aici.

— Aici? În casa asta?

— A spus că a stat cu Maurice.

— Păi, nici el nu mai stă pe-aici prea mult. Moselle trase din țigară, lăsă fumul să scape din

gură și îl dădu la o parte cu mâna într-un gest leneș. Mi-ar plăcea să știu unde se duce, dar în același timp nu vreau să știu. Înțelegi? Am mai fost cu un bărbat înainte de Maurice, știam ce afaceri învârte, știam tot ce face, un bărbat tânăr și frumos, și era ca și cum aș fi văzut viitorul, vedeam cum se apropie de sfârșit și, bineînțeles, așa s-a întâmplat. A fost aruncat în aer.

Karen aștepta.

— Pe vremea asta se așeza pe scaun… Vorbeam cu el la telefon. Se așezase pe un scaun și când a dat să se ridice, a fost făcut bucățele.

Karen întrebă:

— Știai ce o să se întâmple?

— Știam prea multe, spuse Moselle. Știam mult prea multe. De asta nu mai știu nimic. Nu știu niciun Glenn, nu știu nimic din ce se întâmplă. Înțelegi?

Karen o privi, brațele lui Moselle îmbrățișau capotul verde.

— Câinele dumneavoastră a fost omorât?

— A fost călcat de o mașină.

— Cum îl chema?

— Era fată, o chema Tuffy.

— Unde credeți că aș putea să-l găsesc pe Maurice?

— Nu știu – la sală, la meciuri. Încă mai crede că se ocupă de așa ceva. Știu că nu ratează meciurile. Sunt câteva mâine seară la Cinematograful de Stat. Înainte mă lua și pe mine.

Kenneth stătea în arcul intrării dinspre antreu. Îi spuse lui Karen:

— Ce treabă ai cu Maurice?

Moselle spuse.

— Îl caută pe unul pe nume Glenn.

Kenneth spuse:

— Te-am întrebat pe tine? Ieși afară de-aici. Ocupă-te puțin de tine. Așteptă până când Moselle se ridică, fără să spună un cuvânt, și plecă de lângă ei trecând prin bucătărie. Karen îl văzu venind spre

ea acum într-un fel de ușor mers țanțoș, cu șapca pusă invers pe cap lăsată pe frunte, arătându-i că e un meseriaș, că nu-l duci cu una cu două, prin felul în care se mișca.

Văzu cicatricea de deasupra ochiului lui și spuse:

— Ești boxer?

— De unde știi?

— Se cunoaște.

— Am fost, spuse Kenneth, mișcându-și capul ca la o fentă, până mi s-a dezlipit retina de două ori. Stătea în fața ei acum, atât de aproape încât Karen era nevoită să se uite în sus la el.

— La ce categorie ai boxat, mijlocie?

— Ușoară spre super-mijlocie, după cum mi s-a dezvoltat corpul. Tu cam unde ai fi, categoria cocoș?

— Categoria muscă, spuse Karen și-l văzu rânjind.

— Cunoști categoriile. Îți place boxul? Îți plac chestiile dure? Da, pun pariu că da. Nu vrei să ne trântim pe jos să ne încăierăm un pic? Cum făceam cu Tuffy, înainte să fie lovită de mașină, ne trânteam pe jos și ne încăieram. Îi spuneam: „Ce cățel cuminte, Tuffy, uite un premiu pentru tine”. Și îi dădeam lui Tuffy ce le place mai mult la căței. Știi ce? Un os. Poți să-ți dau și ție un os, fetițo. Vrei să-l vezi? Ești destul de aproape, poți să întinzi mâna să-l atingi.

Karen dădu din cap.

— Nu ești genul meu.

— Nu contează, spuse Kenneth, plimbându-și mâna peste picior către șliț. O să dau drumul la monstru, o să faci ce vrea el.

— Numai puțin, spuse Karen. Mâna ei intră în geanta pusă lângă ea pe scaun.

Kenneth întrebă:

— Umbli cu prezervativele personale la tine?

Mâna ei ieși din geantă ținând ceva care semăna cu mânerul unei crose de golf și Kenneth rânji la

ea.

— Ce mai ai acolo, un baston? Ai vreun fluier, tot felul de rahaturi femeiești pentru protecție? Îmi spui că nu ești o parașută, sau că nu ai chef acum?

Karen împinse scaunul la o parte ca să stea față în față cu el. Ea spuse:

— Trebuie să plec, Kenneth, și îl înțepă prietenește cu bastonul de vinilin negru care era ca un mâner de crosă de golf. Poate ne mai vedem, bine? Păși într-o parte și îl șterse în trecere, știind că el va încerca s-o oprească.

Și el încercă, apucând-o de încheietura mâinii stângi, spunând:

— Mai întâi ne încăierăm.

Karen smuci bastonul și treizeci și doi de centimetri de oțel cromat ieșiră din mâner. Se împinse la lungimea unui braț de el și-i trânti bara rigidă în cap, Kenneth cocoșându-se, ferindu-se, țipând „Lua-te-ar dracu'!", dându-i drumul și Karen găsi astfel spațiul de care avea nevoie, câțiva pași distanță de el, și când veni spre ea îl biciui cu bara în tâmplă și el urlă și se opri inert, apăsându-și cu o mână pe ureche.

— Ce e cu tine?

Uitându-se plin de mânie la ea, uitându-se la mâna lui și apăsându-și iar urechea cu ea, Karen nefiind sigură la ce se referea, la faptul că-l lovise sau că îl refuzase.

— Ai vrut să ne încăierăm, zise Karen. Ne-am încăierat. Și ieși din casă.

•

Moselle ieși din bucătărie ținând capotul închis, dând din cap ca să-și consoleze fratele. Spuse:

— Puiule, nu știi ce e fata asta?

Kenneth se întoarse spre ea încruntat, arătând cât de prost era din cauză că primise atâția pumni în cap în ring.

— E un fel de polițistă importantă. Dar drăguță, nu-i așa?

— O să-i spui lui Maurice?

— Pe tine te-a bătut, nu pe mine.

— Maurice trece pe-aici mai încolo. O să dăm o spargere.

— Dacă sunt la etaj, spune-i că am nevoie de bani pentru mâncare.

Sună telefonul. Kenneth intră în camera de lucru ca să răspundă.

Se auzi și soneria. Moselle deschise ușa și Karen era iar acolo, dându-i o carte de vizită. Moselle se uită la ea în timp ce Karen o instruia:

— Am scris numărul de la hotel acolo – în caz că te întâlnești cumva cu Glenn.

Moselle strecură cartea de vizită în buzunarul capotului, Kenneth nu întrebă cine fusese la ușă și nici ea nu-i spuse.

•

Ceea ce nu putea Foley să înțeleagă era cum se făcea că într-un mare oraș industrial ca Detroit erau așa de puțini oameni pe stradă. Duminică, Buddy spusese că era din cauză că era duminică și toată lumea era acasă sa vadă meciul. Azi era marți, și tot nu erau mulți oameni mergând prin centru. Îi puteai număra pe degete, spuse Foley. Buddy spuse că nu știe, probabil că se construiseră autostrăzile și toată lumea părăsise orașul. Erau în drum spre East Jefferson în Oldsmobile, cu plăcuțe de înmatriculare de Michigan acum, cu Buddy ghidul arătând spre podul către Insula Belle, vechiul șantier naval, Cele Șapte Surori – acele grămezi de fum de departe de pe centrala electrică Detroit Edison erau numite Cele Șapte Surori. Iată și Parcul Waterworks. Buddy spuse:

— Îl știi pe Pontiac? Nu mașina, șeful de trib indian. Pe undeva pe-aici a spulberat o coloană de soldați englezi, cu haină roșie, și au numit locul Bloody Run.

Foley îl asculta pe jumătate, se uita împrejur dar o vedea pe Karen, fotografia lui Karen din ziar, Karen în realitate, ieșind din portbagaj și spunând:

„Ai câștigat, Jack”, imaginea preferată a ei în mintea lui.

Începuse să ningă acum, destul de tare.

— Aproape am ajuns, spuse Buddy, aici e clădirea pompierilor. Acum se încrunta, stând drept în spatele volanului, cu ștergătoarele pornite. Buddy se chiora, încercând să vadă prin ninsoarea care cădea. Spuse:

— Unde e uzina? Ajungea tocmai până în stradă, cu un pod peste care ducea la birouri, la clădirea administrației; nu mai e. E ceva tocmai acolo departe. Jefferson North. Vezi plăcuța? Da, tocmai acolo, niște clădiri. Trebuie să fie cea nouă. Vreau să spun că asta era o uzină groaznic de mare, ocupa câteva cartiere pe-aici, șase mii pe oră, și nu mai e. Vrei să vezi unde locuiam?

— Nu e nevoie, spuse Foley.

— Ar fi cazul să întoarcem, spuse Buddy, ghidând Oldsmobile-ul la o benzinărie și ieșind din nou în stradă ca să o ia înspre centrul orașului. Dacă o țin tot așa or să gonească și camioanele de sare. Slujba pe care o aveam în vechea uzină… Puneam transmisiile pe motoare.

Foley rupsese fotografia din ziar, Karen cu pușca ei în costumul negru care-i părea cunoscut. O avea în buzunarul interior al sacoului. Se gândea: ce-ar fi dacă ar suna-o? Ea spune „bună” și el spune…

— Motorul venea pe bandă, să spunem că e pentru o mașină cu cutie automatică. Bun, apucam axul cardanic cu mâna stângă – suspendat de o linie – mânuiam butonul macaralei cu mâna dreaptă, le aduceam în aceeași poziție pentru ca bolțurile axului să vină în dreptul orificiilor în care trebuiau să intre de pe transmisie, le păcăleam eu cumva…

Și-ar spune numele. Bună, aici Jack Foley, ce mai faci? Chiar așa, simplu. Ea ar întreba unde se află sau de unde știa că ea se afla acolo. Nu, ar

spune că e surprinsă, sau ar spune ceva la care el nu se aștepta. În orice caz ar asculta tonul vocii ei.

— Apoi apeși iar butonul macaralei și aduci transmisia la bandă, o zgudui, o potrivești cu motorul. Dai drumul la macara și apuci pistolul cu aer comprimat și bagi patru nituri în partea de sus a capacului – țang, țang, țang, le împuști înăuntru.

Sau să se ducă la Westin și să sune la camera ei. Nu e acolo, o aștepta să vină în hol. Trebuia să se întoarcă la un moment dat de la orice făcea aici. Doar dacă nu terminase și plecase deja.

— Dar să zicem că ai transmisia pe macara și motorul a trecut și nu mai poți ajunge la el. Trebuia să iei transmisia cu amândouă mâinile – pe bune!, ridici porcăria asta cântărind aproape o sută de kile – o pui pe motor și îi dai drumul pe osie.

Foley o vedea traversând holul, venind spre el. Ea se uită în sus. Îl vede și se oprește și se uită unul la celălalt și, depindea de ea dacă era ceva timp de vorbit în asemenea situație, să ia o vacanță, și se gândea să facă semn pentru a cere unul, o mână pusă peste degetele ei ridicate chiar dacă avea sau nu vreun sens, să se lase la voia întâmplării.

— Cât lucram acolo a ieșit de pe bandă mașina cu numărul un milion, un Chrysler Newport, cumperi una cu patru mii o sută. Sună a afacere, dar însemnau o grămadă de bani pe-atunci.

Foley asculta ștergătoarele mergând înainte și înapoi.

— Frate, ce mai ninge, zise Buddy. Abia se mai vede CenRen-ul, doar în partea de jos.

— Sunt magazine acolo, prăvălii?

— Da, tot felul.

— Cred c-o să mă duc să arunc o privire, poate să-mi iau o pereche de pantofi pentru vremea asta, niște cizme.

— Te pierzi ușor acolo. Trebuie să fii atent sau mergi în cerc fără măcar să-ți dai seama.

— Hotelul e chiar în mijloc, nu?

— Da, cel mai înalt de-acolo. Sala de cocktail de care ți-am vorbit e pe acoperiș. Se învârte. Poți să mănânci acolo. Sau sunt fast-food-uri peste tot înăuntru, ți-e foame?

— S-ar putea să-mi iau doar ceva de băut.

— Trebuie s-o sun pe Regina, spuse Buddy. Nu se mai roagă pentru Sufletele Nenorocite de când nu se mai aude atât despre Purgatoriu. Încă mai bate mătănii ca să nu fac vreo tâmpenie. Douăzeci și șapte de zile de rugăciune, pentru asta se bat mătăniile, și douăzeci și șapte de zile de recunoștință, chiar dacă ai primit sau nu lucrul pentru care te-ai rugat. Dacă sun, înseamnă că n-am fost arestat. Am sunat-o o dată în a douăzeci și șaptea zi, și-mi spune: „Vezi?” Felul Reginei de a gândi, dacă nu am fost arestat înseamnă că nu am jefuit nicio bancă. Cu alte cuvinte, rugăciunile ei au fost auzite și eu nu mai ajung în Iad. Așa că, atâta timp cât știe că sunt liber are o ocupație. Hei, dar cine știe? Poate că ce face ea îmi salvează mie pielea, sau mai bine zis sufletul. Cu toate că nu mai sunt așa sigur dacă există sau nu un Iad. Tu crezi că există?

— Eu nu știu decât de cel din Palm Beach, spuse Foley. Mă îndoiesc că bate cineva mătănii pentru mine, dar mai mult ca sigur nu mă mai întorc acolo.

— Nu poți să fii sigur, zise Buddy.

— Ba da, ăsta e lucrul în legătură cu care m-am hotărât.

— Dacă îndreaptă o armă spre tine te întorci.

— Dacă îndreaptă arma spre tine, zise Foley, încă mai ai de ales, nu-i așa?

• Capitolul 18

Trei după-amiaza, o furtună de zăpadă afară, restaurantul de pe acoperișul hotelului era aproape gol, numai o chelneriță, se părea, de serviciu. Karen era gata să parieze pe orice că această chelneriță o va așeza la o masă alături de cei trei bărbați în costum care luau prânzul, și așa făcu: tinerii care arătau a oameni de afaceri vorbeau, râdeau de ceva ce unul din ei spusese, până când trecu Karen pe lângă ei, și atunci, tăcere. Karen le aruncă o privire în timp ce se așeza lângă peretele de sticlă exterior; pentru un moment se gândi să ceară o altă masă, nu așa de aproape. Dar terminau cu cafea și coniac, sau ceva de genul ăsta, și ea nu voia decât să bea un păhărel.

— Jack Daniel's, vă rog, și niște apă alături. Se întoarse ca să-și vadă reflexia în geam pe fondul cerului încărcat, vârtejuri de fulgi de zăpadă, rafale de vânt izbindu-se de geam, la două sute de metri deasupra orașului, acolo jos undeva. Îl auzi pe unul din ei spunând:

— De ce nu? Apoi către chelneriță: Celeste, mai adu-ne un rând, te rog, și pune băutura domnișoarei pe nota noastră.

Karen își aminti că tatăl ei citea o carte, cu ani în urmă, numită „Celeste, virgina de pe Coasta de Aur". Se întoarse ca să-i vadă ridicând paharele înspre ea, zâmbind, tipi drăguți între treizeci și cinci și patruzeci de ani, în costume negre, două cămăși albe, a treia albastră, la fel de albastră ca și costumul. Spuse:

— Mulțumesc oricum, și dădu din cap.

Chelnerița veni înapoi la masa lui Karen.

— Vor să vă ofere ceva de băut.

— Am înțeles asta. Spune-le că prefer să-mi plătesc eu băutura.

— Sunt de treabă, spuse chelnerița, adresându-i-se ca între fete, sărbătoresc o afacere.

— Eu nu, spuse Karen. Dar ascultă, adă-mi un whisky dublu dacă tot ești aici, Celeste. Apă alături.

Îi privi pe cei trei uitându-se în sus la chelnerița care le aducea mesajul. Apoi se uitară în direcția ei. Karen ridică din umeri și se întoarse să se uite la ninsoare, spunându-și că era ca într-un glob pe care-l întorci și fulgii se învârt înăuntru, doar că aici ești în glob uitându-te în afară. Trecură zece minute înainte să apară băutura ei. O îndoi cu apa adusă într-o carafă mică, luă o gură și cel cu cămașa la fel de închisă la culoare ca și costumul și cu o cravată ruginiu-pal stătea la masa ei.

Spuse:

— Scuzați-mă.

Îi plăcea cravata lui.

— Asociații mei și cu mine am făcut un pariu în legătură cu munca dumneavoastră. Zâmbi.

Nu prietenii sau tovarășii lui, asociații lui.

— Și eu am câștigat. Bună, sunt Philip.

Nu Phil, Philip. Karen spuse:

— Dacă nu ai nimic împotrivă, Philip, aș vrea să beau un pahar liniștită și să plec. În regulă?

— Nu vrei să știi ce am ghicit? De unde știu cu ce te ocupi?

— Sincer vorbind, spuse Karen, nu sunt nici măcar un pic curioasă. Nu vreau să par nepoliticoasă, Philip, vreau doar să fiu lăsată în pace. Se întoarse din nou spre ninsoare.

— Ai o zi proastă, nu-i așa? Înțeleg, spuse Philip, îmi pare rău.

Îi urmări reflexia în geam ridicându-se și plecând. Un gentleman, politicos, atent, înțelegător – tot ce ar fi trebuit să spună ar fi hai să mergem și ar fi dispărut de-acolo. Următorul spuse:

— Cred că știu de ce sunteți deprimată – dacă îmi permiteți să fac o observație.

Atât de siguri pe ei.

— Ați telefonat în legătură cu un contract azi, ați cerut comanda și ei au spus, păi, să vedeți că

trebuie să ne mai gândim.

Costumul ei negru era de vină; trebuia să fie aici cu afaceri, dar nu părea prea încântată de asta.

— Am o bănuială că sunteți noul reprezentant și clientul nu e tocmai căzut pe spate de bucurie că o tânără domnișoară, chiar și una nemaipomenită ca dumneavoastră, o să se ocupe de contractul lui.

Da, costumul negru era de vină.

— Sunt pe aproape? Zâmbind. Bună, sunt Andy.

Ca în reclama aia de la televizor. Vi se întâmplă să vă aflați în jenanta situație de a vă uda des pantalonii? Bună, sunt June Allyson.

— Apropo, suntem simpli băieți de publicitate. Am venit cu avionul de la New York în dimineața asta ca să înclinăm balanța în favoarea noastră la un contract foarte important. Andy se aplecă să se uite afară la ninsoare, sau poate ca să se apropie mai mult, ca să poată vedea prin ea. Distileria Hiram Walker e chiar dincolo de râu, în cazul în care Canada e în direcția aceea. Nu îți poți da seama, nu-i așa? Oricum, am prezentat o campanie-test a pieței pentru noul mix margarita. Prezentăm un tip care arată ca un bandit mexican, cu un ditamai sombrero, curele de muniție încrucișate, și sloganul sună așa: „Nu mai ai nevoie de niciun împuțit de barman”. Clientului i-a plăcut la nebunie. Așa că, ținem o mică petrecere aici înainte de ne întoarce mâine.

Karen ascultă. Spuse:

— Andy! Pe bune? Chiar crezi că-mi pasă?

Se încruntă, și era un fel de expresie de compasiune pe fața lui în timp ce întreba:

— De ce ești încordată? Vrei să îmi spui ce s-a întâmplat?

Cu băieții ăștia trebuia să fie o problemă de afaceri.

Karen spuse:

— Tai-o, fii drăguț! și se uită fix la Andy până când acesta plecă. Tot ce trebuia ea să facă era să cedeze și ei ar invita-o la masa lor și ea n-avea

niciun chef. Stătea acolo și zâmbea. Bun, cu ce te ocupi dacă nu ești în vânzări? Sunt ajutor de șerif și voi, dobitocilor, sunteți arestați. Nu, asta le-ar fi plăcut, așa că nu trebuia să se complice: să le spună că era în forțele de ordine, șerif federal, și ei ar spune „Ooo! Vorbești serios?”, și s-ar preface sincer interesați – porți armă? – până când începeau să simuleze tot ce spunea ea, să-i arate ce deștepți și distractivi sunt bărbații care se ocupă de publicitate, în sfârșit ajungând la: „Stai la hotel aici?”

Era destul de sigură că al treilea tip de la masă va simți nevoia să facă o mișcare, sau ceilalți doi îl vor îndemna s-o facă. Mai devreme sau mai târziu o să vină și el.

Karen bea cu prietenii. Singură, era posibil câteodată să accepte un pahar de la un bărbat pe care nu-l cunoștea, doar dacă nu se citea pe el că e fraier. Așa îl cunoscuse pe Carl Tillman. Îi adusese ceva de băut și se dovedise că era un spărgător de bănci: cel despre care îi povestise tatălui ei – după ce Burdon o anunțase că îl supraveghează pe Tillman – întrebându-l pe tatăl ei ce ar trebui să facă, iar el îi spusese să-și găsească alt iubit. Dar nu îi luase mult timp să-și dea seama, totuși, că Tillman nu era genul ei – chiar dacă n-ar fi jefuit bănci. Erau micile lucruri enervante la el, ca de pildă că spunea „ciao” în loc de la revedere sau „pe mai târziu”, sau modul în care îi spunea „doamnă” și o făcea să se gândească la Kenny Rogers.

Dacă ar lăsa-o în pace n-ar fi rău, o experiență nouă, să stai la căldură în mijlocul unei ninsori, unui crivăț, sorbind un păhărel. Dar în timp ce gândea asta, și o simțea, alunecând într-o stare de relaxare, un alt costum închis apăru, reflectat în peretele de sticlă, cel de-al treilea tip care voia să-și încerce replica. Karen așteptă ca acesta să deschidă discuția. În sfârșit spuse:

— Poți să-ți ofer ceva de băut?

Fără să se întoarcă să se uite știa cine era.

•

Chiar și înăuntrul ei știa, un mușchi sau ceva în mijlocul corpului ei o apucase strâns și nu-i mai dădea drumul. Ceea ce-și imaginase și vizionase în mintea ei se întâmpla, și îi era teamă că dacă își va întoarce capul el nu va fi acolo sau va fi unul din cei trei tipi. Se uită îndelung la reflexia lui până când trebui să afle și întoarse capul. Karen se uita în sus la Jack Foley, în costumul lui bleumarin elegant, cu părul nu tocmai pieptănat, dar arătând foarte bine. Ea spuse:

— Da, mi-ar plăcea scoate ceva de băut, și era un fapt consumat, atât de simplu. Vrei să iei loc?

Trase un scaun uitându-se la ea. Acum era în fața ei, aproape, cu brațul odihnindu-se pe marginea mesei, niciunul din ei nu spunea nimic, nici măcar despre vreme, cei trei tipi cu publicitatea urmărindu-i – Karen știa fără să se uite la ei – întrebându-se ce se petrece acolo. Văd un bărbat intrând: mascul alb, patruzeci și șapte, unu optzeci și trei, optzeci și cinci, păr șaten deschis, ochi albaștri, nicio cicatrice vizibilă… Nu, nu văzuseră așa ceva, văzuseră un tip care arăta destul de mult ca ei. Doar că altfel. Era ceva la el… Ea trebuia să încerce să nu se gândească la el făcând legătură cu trecutul, dacă asta – orice făceau ei – avea să meargă. Nu trecutul sau orice altceva care se întâmpla dincolo de momentele acelea. Dar era un fapt, fie că aflat din lectura cazierului lui sau doar uitându-se drept la el, ochii de un albastru intens. Dinții lui erau albi, destul de albi…

Îi întinse mâna spunând:

— Sunt Gary, și zâmbi.

Ea ezită pentru un moment, apoi merse pe mâna lui, spunând:

— Eu sunt Celeste, și zâmbi o dată cu el, zâmbetele lor neforțate, aveau chef să zâmbească, complici într-un secret pe care nimeni altcineva în lume nu-l cunoștea.

Când coborî mâna pe masă, mâna lui o acoperi pe a ei. Îi urmări expresia feței în timp ce-și trăgea ușor mâna afară, ochii lui uitându-se în ai ei, și puse ea mâna peste a lui. Vârfurile degetelor ei îi șterseră încheieturile degetelor, ușurel înainte și înapoi. Ea spuse:

— Durează ore să primești ceva de băut aici. Nu e decât o chelneriță. Se uită într-o parte pentru un moment, apoi dădu să se ridice:

— Pot să mă duc la bar.

— Nu pleca, spuse Karen.

El alunecă la loc în scaun.

— Tipi ăia te-au supărat?

— Nu, sunt de treabă. Voiam să spun, abia ai ajuns. Luă băutura ei și-o așeză în fața lui. Bea. Îl urmări cum luă o gură.

Plescăi din buze.

— Bourbon.

— Ești pe-aproape.

El spuse:

— Vrei să spui că Jack Daniel's nu e un bourbon? Ea zâmbi și el spuse: Nu, probabil că nu e. Îți place Jim Beam, Early Times?

— Sunt bunicele.

— Wild Turkey?

— Îmi place foarte mult.

El spuse:

— Ei, am scăpat de asta.

Îl privi luând încă o înghițitură, apoi punând paharul în fața ei.

— Ai văzut cumva „Mai ciudat ca Paradisul"?

El se uită afară la ninsoare și ea știu că-l văzuse.

— Doi tipi iau o fată care abia a venit din Cehoslovacia, sau ceva de genul ăsta, o duc în Cleveland să vadă Lacul Erie? Și ninge așa tare că nu se poate vedea lacul? Ăla?

Ea îi zâmbea.

El întrebă:

— Asta a fost un fel de întrebare test?

— Unul din tipi îi dă o rochie, zise Karen. Ea și-o dă jos, o aruncă într-o pubelă de gunoi și spune: „Rochia aia mă enerva”.

El spuse:

— Îți place să te prostești, nu?

— Când am timp.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt reprezentant de vânzări. Am venit aici să vizitez un client și mi-au făcut mizerii pentru că sunt fată.

— Asta crezi tu despre tine?

— Ce anume, ca reprezentant de vânzări?

— O fată.

— Nu am probleme cu asta.

— Îmi place părul tău. Și costumul acela.

— Am avut unul la fel – ei, era aceeași idee, dar am fost nevoită să-l arunc.

— L-ai aruncat?

— Mirosea.

— Datul la curățat n-a ajutat, nu?

Ea spuse că nu. Îl întrebă:

— Tu cu ce te ocupi, Gary? Și văzu cum ochii lui se schimbă, devenind aproape solemni.

O întrebă:

— Cât de departe mergem cu asta?

O oprise, îi rupsese echilibrul. Karen spuse:

— Nu încă. Nu spune încă nimic. Bine?

El spuse:

— Nu cred că merge dacă suntem altcineva. Înțelegi ce vreau să spun? Gary și Celeste, Isuse, ce știu ei ce se întâmplă?

Ea știa că are dreptate, dar zăbovi un moment înainte de-a spune:

— Dacă nu suntem altcineva, atunci suntem noi înșine. Dar nu mă întreba unde mergem sau cum se va sfârși, bine? Pentru că n-am nici cea mai vagă idee. Nu m-am mai jucat așa niciodată.

După cum spuse el – nu e un joc – ea înțelese că vorbise serios.

— Păi, are vreo logică pentru tine?

El spuse:

— Nu trebuie să aibă, e ceva ce se întâmplă. E ca și cum ai vedea o persoană pe care n-ai mai văzut-o niciodată – poți să treci pe lângă ea pe stradă – și vă uitați unul la celălalt…

Karen dădea din cap:

— Li se întâlnesc ochii fără să vrea.

— Și pentru câteva momente, zise Foley, e un fel de recunoaștere. Vă uitați unul la celălalt și știți ceva.

— Ceva ce nimeni altcineva nu mai știe, spuse Karen. Se poate citi în ochii lor.

— Și a doua zi de dimineață persoana respectivă a dispărut, zise Foley, și e prea târziu ca să mai faci ceva, dar îți aduci aminte pentru că fusese chiar acolo și tu ai lăsat-o să plece, și îți spui: „Ce-ar fi fost dacă m-aș fi oprit și aș fi spus ceva?" Ți se poate întâmpla numai de câteva ori în viață.

— Sau numai o dată, zise Karen. Hai să plecăm de-aici.

— Unde vrei să mergem?

Karen se uită în sus. Tipii cu publicitatea se pregăteau să plece, aruncând șervețele, împingându-și scaunele la loc, dura o veșnicie. Philip se uită spre ea, apoi Andy. Andy îi făcu cu mâna. Karen îi privi plecând de la masă într-un târziu și îndreptându-se spre ieșire.

Era liniște. Se uită la Foley în costumul fin bleumarin, cămașa lui albă cu nasturii încheiați până la guler, cravata de reprezentant de vânzări, roșie cu albastru – omul de afaceri conservator. Se uită în ochii lui și spuse:

— Hai să mergem la mine.

— În camera ta?

— Apartamentul meu. Le-am arătat acreditările mele și m-au promovat.

— Înseamnă că o duci destul de bine, în domeniul tău.

— Nu știu, Jack. După cum merg lucrurile s-ar putea să trebuiască să-mi caut de lucru.

• Capitolul 19

Erau Maurice, White Boy Bob, Kenneth și noul venit, Glenn, în sufragerie se pregăteau arme și cutii de gloanțe pe masa de cafea. Moselle stătea în picioare uitându-se la ei din hol. Făcuse cunoștință cu Glenn ăsta, dar nu pomenise că l-ar fi căutat cineva.

Când venise, Maurice îi spusese că a întârziat și Glenn a spus: „Oh, chiar așa?" și îi spusese lui Maurice să se uite dracului pe fereastră și înțelegea de ce. Glenn plângându-se că-l dor mâinile de la cum ținuse volanul: îl ținuse strâns, încercând să nu iasă din urmele roților celorlalte mașini. Îl depășea vreo mașină și toată mizeria și porcăria de pe stradă îi lovea parbrizul. Maurice zisese:

— Era vorba că ești asul șoselelor, tu depășești mașinile, nu ele te depășesc pe tine. Glenn a răspuns:

— Oh, chiar așa? Caustic, își spuse Moselle, pentru un bărbat. Le povesti cum ajunsese în spatele unui camion cu sare și fusese împroșcat, de parcă șrapnelul lovise mașina. Le mai povesti că o femeie oprise chiar în fața lui și când apăsase frâna făcuse trei sute șaizeci de grade, un cerc complet. Spuse că nu se putea vedea nimic și șofatul pe gheața și ninsoarea aia era muncă grea, omule, te termina.

— Ai terminat? întrebă Maurice. Dacă ai terminat putem trece la afaceri.

— Eu nu conduc, spuse Glenn, așa că las-o baltă.

— Sper să-ți spun că nu trebuie să conduci, spuse Maurice, și se uită spre hol. Moselle, vrei ceva?

— Banii mei pentru mâncare.

— Asta mergem să facem rost. Ne punem mănușile, măștile, în caz că vrem să schiem un pic… Așa. Arăt ca un ninja?

— Mergeți să-l vizitați pe Curtis, nu-i așa?

— Ne întoarcem, ăăă, în aproximativ două ore, spuse Maurice. Unde e cățelușa mea, Tuffy? Vreau-s-o pup de la revedere.

— Mergeți în vizită la Curtis, spuse Moselle.

•

Maurice începu să înjure auzind de câinele lui și Glenn crezu pentru un moment că va anula spargerea, Isuse, zgomotos și isteric… Se urcară în duba pe care Kenneth o furase și Maurice se așeză în fața lui, spunând că o dată ce va afla cine l-a călcat pe micuțul lui Tuffy omul ăla e al lui. Ar da foc casei omului cu el înăuntru. Kenneth era drogat cu metamfetamină cristalizată, vorbăreț, îl întreba pe Maurice cum va găsi omul în primul rând. Maurice zise să nu-și facă griji, îi va găsi el, dar nu zise cum. A tras în bord cu pumnul de mai multe ori ca să se mențină în formă, credea Glenn, pentru ceea ce avea să se întâmple. Kenneth frâna puternic și când mașina derapa spunea „Daaaa!” și își ridica mâinile de pe volan. Maurice nu-i spuse nimic decât după vreo două mile pe bulevardul Woodward – felinarele făcând totul să arate ciudat cu zăpada ce cădea. Întoarseră pe bulevardul Boston, o stradă cu case mai mari ca a lui Maurice, duba lovi lateral o mașină parcată, ricoșând din ea, și Maurice spuse:

— Ce e cu tine? Cam atât, până când ajunseră la casă, un loc mare și întunecat care avea doar câteva lumini pale, și Maurice spuse:

— Las-o pe stradă. Nu vrem să ieșim afară și să vedem că suntem blocați.

Kenneth spuse:

— Când dăm noi să ne cărăm, hop – apare și poliția, sunând ca și cum ar fi crezut că așa ceva ar fi foarte amuzant. Isuse, băieții ăștia! Maurice zise:

— Suntem gata? Verificați armele.

Glenn avea un pistol mic și cârn calibrul 38 pe care i-l dăduseră ei. Kenneth avea o pușcă. White Boy Bob avea un fel de pistol și un topor de

pompier. Maurice avea un pistol de calibrul 45 pentru că Huey P. Newton spusese odată:

— Un pistol de armată calibrul 45 oprește pe oricine, și lui Maurice i se povestise când era copil despre Huey P. și Panterele Negre. Îi spuse lui Glenn:

— Tu și Kenneth veniți cu mine prin spate. White Boy merge în față. Îl auzim năvălind înăuntru, intrăm și noi.

Uitându-se la casă zise:

— Frate, cam pe-acuma trebuie să o faci. Ei nici măcar nu te văd că vii.

— Cât de mulți sunt *ei*?

— Omul, Frankie, soția lui, Inez, și un negrotei care lucrează pentru ei, numit Cedric, spuse Maurice. Doar dacă nu au oaspeți, hm?

Imediat ce ieșiră din dubă. Se mișcară în grabă, trecură de latura casei în șir indian, Kenneth lăsând urme prin zăpada adâncă care scârțâia sub tenișii lor, toți trei trăgându-și măștile de schi pe față înainte să ajungă în spatele casei. Imediat auziră un geam spărgându-se, White Boy Bob își făcu o intrare zgomotoasă în casă, sunând ca și cum o făcea bucăți cu toporul lui de pompier. Și auziră vocea, departe, dar clar, strigând:

— Poliția! Nu mișcă nimeni! Maurice spuse:

— Treci înainte, și Kenneth folosi patul puștii ea să spargă un ochi de geam în ușa franceză, băgă mâna prin aceasta pentru a o descuia și Glenn îi urmă în casă prin întuneric și pe lângă o masă. În timp ce o ușă se balansă, Glenn văzu un tip de culoare cu o armă, o pușcă, luminile aprinse în bucătăria din spatele lui. Îl surprinseseră fiind atât de aproape. Încercă să intre înapoi în bucătărie, dar Maurice îi puse 45-ul lui în figură și îi spuse lui Glenn să-i ia pușca. Maurice spuse:

— Cedric, omul meu. Credeai că te-am uitat, hm? Îl trase pe Cedric la o parte din ușă ca să meargă în fața lor înspre sufragerie, adresându-i-se lui Glenn:

— Asta e negroteiul care m-a turnat atunci, de-am intrat la pârnaie. Cedric spuse peste umăr ceva ce Glenn nu auzi și Maurice îl lovi în cap cu pistolul lui, ca și cum l-ar fi plesnit cu țeava. Cedric se cocoșă de durere și duse mâna la cap.

White Boy era în sufragerie aprinzând o lampă, aer rece intra printr-un geam de la intrare făcut bucățele. Spuse:

— S-au dus la etaj. Maurice spuse:

— White Boy, ia-l pe Cedric aici de față și pune-l în fața ta. Urcară pe o scară care se curba o dată pentru a ajunge la al doilea etaj, iar acum se aflau într-un hol larg plin de uși, toate închise. Maurice îl înțepă pe Cedric cu pistolul spunând:

— Condu-ne la liderul tău. Cedric nu scoase niciun cuvânt de data asta. Îi duse la ușa de la capătul culoarului, unde Maurice strigă tare:

— Poliția! Ieșiți toți cu mâinile sus! Dar nu așteptă să vadă dacă iese cineva. Făcu un semn: „White Boy”, și White Boy își învârti toporul în aer ca să zdrobească încuietoarea și forța loviturii deschise ușa. Maurice îl împinse pe Cedric în cameră și cu pistolul le făcu semn lui White Boy și Kenneth să-l urmeze înăuntru.

Glenn intră după Maurice așteptându-se să vadă un dormitor, dar era ca un fel de birou, un birou, să zicem, într-o fabrică sau un depozit, numai birouri și dulapuri, cutii de carton puse una peste alta, sticle de vodcă, scrumiere pline de mucuri, un cântar, un calculator. Un tip alb în mâneci scurte stătea în dreptul unei ferestre deschise. O femeie ieșea din baie pe fondul zgomotului apei trase la toaletă. Drogați, cu păr ațos, așa îi vedea Glenn, ambii ținându-și mâinile pe lângă corp acum. Frecându-le.

Omul spuse:

— Poliția, căcat. Părea beat sau adormit, dădu din cap o dată. Maurice, tu ești măi, gagiule?

Maurice își ridică masca de schi. La fel făcură și White Boy și Kenneth. Glenn o lăsă pe a lui să-i

acopere fața.

— Dacă nu eram eu, Frankie, ar fi fost altcineva.

Omul spuse:

— Îți spun de pe-acum că n-o să găsești niciun pic de marfă.

— Dacă ai aruncat-o la W.C. și ai tras apa, n-o să găsim. Nu, nu-mi imaginez. Inez, ce mai faci, fetițo? Nu prea bine, nu? Doamne, arăți de parcă ați fost mestecați și scuipați afară. Frankie, o să răcești cu fereastra aia deschisă. Maurice întoarse capul spre Glenn. Ăsta este domnul despre care îți spuneam că a fost un client de al meu, purta costum și își pieptăna părul; ce dracu', înainte era Frank, sperietoarea asta de ciori, Frankie și minunata lui soție, Inez. Vezi ce poate să facă heroina dintr-un om? Așa și-acum, ca să nu fim nevoiți să-ți întoarcem casa ta frumoasă pe dos, zise Maurice, scoate verziturile de unde le-ai ascuns. O să spun patruzeci-cincizeci de mii și sunt în camera asta. Frankie? Fii atent. Trebuie să-mi spui înainte să număr până la trei. Ești gata?… Un doi trei. Maurice ridică 45-ul, îl îndreptă spre Cedric și îl împușcă în cap. Împușcătura îl aruncă într-unul din dulapuri și dădu impresia că se ține înainte să alunece pe podea. Maurice se duse lângă el și Glenn crezu că îl va împușca din nou, dar nu făcu decât să se uite pierdut la el – până când Frankie vorbi și Maurice ridică privirea spre el.

— De mult voiai să-l împuști, nu? Rahat, pentru asta ai venit.

— Dacă asta crezi, să încercăm cu Inez, spuse Maurice, întorcându-se spre ea în timp ce ridica arma. Gata de numărătoare?

Inez se uita fix la el, toată numai ochi, adusă de umeri, mâinile strânse în pumn. Ea spuse:

— Dă-i-i! Ridicând vocea, cuvintele aspre zgâriau auzul și începu să tușească spunând: Dă-i ce vrea.

— O să te împuște oricum, spuse Frankie, o să ne împuște pe amândoi, și se uită la Maurice. Nu așa o să faci?

— Chiar în secunda asta, spuse Maurice, dacă nu spui unde sunt banii.

— Sunt în locuri diferite în dulapul acela, zise Frankie, cel de lângă Cedric.

Kenneth spuse:

— Nu mai ai nevoie de Inez. Pot s-o iau eu?

— Poftim, spuse Maurice, dar fii rapid. Kenneth o luă pe Inez de braț și ea merse cu el, ochii larg deschiși, încurcându-se în propriile picioare, ieșind din cameră. Maurice, strâmbându-se, i se adresă lui Glenn:

— I-ai trage-o femeii ăsteia? Kenneth nu refuză nimic cu păsărică și care e gratis.

White Boy spuse:

— Doamne, eu nu i-aș trage-o nici cu scula ta.

— Bine, spuse Maurice deschizând sertarul dulapului, ia să vedem ce e aici. Răscoli printre dosare, găsind bancnote pe care i le dădea lui Glenn care le număra, numai bancnote mici, și aruncă banii într-o cutie de carton. Era o sumă de două mii opt sute și încă niște dolari. Asta era tot. Maurice îi spuse lui Frankie:

— Ne pui la muncă, hai? Ești sigur că asta vrei?

— Du-te dracu', zise Frankie, oricum o să mă omori.

Maurice nu spuse dacă îl va împușca sau nu. Nu scoase niciun cuvânt până când nu aruncaseră pe jos toate dosarele din dulapuri, căutaseră în cutii – câteva cu sticluțe mici de cocaină în ele – se uitaseră în sertarele birourilor, se uitaseră în rezervorul de la W.C., căutaseră peste tot unde se putea căuta, și când terminară Maurice îi spuse lui Frankie:

— Ai dreptate, și îl împușcă de două ori în piept așa pac, pac, mai nimic – Glenn văzându-l pe Frankie aproape trecând prin fereastră, lovind

pervazul și căzând mort. Cred că am terminat aici, spuse Maurice.

Glenn, cu banii, îl urmă pe Maurice de-a lungul holului, dorind să scape de-aici, doamne, chiar acum, să fugă în jos pe scări și afară. Ajunseră la un dormitor cu ușa deschisă și acolo era Kenneth lângă pat, ridicându-și pantalonii, Inez zăcând pe pat cu genunchii încă ridicați, picioarele desfăcute și Glenn exclamă: „Isuse!'" Priveliștea îi provoca repulsie, drogata asta consumată care se arăta, despicătura adâncă neagră pe pielea ei de un alb pur, era urât, și totuși simțea cum se excită.

Kenneth întrebă:

— Cine vrea o bucățică din asta?

Glenn stătea acolo ținând cutia de carton cu banii; era unul dintre ei, nu? Spuse:

— Ai mai lăsat ceva și pentru noi? Ca și cum ar fi glumit.

Maurice spuse:

— Ferește, intrând în cadrul ușii și ridicând marele lui pistol de armată.

Kenneth îl văzu și ridică mâna ca și cum încerca să-l oprească.

— Așteaptă. Ce faci? Grăbindu-se apoi să-și strângă cureaua.

Maurice întinse 45-ul în încăpere și trase și silueta albă de pe pat tresări și picioarele sale căzură drepte, țepene și loviră patul. Maurice trase din nou și corpul tresări din nou, totuși nu la fel de mult ca prima oară. Maurice făcu o pauză.

— E moartă?

Kenneth se uită în jos spre Inez, Glenn privea, așteptând să audă.

— Dacă nu e ar trebui să fie. Aoleu, n-am mai fost niciodată așa aproape.

— Asigură-te, spuse Maurice.

Glenn îl urmă pe scări în jos și afară pe ușa din față după ce o descuiară, în jos pe alee printr-o zăpadă de o palmă ca să respire afară în aerul rece, să inspire și să expire încet, văzând aburii

respirației. Doamne, of doamne, tipii ăștia. Se urcă în dubă cu Maurice, care stătea uitându-se la casă, spunând:

— Haideți, haideți. Așteptară. Când Kenneth se urcă la volan Maurice îl întrebă:

— E moartă?

— Acum e.

Glenn voia să știe ce îi făcuse femeii, dar Maurice nu întrebă, așa că el tăcu.

Așteptară, cu motorul pornit acum dar încă rece, răsuflarea lor ieșea ca un fum. Într-un târziu Glenn spuse:

— Unde dracu' e White Boy Bob?

— Înăuntru, își lasă cartea de vizită, spuse Maurice și Kenneth râse. White Boy e un căcăcios.

Kenneth continuă să râdă până când Maurice îi spuse să tacă. Glenn stătea acolo în întuneric, îi era frig în pardesiul lui cu fir de lână, întrebându-se ce făcea White Boy înăuntru.

•

Când ajunseră acasă, Maurice alese câteva bancnote pentru Moselle. Ea se uită la bani spunând:

— Asta e tot, hm? Poți să fac mai mult de-atât cu poliția. Au spus la radio, îți dau o sută de dolari pentru fiecare armă pe care o predai, fără întrebări.

— Și tu crezi asta? întrebă Maurice. Crezi că verifică seria, să vadă dacă a fost cumva furată?

— Adineaori au spus pe JZZ. N-ar fi spus dacă nu era adevărat.

— Te atingi de armele mele, spuse Maurice, te vând. Se întoarse spre Glenn. O să stai cu mine acum, ca să pot fi cu ochii pe tine.

Glenn se încruntă, uitându-se chiorâș la ei.

— Despre ce dracu' vorbești?

— Nu cumva să-mi dispari.

Glenn se holba în continuare, încercând din răsputeri să arate surprins.

— De ce aș face așa ceva?

— Ca și cum ar avea har divin, îi spuse Moselle lui Glenn, îți poate citi gândurile. Eu nici n-am fost acolo și știu ce gândești. A fost mult mai rău decât îți închipuiai, nu? Puișorule, ești cu băieții răi de-acum.

• Capitolul 20

Era tăcută în ascensor, la fel și când ajunseră în apartament și Foley chemase room-service-ul și aflase că va dura cam un sfert de oră. Când îi spuse ei, ea oftă, „o”, și aruncă o privire prin cameră întrebându-se unde vor sta. El o urmări aprinzând lămpi și mergând la fereastră ca să-i spună că încă mai ninge. O urmări traversând încăperea spre dormitor spunând că vine imediat înapoi, dar știa că room-service-ul va veni înainte ca ea să apară.

Chelnerul aduse două sute de Wild Turkey, o găleată cu gheață, o carafă de apă, două pahare și un castron cu alune, punând tava pe masa de cafea Foley îl plăti. Stătea pe canapea pregătind băuturile când Karen ieși din dormitor cu o figură, încă purtând costumul negru. Ea spuse:

— O, a venit. Sper că ai semnat pentru ea. El nu-i spuse dacă semnase sau nu. Mânca alune. Se ridică cu câte o băutură în fiecare mână, merse către ea și ea spuse:

— O, mulțumesc, luând băutura. El o privi sorbind din pahar, apoi ridicând sprâncenele pentru a spune: „Mmmm”, de parcă nu mai băuse bourbon niciodată.

— Ai îndoieli, spuse Foley.

Ea își ridică țigara și se uită la ea.

— Știu ce te deranjează și înțeleg cum te simți.

El așteptă până ea trase un fum adânc din țigară și întoarse capul pentru a sufla fumul în direcția opusă lor. Când se uită iar la el spuse:

— Crezi că sunt prea bătrân pentru tine.

Așteptă din nou.

De data asta în timp ce ea arăta un pic surprinsă.

El aștepta fără expresie.

Ea începu să zâmbească. Bun. Nu prea tare, dar uitându-se drept la el și era genul potrivit de zâmbet, conspirând din nou cu el, știind ceva ce

nimeni altcineva nu știa. Luă o figură serioasă și dădu din cap. Spuse:

— Sau eu sunt prea tânără pentru tine. Crezi că ne putem descurca?

•

Stăteau pe canapea acum cu whisky și alune, fără planuri, la voia întâmplării, încet-încet simțind cum îi invada căldura. Pantofii lui Karen erau dați jos, picioarele strânse sub ea. Foley își dăduse haina jos, dar nu și cravata; se simțea bine cu cravată. Își aduse aminte de tăietura din ziar, Karen cu pușca, și o așeză pe măsuța de cafea. Ea spuse:

— Deci n-a fost mâna destinului. Ai aflat că sunt aici. I-a spus că sunase la camera ei de jos. Ea întrebă:

— Dacă aș fi răspuns, ce aveai de gând să spui? El îi spuse, păi, ar fi spus cine e și dacă își amintește de el și ar fi întrebat-o dacă nu vrea să se întâlnească să bea ceva.

— Dacă îmi aduc aminte de tine?! spuse Karen, în căutarea ta am venit. Aș fi spus sigur, s-o facem. Dar de unde știai că n-o să apar cu o echipă antitero? De ce să ai încredere în mine? El îi răspunse:

— Pentru că meriți să risc. Ea spuse:

— Îți place să riști, atingându-i fața cu mâna, apoi îl sărută, foarte ușor, și spuse:

— Așa e, respirație de alune. El îi simți degetele trecându-i prin păr în timp ce-l săruta, încă ușor, și îi era greu – simțindu-i mirosul, amintindu-și-l – îi era greu să se abțină să n-o mănânce. O înconjură cu brațele, simțindu-i corpul zvelt în mâini, și ea îi atinse ușor gura cu a ei, spunând:

— Ce e cu graba asta, Jack? Trebuie să ajungi undeva?

•

Îi cunoștea vocea din portbagajul Chevrolet-ului și privirea din ochii lui de dinainte de asta, o privire fugitivă în lumina farurilor, privirea liniștită

din ochii lui când spusese: „Vai, dar ești doar o fetiță”. Apoi spunând „Pun pariu că duhnesc, nu?” Conversa, acoperit de noroiul unei evadări din închisoare. Dacă exista vreun moment, tipul de moment despre care vorbiseră ei, acela fusese, în lumina farurilor. Acum era curat, fața lui fină și dură, degetele ei atingându-i pomeții, linia bărbiei, o cicatrice minusculă la rădăcina nasului. Ea spuse:

— Mai devreme sau mai târziu… Se opri și el o privi peste marginea paharului său, pe cale să ia o gură de băutură. Ei îi plăceau la nebunie ochii lui. Spuse:

— Ai o privire blândă, încrezătoare.

— Nu asta voiai să spui.

Ea ridică din umeri, renunțând. Dar mai devreme sau mai târziu avea să-l întrebe și nu va mai fi în stare să se oprească. Spuse:

— Îți amintești ce vorbăreț erai?

El spuse:

— Eram agitat, zise aprinzând țigara ei, apoi pe a lui.

— Da, dar nu arătai ca și cum ai fi fost. Erai un tip foarte calm. Dar și când te-ai urcat în portbagaj…

— Ce?

— Am crezut că o să încerci să-mi rupi hainele de pe mine.

— Nici nu mi-a trecut prin cap. Ei, nu până când – îți amintești că vorbeam de Faye Dunaway?

— Știu ce ai de gând să spui.

— Ți-am spus că-mi place filmul *Cele trei zile ale condorului*, și tu ai spus că da, îți plac replicile mult. Ca în scena de a doua zi dimineața, după ce se culcaseră împreună, el spune că are nevoie de ajutorul ei și ea spune…

— „Ți-am refuzat eu vreodată ceva?”

— Am crezut pentru câteva momente, din felul în care ai spus-o, că îmi făceai avansuri.

— Poate că asta făceam și nu știam. Redford îi spune că nu trebuie să-l ajute și ea spune… Îți amintești?

— Nu, spune-mi.

— Ea a spus: „Poți întotdeauna să te bazezi pe o fostă amantă de spion.”

— De ce a spus „fosta”?

— Era deprimată.

— Tu crezi că ți-ai putea spune amantă de spion?

— Cred că era încă speriată de moarte, încercând să păstreze un ton relaxat, dar dur. Înainte să se culce cu el îl acuză că ar fi devenit brutal. El spune: „Ce? Te-am violat cumva?” Și ea spune: „Noaptea abia a început.” Mi-am spus, „Haide – ce face, îi dă idei?” Nu, n-aș spune așa ceva, categoric, sau să-mi zic amantă de spion. Sau de orice alt fel. Apoi spuse: Știi că mă tot atingeai, îmi pipăiai coapsa.

— Da, dar într-un mod frumos.

— M-ai numit zu-zu tău.

— Asta înseamnă bomboană, cu ceva dulce înăuntru. Nu se prea mai aude expresia asta. Îi zâmbi și îi atinse mâna. Ai fost premiul meu.

Cazierul lui spunea „nicio cicatrice vizibilă”, dar era o mică despicătură peste trei dintre articulațiile degetelor de la mâna lui dreaptă și o jumătate din al treilea deget îi lipsea.

— M-ai întrebat dacă mi-e frică. Am spus că da, bineînțeles, dar nu îmi era, de fapt; m-a surprins asta.

— Poate că miroseam eu a canalizare, dar ți-ai dat seama că sunt un gentleman. Se spune că John Dillinger era un tip simpatic.

— A omorât un polițist.

— Am auzit că nu intenționat. Polițistul a căzut în timp ce Dillinger ținea către piciorul lui și l-a nimerit în inimă.

— Crezi asta?

— De ce nu?

— Ai spus că te întrebai ce s-ar întâmpla dacă ne-am întâlni în condiții diferite.

— Și tu m-ai mințit, nu-i așa? Mi-ai spus că nu s-ar întâmpla nimic.

— Probabil că atunci am început să mă gândesc la asta. Ce-ar fi dacă ne-am fi întâlnit altfel?

— Atunci cum se face c-ai încercat să mă omori?

— La ce te așteptai? Voi puteați să abandonați mașina, după mine, s-o ascundeți undeva, și eu rămâneam încuiată în portbagajul ăla nenorocit. Te-am somat mai întâi, nu-i așa? V-am spus să ridicați mâinile.

— Da. După ce eu am spus să ieși afară. Știai că nu aveam de gând să te las acolo. Și tu începi și tragi în noi.

Se gândi la armă și spuse:

— Sig Sauer-ul ăla era preferatul meu. Îl privi pregătind băuturi, cu țigara în colțul gurii. În acel moment părea dintr-o altă epocă.

— M-am gândit la asta, spuse Karen, la ce aveai de gând să faci cu mine.

— Nu știu, nu mă gândisem încă la partea aceea. Tot ce știam era că îmi placi, și că nu voiam să te las acolo, să nu te mai văd niciodată.

— Mi-ai făcut cu mâna din lift.

— Nu eram sigur că ai văzut asta.

— Nu-mi venea să cred. Mă gândisem până atunci la tine, mult, întrebându-mă cum ar fi dacă ne-am întâlni. Ca de exemplu dacă am putea lua o vacanță…

El spuse:

— Serios? Mă gândeam la același lucru. Dacă am putea cere o vacanță și să stăm împreună o vreme.

Ea voia să-l întrebe, da, dar pentru câtă vreme? Apoi ce? Dar spuse:

— În ziua aia în care ne-am întâlnit pe stradă, știai că sunt eu?

— Glumești? Aproape m-am oprit.

— Nu te-ai oprit.

— Aș fi vrut, dar eram cam jenat de costumația de turist. Nu voiam ca tu să crezi că așa mă îmbrac.

— Șosetele negre cu sandale.

— Parte din deghizare.

— Te-am privit până ai ajuns în capătul străzii.

— Simțeam.

— Te duceai s-o vezi pe Adele, nu?

— Nu cred că ar trebui să intrăm în subiectul ăsta.

— Nu, ai dreptate. Sau Buddy. Nu o să te întreb dacă e cu tine sau ce faci aici. Sau dacă te-ai întâlnit cu Glenn Michaels.

El spuse:

— Nu vorbi așa, bine? Mă sperii. Încercam să-mi amintesc – Faye Dunaway și Robert Redford încep să se sărute…

Karen dădu din cap.

— Dezbrăcând-o.

— Cum au ajuns de acolo în pat?

•

Foley o privi ridicându-se de pe canapea și întinzând mâna spre el. Spuse:

— Hai! Îți arăt eu, și îl duse în dormitor. El se așeză pe pat ca să-și scoată pantofii, se ridică în picioare ca să-și dea pantalonii jos. Își dădu șosetele jos. Ea spuse:

— Rămâi cu cravata la gât?

O privea cum se dezbracă, Karen rămânând în sutien și chiloți negri, el spuse că nu e sigur că bătrâna lui inimă va rezista la așa ceva. Când ea își scoase chiloții și veni la el, stând aproape ca să-l ajute cu cravata, el se gândea că s-ar putea să fi murit deja și să fi ajuns în Rai. Când hainele lui erau date jos își încolăci din nou cravata la gât. Văzând-o în lumina lămpii înainte ca ea s-o stingă el spuse:

— Dumnezeule, cât de bine arăți. Nu mai văzuse gol un corp de femeie ca al ei. În reviste

poate, dar nu în realitate. În următoarele câteva minute el realiză că nu mai cunoscuse pe nimeni în pat așa ca ea: doamne, grămadă pe el cu mirosul ei, atingându-l, sărutându-l, spunându-i numele, spunând „O, Jack”, într-o șoaptă care suna tristă. El o întrebă dacă se distrează pe seama lui și îi văzu fața în lumina din camera alăturată care filtra întunericul, îi văzu zâmbetul, dar chiar și zâmbetul ei era trist. Au făcut dragoste și ea nu vorbi și nu scoase vreun sunet până când începu din nou să-i rostească numele: „Jack?” El o întrebă ce e. Dar ea doar asta făcea, îi spunea numele, îi spunea numele iar și iar până când îl rosti destul de tare apoi nu îl mai rosti. Nicio femeie nu îi spusese numele astfel.

•

— Ce sunt eu acum?

Stând culcată în brațele lui în patul mare. Lumina din camera alăturată aproape ajungând la ei.

— Ești încă zu-zu meu.

Plecă de lângă el ca să se ridice balansându-și picioarele pe lângă pat.

— Te întorci?

Ea spuse:

— Poți oricând să te bazezi pe fosta amantă de spărgători de bănci.

El o ajunse înainte ca ea să reușească să plece din pat, și stând în capul oaselor, veni aproape în spatele ei, mâna lui atingându-i sânii când își aduse brațul în jurul ei ca s-o lipească strâns de el.

— Faci pe glumeața?

— Trebuie să mă duc la baie.

— Asta faci?

Ea spuse:

— Nu știu.

El îi dădu drumul, o privi ridicându-se și intrând în baie. Ușa se închise. El simțea că se apropie sfârșitul vacanței și că va auzi sunând un fluier așa cum fluierau gardienii ca să-ți spună să termini cu ceea ce făceai și să începi să faci altceva. Nu știa

ce să-i mai spună acum ca s-o aducă înapoi; nu era sigur că poate să se pună în locul ei ca să înțeleagă ce gândea ea. Știa însă să asculte și să aștepte; chiar se pricepea să aștepte. Dacă nu reușea s-o aducă înapoi, măcar pentru un timp – nu exista o limită de timp – atunci ar deveni serios, fără să vrea, dar știa că va deveni, și ar lua sfârșit jocul.

Dar când se întoarse înapoi lângă pat și stătu dezbrăcată uitându-se în jos la el, el crezu că o poate recuceri.

Ea spuse:

— Vreau să știi ceva. Nu eram doar în căutarea unei partide de sex, dacă la asta te gândești.

— De ce ești supărată?

— Sau că am făcut-o dintr-o plăcere perversă. S-o pui cu un spărgător de bănci așa cum se dau în vânt unele femei după bărbații duri.

— Dar cum rămâne cu motivul meu? spuse Foley. Acum pot să mă laud că am avut un șerif federal. Crezi că o s-o fac?

Ea ezită

— Nu știu.

— Hai în pat.

El ridică pătura și ea stătea acolo hotărându-se înainte ca în sfârșit să se strecoare în pat și brațul lui o prinse protector. El spuse:

— Știu un tip – soția lui îl ținea sub papuc, nu-l lăsa să iasă cu prietenii, nu-i dădea bani – era un bețiv. Așa că a jefuit o bancă pentru a se răzbuna pe ea, o bancă la care era cunoscut și era sigur că va fi prins. Soția era umilită și el era fericit. A făcut cincizeci și patru de luni, a ieșit, s-a împăcat cu nevasta și a jefuit aceeași bancă încă o dată. Un alt tip intră într-o bancă ținând în mână o sticlă în care spune că ar fi nitroglicerină. Obține niște bani de la o casieră, era în drum spre ușă și scapă sticla. Se sparge de dalele de pe podea, el alunecă pe lichid, își sparge capul și l-au prins. Nitroglicerina era ulei de canola. Cunosc mai mulți spărgători de bănci catastrofali decât care știu ce fac. Mă

îndoiesc că unul din zece recunoaște un pachet cu vopsea când vede unul. Tipi ca – îți amintești filmul acela, în care Woody Allen jefuiește o bancă?

— *Ia banii și fugi.*

— Îi înmânează casierei biletul, ea se uită la el și spune: „Ai o arbă? Ce e o arbă?" Asta e ceva normal, pentru că majoritatea spărgătorilor sunt cretini. Ai auzit din poreclele pe care le primesc? Banditul Transpirație, banditul Obrăjori Bucălați, Mormăilă, bandiții Laurel și Hardy? De un tip căruia i se spune domnul Pliu? De un altul, Șeicul, un tip care poartă tot timpul ceva care seamănă cu un turban? Săritorul? Un tip care sare tot timpul peste tejghea fără niciun motiv. Robby Hood?

Ea întrebă:

— Ție cum ti se spunea?

— Nu cred să fi avut vreo poreclă. Dar ceea ce vreau să spun: ca să te culci cu un spărgător de bănci doar ca să poți spune că ai făcut-o, ar trebui să fii la fel de proastă ca ei. Știu că nu ești proastă, știu că nu urmărești niște plăceri perverse, cum spui tu. De ce aș crede eu așa ceva? De ce ai crede tu că eu pot să cred așa ceva?

— Tu nu ești prost.

— Nu poți să faci pușcărie de trei ori, spuse Foley, și să crezi că ai cine știe ce creier. Așteptă câteva momente, culcat acolo strângând-o în brațe, înainte să spună:

— Dacă devii serioasă, s-a terminat. Trebuie să nu mai gândești.

Acum Karen trăgea de timp, strângându-l în brațe.

— Nu vreau să te pierd.

— Asta e parte din sentimentul pe care îl avem amândoi. Așa am ajuns aici. Dar nu putem face nimic – știi asta. Nu poți să renunți la viața pe care o ai și pentru mine e prea târziu. N-aș putea nici dacă aș vrea. Să-mi schimb numele și să-mi caut loc de muncă? Spune-i „muncă" unui pușcăriaș și

o să sară pe fereastră, fără măcar să se obosească să vadă la ce etaj e. Uite, știam intrând în asta, spuse Foley, că atunci când s-a sfârșit, s-a sfârșit. Spun asta știind că te iubesc din toată inima, sincer te iubesc.

Fața ei veni lângă a lui; începură să se sărute și să se atingă din nou, Foley cu un sentiment tandru pe care nu-l mai avusese niciodată. Uitându-se în ochii ei, își spuse că poate plângea sau era pe cale să plângă. Ea spuse:

— Nu pot să merg cu tine. Îl sărută din nou și îl întrebă cu o voce atât de mică că abia o putea auzi:

— Ce o să întâmple?

— Știi, spuse Foley.

•

Când Karen se trezi, culcată pe o parte cu fața către baie, nu deschise ochii imediat. Ar fi vrut; voia să se uite la radioul cu ceas de lângă pat și vru să-și miște corpul destul cât să poată întinde mâna și, dacă el era acolo, să-l atingă. Atâta timp cât nu deschidea ochii și nu se mișca el era încă acolo. Putea să nu se grăbească, să se rostogolească peste el și ar face dragoste din nou și i-ar auzi numele ieșind din gura ei în întuneric. Așa că stătea acolo cu gustul rânced de whisky în gură. Tot ce rămăsese. Până când își spuse: „O, pentru numele lui Dumnezeu, maturizează-te".

Și deschise ochii.

Era zece și un sfert. Ușa de la baie era deschisă, cu lumina stinsă. Se lăsă pe spate și întoarse capul. Partea lui de pat era goală; camera cufundată în tăcere, ferestrele întunecate. Își aminti că se privise în oglinda din baie și ieșise de acolo ca să spună lucruri care erau al dracului de stupide acum, se auzea, tonul ei, și și-l aminti pe el spunând: „De ce ești supărată?" Apoi mai târziu spunând: „Dacă devii serioasă, s-a terminat". Și ea asta făcuse, devenise sentimentală și ratase tot pentru că gândea prea mult, vrusese să știe cum se va sfârși. Își spuse: „Ei, acum știi". Și se ridică din pat.

Karen merse în camera din față cu un sentiment de așteptare. Foley plecase, dar poate că lăsase un bilet. Se uită împrejur, la birou, la măsuța de cafea. Fotografia din ziar pe care o așezase acolo nu mai era. Dar ceva înfășurat într-un șervețel stătea lângă sticla pe jumătate goală și găleata de gheață. Îl ridică și ghici ce era despăturind șervețelul.

Sig Sauer-ul ei 38.

• Capitolul 21

— Te las pe tine, spuse Buddy, îi dau valetului mașina, Glenn și un puștan negru așteptau în hol. Asta era la ora trei după-amiaza, ningea, voiau să mergem cu ei la o plimbare. Le-am spus că tu îți cumperi o pereche de pantofi, și dacă vor să te caute acolo, le urez noroc. Ieșim, White Boy Bob aștepta în mașină. La ce oră te-ai întors?

— Pe la zece.

— Cât ți-a luat, șapte ore ca să cumperi o pereche de pantofi?

Era miercuri dimineață acum, Buddy venise în camera lui Foley încruntându-se, întrebându-se unde fusese.

— M-am întâlnit cu Karen Sisco, spuse Foley. Stă la Westin.

Buddy nu spuse nimic imediat. Mai întâi se așeză la masă ca să se uite la Foley peste tava de room-service. Foley lua micul dejun „Continental" în șosete și chiloți, cu o sticlă de Jim Beam în apropiere.

— Și te-a văzut?

— Da, m-a văzut.

Buddy spuse:

— Of, doamne! și-l privi pe Foley turnându-și o doză de Jim Beam în cafea. Ei, ni se pare ceva obișnuit, nu? Ai vorbit cu ea?

Foley dădu afirmativ din cap.

— I-ai luat ceva de băut?

— Am băut câteva pahare.

— Știa cine ești.

Foley mai dădu din cap o dată, sorbi din cafea și ridică paharul.

— Vrei un pic? Poți folosi paharul din baie.

Buddy dădu din cap.

— Ai făcut o vizită plăcută și după aia ai plecat? Buddy așteptă, dar nu primi un răspuns, Foley mușca dintr-un fel de brânză. Cum merge așa ceva,

un infractor căutat trăgându-se de șireturi cu un șerif S.U.A.?

Foley spuse:

— Știi ce simțeam pentru ea. Își puse cana jos. În noaptea în care am ieșit, și eram printre copacii de pe marginea autostrăzii, ea era la Glenn în mașină. Mă tot întrebai de ce am vrut s-o iau și pe ea cu mine. Am spus că voiam doar să vorbesc cu ea. Ei, am aflat că și ca voia să vorbească cu mine, și asta am făcut.

Buddy spuse:

— Te-ai culcat cu ea? Dacă da, s-ar putea să încep să înțeleg unde îți este capul. Știu ce atracție poate să exercite o păsărică asupra unui bărbat. Ceea ce nu pot să îmi imaginez e să-ți riști viața pentru ea, cu toate că știu că deja s-a întâmplat.

— Nu era vorba de sex, spuse Foley. Mi-ai spus acolo pe autostradă că e prea târziu, știi tu, să am o viață normală. Știam asta. Dar încă doream să văd ce s-ar fi putut întâmplă dacă lucrurile erau altfel.

— Ai aflat?

Foley spuse:

— Da, am aflat, fără să pară prea încântat de aceasta. Dar ce însemna asta? Era dezamăgit de ce aflase? Sau îi părea rău că jefuise toate băncile alea?

Mai bine nu întreb, își spuse Buddy. Apoi cu voce tare:

— Ce se întâmplă acum?

— Suntem tot acolo unde eram înainte.

— Nu vrei să plecăm de-aici?

Foley sorbi din cafeaua lui îmbunătățită. Spuse:

— Dacă vrei să pleci, te înțeleg, dar eu rămân.

— Ei, la dracu', spuse Buddy, dacă tu nu ești îngrijorat – un băiat mare și sensibil ca tine… Cred că ar trebui să ne mutăm la alt hotel, totuși, să nu fim așa aproape.

— N-am nimic împotrivă.

— Ea știe că Glenn e aici?

— Cred că da, dar mă îndoiesc că l-a localizat.

— Glenn e agitat, stând cu tipii ăia. White Boy și Kenneth ăștia sunt genul care probabil nu știu nici măcar să-și scrie numele, dar știu totul. M-au dus pe la Cinematograful de Stat, e un cinema oarecare pe bulevardul Woodward. Dacă zăpada nu era până la fund puteam s-o luăm pe jos. Camioanele alea de sare fac zăpada nămeți pe mijlocul drumului, apoi o duc altundeva, probabil o aruncă în râu.

— La ce oră sunt meciurile?

— Încep la opt.

— Hai să mergem pe la zece. Ți-au spus de ce nu era și Snoopy acolo?

— Cică era ocupat. Când îi spuneam Snoopy discutând cu Glenn, Glenn se uita la White Boy și îl vedeam pe White Boy în oglindă uitându-se urât la mine. Dacă lucrăm cu dobitocii numai o dată, o să-mi fie de-ajuns.

— Doar am ajuns până aici, spuse Foley.

— M-au dus și pe la Clubul Atletic din Detroit, spuneau că Ripley merge să ia prânzul acolo aproape zilnic, iese pe la mijlocul după-amiezii și pleacă acasă, într-un Chrysler Freeway. Glenn spunea că îl urmăresc pe Ripley încă din noiembrie. Vezi, dar Glenn nu i-a spus lui Snoop exact cât ar ieși din afacerea asta până să vină de data asta la Detroit.

— De ce au nevoie de Glenn?

— Asta e o întrebare bună.

— La ce au nevoie de noi?

— Asta e o întrebare și mai bună.

— O să avem grijă unul de celălalt, spuse Foley.

Făceau asta de ani întregi. Buddy se uită la rulourile din pachetul „Continental”.

— Mănânci alea?

— Servește-te.

— Am pușca iubitei tale, dar singurul mod în care o pot scoate din hotel e într-un geamantan. Sig Sauer-ul tău nu e o problemă.

— Nu-l mai am, spuse Foley.

Buddy întindea unt pe un croissant. Spuse:

— Ce-ai făcut cu el? și mușcă jumătate din rulou.

— I l-am dat înapoi.

Buddy fu nevoit să mestece câteva secunde înainte să spună, cu gura plină încă:

— Dacă vrei să lăsăm totul baltă și să plecăm în California, conduc eu.

•

Vocea lui Burdon, sunând răbdătoare, spuse:

— Karen, tocmai am vorbit cu oamenii noștri de-acolo, mi-au spus că nu te-au văzut sau auzit până acum. Răbdător, și apoi adăugând o notă de surpriză în tonul vocii sale: oare cum e posibil?

— Am fost ocupată, spuse Karen. Ținea telefonul între umăr și obraz, ridică ziarul și-l deschise la secțiunea de știri locale. Daniel? „Trei persoane împușcate mortal într-un jaf la o casă particulară.” Azi-noapte, în timpul unei ninsori. Poliția din Detroit e de părere că unul din spărgători s-ar putea să fie unul despre care am întrebat eu zilele trecute când am fost pe-acolo, Maurice Snoopy Miller. Victima conducea acasă o „fabrică” de droguri și tipul ăsta obișnuia să facă afaceri cu ei.

— Snoopy, spuse Burdon.

— Da, e un prieten al lui Glenn Michaels. S-au cunoscut la Lompoc, și Glenn le-a spus celor de la Brigada Antidrog că a stat la Maurice în noiembrie trecut când a fost aici.

— Karen, tu eviți întrebarea mea. Cum se face că nu te-ai dus să vorbești cu oamenii noștri?

— Nu am nimic să le ofer. Vin la ei cu mâna goală spunând că vreau să ajut, ei or să zică, bine, treci și pune cafeaua la făcut.

— Le-am spus că vii.

— Da, și ei ce-au spus?

— Se gândeau că având în jur de două sute de agenți în statul Michigan și încă o grămadă de șerifi, au destul ajutor.

— Vezi? Nu vreau să mă duc până nu am ceva să le dau, ca și cum mi-aș plăti intrarea, și știu că sunt pe cale să-l localizeze pe Glenn. De fapt, mă duc la meciurile de box din seara asta, și am toate motivele să cred că el va fi acolo.

— „Toate motivele să cred" e ca și cum mi-ai spune că ai impresia că o să fie acolo. Tot ce vreau să spun, Karen, dacă îl reperezi pe Glenn, e să chemi întăriri. Dacă nu l-ai reperat, vii acasă și găsim noi ceva de făcut și pentru tine. Ai profitat de mine, fetițo, m-ai prins într-un moment de slăbiciune.

— Cum ți-a ieșit cu meciul de Super Bowl?

— Cu distribuția punctelor pe care-o aveam, stăteam bine până când ai venit tu.

— Eu am câștigat o pereche de pantofi, de la tatăl meu.

— Dar în legătură cu Foley? Ai auzit ceva?

— Eu pe Glenn vreau să-l prind, el este cheia.

— Karen, dacă faci vreo tâmpenie și sunt transferat în Alaska, ca agent rezident…

— Mă iei cu tine, spuse Karen.

— Poți să pui pariu că așa o să fac.

Karen spuse:

— Bine, atunci..

•

Ar fi trebuit să spună:

— Tu de fapt speri să fac o tâmpenie, nu? Nu credea că a făcut, încă; pentru că nu se gândea la timpul petrecut cu Foley ca fiind greșit din punct de vedere moral, și dacă nu era. Și dacă teoretic nu-l ajuta și nu îi era complice, ci doar viola un cod comportamental, putea să trăiască și să nu se simtă vinovată. Când era mult mai mică mergea la biserică să se confeseze și spunea:

— Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit. Am furat un ruj de la Burdine's și am lăsat un băiat să-mi atingă sânii, dar n-am făcut nimic. Dacă simțea nevoia să spună mai mult de atât, se putea să adauge că fumase țigări după ce-i

promisese mamei ei că nu mai face. Preotul o punea să zică de zece ori „Tatăl Nostru” și „Ave Maria”, o absolvea, ea se căia pentru păcatele ei, într-un fel, și vinovăția – în orice grad exista – dispărea. De atunci, în ultimii cincisprezece ani sau ceva de genul ăsta, Karen nu se mai dusese să se confeseze pentru că rareori se simțea vinovată. Dacă avea dubii, vorbea cu tatăl ei despre ce făcuse. Sau își imagina că vorbea cu tatăl ei, ceea ce pentru Karen era cam același lucru.

Karen: Am petrecut cam șapte ore cu Foley.

Tatăl ei: Nu-mi spune chiar totul.

Karen: Nu-ți face griji. Înțelegi faptul că am luat o vacanță?

Tatăl ei: Așa cum pui tu problema, da.

Karen: Nu era nicio limită de timp specificată.

Tatăl ei: Dar acum sunteți la loc în joc, gata cu vacanțele.

Karen: Așa se pare.

Tatăl ei: Trebuie să faci mai mult decât atât. Trebuie să accepți acest fapt.

Karen: Bine.

Tatăl ei: Care sunt opțiunile tale?

Karen: Dacă îl găsesc? Îl arestez.

Tatăl ei: Ce altceva? Dacă încearcă să scape? Dacă te amenință cu arma?

Karen: Nu mai are armă.

Tatăl ei: Vrei sau nu vrei să facem asta?

Karen: Scuză-mă.

Tatăl ei: Dacă se opune arestării, încearcă să scape, te pune într-o situație în care trebuie să folosești arma? Ai putea s-o faci?

Karen: Nu cred.

Tatăl ei: Dacă vrea să fugi cu el?

Karen: Nu aș merge. I-am spus și lui asta.

Tatăl ei: L-ai lăsa să scape?

Karen: Nu.

Tatăl ei: Atunci vei fi nevoită să-l împușți, nu?

Karen: Nu știu.

Tatăl ei: El te-ar împușca pe tine, dacă ar fi nevoit?

Karen: Nu știu.

Tatăl ei: Ți-a spus că nu se mai întoarce la închisoare.

Karen: Da.

Tatăl ei: Atunci a cui alegere e, de fapt, dacă va trebui să-l împuști?

Karen: Așa înțelegi tu să faci situația mai ușor de suportat?

Tatăl ei: De ce te-ai făcut șerif?

Karen: Nu ca să împușc oameni.

Tatăl ei: Nu, dar posibilitatea asta este un lucru cu care trebuie să te împaci. Ești în stare s-o faci?

•

În timpul după-amiezii Karen stătu în cameră și văzu un film pe care îl mai văzuse de cel puțin două ori, *Repo Man*, pentru că era cu Harry Dean Stanton și îi amintea de Foley. Nu cum arăta – nu semănau chiar deloc – ci felul lui de a fi: amândoi bărbați adevărați care păreau plictisiți de ceea ce erau, dar nu aveau ce face. Blocați, suportându-și viețile așa cum fac oamenii care se trezesc în slujbe care nu le plac, dar fără să aibă încotro să apuce. Se întreba dacă Foley avusese vreodată țeluri. Sau dacă ideea lui despre viață era mai mult decât zăcutul prin casă, urmărind filme.

•

Buddy spuse că merge până afară, să vadă dacă sunt prostituate prin zonă, poate să urce cu una în cameră. Foley își imagină o biată fată stând în ninsoare în cizme albe, îmbrăcată sumar, cu o haină de blană jerpelită pe deasupra, tremurând, împroșcată cu noroi de mașinile care treceau; dar se îndoia că ar sta acolo în realitate. Îi ură noroc lui Buddy și apăsă butoanele telecomenzii până găsi un film. *Repo Man,* un film tare pe care-l mai văzuse de câteva ori. Bătrânul Harry Dean Stanton alegându-se cu resturile ca întotdeauna. Distractiv de văzut, însă. Ăsta era cel în care deschideau

capacul portbagajului și vedeau o strălucire ciudată. Ca și-n *Sărută-mă mortal*, strălucirea ciudată din portbagaj de la încuietoare, pe care o folosiseră din nou în *Pulp Fiction.* Filme cu străluciri ciudate – un fel de material radioactiv, dar ce caută acolo nu se explică niciodată; sau dacă fusese explicat, Foley ratase momentul. Îi plăceau genul acesta de filme. Puteai să te gândești la el după. Când nu aveai nimic de făcut, ca să încerci să-ți dai seama cu ce fusese filmul.

• Capitolul 22

Maurice se ridica de la masă și mergea de-a lungul avanscenei strigând la boxeri:

— Insistă și dă tare, insistă și dă tare. Nu era în drumul spectatorilor, ringul era sus pe scenă, dar era enervant și Glenn ar fi vrut să tacă dracu' din gură. Maurice se întorcea la masă și pleca Kenneth, mergea într-o parte a scenei unde stăteau mai mulți bărbați, tipi masivi de culoare, și Kenneth stătea și el cu ei între runde, drogat cu metamfetamină, și numai gura lui se auzea. Glenn nu mai văzuse niciodată atâția tipi negri și mari la un loc care să nu poarte echipamente de fotbal sau baseball. În afară de el și White Boy Bob mai erau încă cinci sau șase persoane albe în întreg cinematograful. Chelnerița aducea un rând și White Boy își dădea berea pe gât în jos din trei sau patru înghițituri, dădea un pumn în umărul lui Glenn și îi spunea, haide, dă-o peste cap:

— Bei ca o fetiță, și se uita împrejur ca să vadă dacă mai era vreun cretin care găsea că e amuzant. Bărbații negri cu soțiile lor de la mesele alăturate se uitau urât doar, tolerându-l datorită lui Maurice.

Acolo unde fuseseră scaunele pentru spectatorii de film, erau acum rânduri de mese rotunde de bar de noapte: câte un rând pe fiecare din cele patru nivele, fiecare urcând o treaptă față de precedentul prin cinematograf către bar: unul lung, și întunecat acolo sus, departe de luminile ringului. În spatele barului era culoarul care traversa sala dintr-o parte în alta, cu o scară la un capăt care ducea la toaletă. După această porțiune era holul exterior cu un mic bar amplasat într-o parte.

Un boxer de la unul din cluburile de box Kronk era anunțat, muzică rap bubuia din boxe și o procesiune de manageri, antrenori și lingăi ai boxerilor apăru pe o ușă laterală a culoarului. Acum femeile se îngrămădeau din public, dansând,

făcând cu mâna, când într-un târziu, apăru și boxerul, ca să urce pe scenă, apoi în ring, îmbrăcat în roșu și auriu, ca să boxeze patru runde pentru două sute de dolari. Ciucurii aurii de pe pantofii lui înalți roșii săreau acum când boxerul își încălzea umerii cu lovituri scurte, vânzolindu-se în partea lui de ring. Privindu-l din partea cealaltă, un puști alb din afara orașului sau poate un mexican încercând să pară calm, neimpresionat, fugea schimbând brusc direcția și făcea joc de glezne în pantofii lui simpli, negri ca să facă ceva, așteptând să se termine spectacolul de rap și arbitrul, cu papionul lui și mănușile de latex, să îi cheme în mijlocul ringului.

Imediat ce ajunseseră aici, Glenn încercase să găsească o cale să obțină cheile mașinii de la White Boy – ascultându-i pe el și Kenneth discutând despre noaptea trecută, rânjind unul la celălalt, spunând că mâine, frate, mâine era zi de salariu, discutând despre spargerea locuinței lui Ripley. Glenn îi asculta pe cei doi cretini și îl privea pe Maurice, dansând de la o masă la alta ca să dea mâna cu frații lui negri, să-și atingă pumnii în stilul lor ritual, Maurice, băiatul la modă, un fante, cu șapca așezată ca lumea pe cap, cu ochelari de soare…

— Ca să trec neobservat, îi spusese Maurice. Fără haină. La meciuri, sunt de neobservat până în pânzele albe.

Veniseră aici în Lincoln-ul Town Car, White Boy condusese, deci White Boy avea cheile.

Glenn se dusese jos la toaletă și niciunul din cretini nu fusese trimis să stea cu ochii pe el; așa că era destul de sigur că putea să se strecoare afară de-aici, să traverseze bulevardul Woodward până unde era parcat Lincoln-ul și dacă avea cheile, rahat, ar tăia-o de-aici, ar fi în drum spre California. Furase mașina dintr-o parcate din West Palm: hotărâse să ia Lincoln-ul – parcat chiar în față, gata de drum – și când paznicul parcării era

ocupat cu mutatul mașinilor, Glenn se furișase în ghereta lui și luase cheile Lincoln-ului de pe poliță – se pricepea la chei – apoi așteptase momentul potrivit pentru a se strecura la volan și a demara. Își adusese și uneltele cu el în ziua aceea, nedecis în legătură cu metoda pe care urma s-o folosească pentru a face rost de o mașină, iar sculele se aflau acum în portbagajul Lincoln-ului, mașina așteptându-l chiar peste drum. Dar White Boy avea nenorocitele de chei în buzunar.

Să intre în mașină nu era o problemă, era descuiată. Când ajunseseră aici, White Boy nu știuse unde era butonul care încuia ușile, așa că Glenn îi spusese: „Lasă, încui eu", stând afară din mașină, cu portiera din spatele șoferului deschisă White Boy plecase și Glenn întinsese mâna ca și cum ar fi apăsat butonul care încuia portierele, îi văzuse pe toți trei deja traversând strada către cinematograf, și tot ce făcuse fusese să închidă ușa. Se rugase la Dumnezeu ca și torpedoul să fie descuiat dacă portierele erau, ca să poată umbla înăuntru să apese butonul care deschidea portbagajul. Să-și scoată uneltele, să folosească patentul ca să smulgă contactul și era dus! White Boy putea să păstreze cheile. Dar dacă torpedoul era încuiat, era terminat. Trebuia să găsească ceva ca să forțeze încuietoarea. Dar dacă dura prea mult – chiar dacă reușea să deschidă portbagajul – Maurice ar fi trimis cretinii după el.

Torpedoul trebuia să fie deschis. Era unica lui șansă să scape de oamenii ăștia.

O să aștepte… Nu, mai bine pleacă chiar acum. Se auzi gongul, se termina o rundă și Maurice se ridica, îndreptându-se spre scenă.

Glenn așteptă câteva momente înainte să spună:

— Frate, berea asta trece prin mine. Tre' să mă duc să mă piș. Ezitase pentru că se aștepta ca White Boy sau Kenneth să se uite urât la el sau unul din ei să spună că și el trebuia să meargă.

White Boy nu spuse decât:

— Și la ce ne spui nouă? Ai nevoie de cineva care să-ți țină cocoșelul?

Glenn era dispus să râdă. Spuse:

— O să trebuiască să folosesc amândouă mâinile, dar mă descurc.

În timp ce se îndepărta, cretinul spuse:

— Hei, Glenn? Scutur-o ușor.

Glenn era deja cu spatele la White Boy și nu mai trebuia să râdă sau măcar să zâmbească. Trebuia să plece de-aici, rapid, departe de cretinii ăștia. Dacă nu reușea să deschidă portbagajul și să pornească mașina, la dracu', fugea pe jos până în California.

•

Doi tineri în jachete cu roșu și auriu de Kronk se ocupau de pază în holul exterior. Karen apăru în haina ei de cașmir bleumarin, cu o pălărie de lână bleumarin acoperindu-i părul, blugi și bocanci, și băieții de la pază zâmbiră și o întrebară ce mai face. Ea răspunse că bine. Ei cerură voie să o caute în geantă. Ea le arătă legitimația și steaua de șerif și spuse:

— Asta e tot ce aveți nevoie să știți, corect?

Ei spuseră „bună" și păreau bucuroși să o vadă, rânjind, privind-o din cap până-n picioare în haina lungă, când se îndepărta prin holul exterior luminat către sala întunecată. De la bar cercetă cu privirea rândurile de mese pe nivele descendente și scena, ringul gol, se uita după albi, muzică rap se auzea din boxe de undeva, câteva femei se ridicau de la mese ca să danseze pe muzică. Karen văzu un cuplu alb într-o parte și doi bărbați albi în față, în primul rând de mese. Barmanul o întrebă ce dorește și ea spuse:

— Numai puțin. Cel mai mic dintre tipi se ridica de la masă, celălalt râdea. Cel mai micuț se întoarse, nu râdea – era Glenn – și o luă în direcția aceasta printre mese. Karen se răsuci și se uita la barmanul care aștepta comanda. Ea spuse:

— Nu chiar acum, și întoarse capul suficient cât să-l vadă pe Glenn oprindu-se la capătul barului și uitându-se înspre mese, fără să se grăbească, înainte să se miște și să dispară din vedere. Se ducea la toaletă – Karen era destul de sigură – în pulover, fără haină. Fu surprinsă atunci, după ce plecă din locul ei, să-l vadă ieșind prin hol, grăbindu-se. Nu se putea s-o fi observat; trebuia să fie din altă cauză. Așteptă până când Glenn era afară pe ușă și abia atunci plecă după el. Spuse:

— Am uitat ceva, trecând pe lângă cei doi tipi de la pază. Afară, îl văzu pe Glenn traversând în fugă bulevardul larg plin de zăpadă murdară, pe lângă faruri de mașini târându-se prin mocirlă, și în parcare, dispărând în rândul de mașini cu fața la stradă. Karen îl urmări, ajunse în parcare, dar acum nu-l mai vedea își puse mănușile plimbându-se printre mașini, oprindu-se să asculte, așteptând să audă un motor pornind. Singurele sunete care se auzeau veneau dinspre stradă. Ajunse pe unul din culoarele dintre rândurile de mașini și zări interiorul unei mașini, aproape drept în fața ei, cu lumina aprinsă, apoi stinsă când auzi zgomotul unei portiere închizându-se.

Karen veni lângă mașină pe partea cu locul mortului. Îi văzu conturul în întuneric: Glenn la volan aplecat pe jumătate în dreapta sa, cu părul atârnându-i… Se părea că încearcă să forțeze ușița torpedoului. Capul lui se smucea într-o parte și alta când Karen deschise ușa și văzu albul ochilor lui Glenn, ochi mari ca niște farfurii privind-o în lumina care se aprinsese, Glenn îndreptându-se brusc în timp ce ea urca în mașină. Portiera se închise și era întuneric din nou.

— Glenn, nu cumva încerci să furi mașina asta?

El spuse:

— Isuse! Nu pot să cred.

Jalnic. Aproape îi părea rău pentru el.

— Îți distrug viața, spuse Karen, nu-i așa?

El ridică mâinile goale.

— Nu am cheile.

— Am observat.

— Vreau să spun că nu fur nenorocita de mașină.

— Nu?

— Am furat-o deja. Săptămâna trecută sau când o fi fost, în West Palm. Nu se poate s-o mai fur o dată, nu? Nu reușesc nici măcar să-mi scot sculele din rahatul ăsta de portbagaj.

— Stai un pic să văd dacă înțeleg, spuse Karen. Vrei s-o tai, să fugi departe de tipii ăia. Asta este?

— Mă vezi pe mine acolo?

— Și unul din ei are cheile.

El spuse:

— Da, dând din cap. Ascultă, fac pe mine de nu mai pot.

— Cei doi tipi cu care erai – ăla nu e Maurice Miller, nu? I-am văzut poza de cazier lui Snoopy și nu arăta ca el.

— De unde știi tu de el?

Săracul de el, uluit; disperat, de asemenea, uitându-se înspre cinematograf. Karen aruncă o privire în acea direcție. Tot ce puteau observa de-aici, peste acoperișurile mașinilor, erau firma și numele „STATE” luminate. Karen spuse:

— E una din acele zile, nu? Nimic nu pare să meargă ca lumea? Glenn, îți știu povestea vieții, cine îți sunt prietenii, unde ai fost, și acum se pare că și încotro te îndrepți.

— O să mă arestezi pentru că am furat o mașină?

— Pentru mașină, pentru ajutor și complicitate la o evadare din închisoare, și conspirație la făptuirea a ceea ce ai venit tu aici să faci. Spune-mi, Glenn, te-ai specializat în efracții la domiciliu acum?

El spuse:

— Isuse! dând din cap.

— Ca aceea de azi-noapte, spuse Karen. Ai fost acolo, nu-i așa?

— Nu mai spun niciun cuvânt, vorbesc serios. Isuse Cristoase, nici măcar nu știu despre ce vorbești.

— Pune mâinile în partea de sus a volanului.

— Pentru ce?

— Ca să îți pun cătușe.

— Vorbești serios? Ascultă, tipii ăștia pot să apară aici în orice moment să mă caute. Sunt niște animale, sunt groaznici. Nu glumesc. Aveam de gând să fug și asta e tot ce vreau să fac, să plec cât mai departe posibil de băieții ăia.

— Te sperie?

— Mi-a înghețat sângele în mine de frică, și nu mi-e rușine să recunosc.

— A fost și Foley cu voi?

— Când?

— Azi-noapte. Pe la ce oră ați dat lovitura la casa de droguri?

— Am spus că nu discut cu tine. Nu sunt implicat în ce-or face ei, la fel cum nu l-am ajutat pe Foley să evadeze. Chiar tu ai spus așa.

— Da, ei, am greșit și eu. Unde crezi că se află Foley acum?

— De unde să știu eu?

— Vrei să-mi spui că nu v-ați întâlnit?

— Ceea ce-ți spun e că trebuie să mă piș. Vorbesc serios, e rău de tot.

— La ce oră ați dat lovitura la casa cu droguri?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Glenn, spune-mi ce au de gând să facă prietenii tăi și facem un târg.

— Ca de exemplu.

— Te las să faci pipi.

— Ce mai târg!

— Unde vrei tu.

El ezita.

— Pe bune?

— Oriunde, spuse Karen. Glenn, la ce oră au dat băieții ăia spargerea la casa cu droguri?

Ezită din nou.

— Seara devreme. Nu prea știu, pe la șapte.

Karen scoase o țigară din poșetă și o aprinse cu chibrituri de la hotel. Trase un fum adânc și suflă încet fumul afară. La șapte, și pentru încă cel puțin două ore, Foley fusese cu ea la hotel.

— Pot să mă duc să mă piș? Te rog.

Cum făcu Karen: îl lăsă să urineze pe o laterală a mașinii, cu geamul lăsat, în timp ce-i povestea despre Richard Ripley, escrocul de pe Wall Street, de unde urma să îl răpească și să-l ducă la casa lui din Bloomfield Hills, mâine după-amiază târziu. Karen dădea din cap în timp ce asculta. Auzise de Ripley și știa că făcuse pușcărie la Lompoc. Voia să știe exact unde locuia, apoi întrebă:

— Dar Foley?

— Era vorba să meargă cu ei, spuse Glenn, aplecându-se până în dreptul ferestrei. Dar nu știu, nu a apărut în seara asta.

— Nu știi unde stă?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Unde vă întâlniți mâine?

— Ascultă, îngheț aici afară.

— Unde vă întâlniți?

— Nu s-au hotărât. Se îndreptă pentru a se uita înspre cinema, apoi se aplecă pentru a se uita pe geam iar. Poate ai ceva în mașină cu care să forțăm portbagajul. Știi tu, cu cricul.

— Crezi că Foley a renunțat?

— Nu știu – nu sunt tocmai confidentul lui. Glenn se îndreptă din nou, îmbrățișându-se. Îmi îngheață fundul.

— Vrei să pleci de-aici, spuse Karen, fugi, o să te încălzești. Dar ascultă, Glenn! Dacă m-ai mințit…

— Știu, o să mă găsești. Doamne, te cred. Mă tot gândesc, dacă nu m-ai fi dus la curtea federală vara trecută…

— Nu ne-am tot întâlni așa?

— Nici nu ai știi cine sunt.

Karen spuse:

— Dacă nu te cunoșteam, Glenn, până mâine ai fi la închisoare sau mort. Privește lucrurile așa.

•

Oamenii plecau când ajunseră Foley și Buddy. Găsiră masa, White Boy și un negru stăteau acolo. Maurice coborî de pe scenă. Spuse:

— Unde ați fost? Cu asprime în ton. Ați pierdut băieții adevărați, ați ajuns doar la meciurile de încheiere. Ei, rahat, trageți-vă câte un scaun. Se adresă apoi bărbatului negru de la masă: Kenneth, dânsul este domnul Jack Foley și dânsul este domnul Buddy, renumiți spărgători de bănci și pușcăriași, spun că vor să ne ajute.

Foley puse mâna pe un pardesiu aruncat pe spătarul unui scaun de la masă.

— Cine stă aici?

— Tovarășul vostru, Glenn, spuse Maurice. Doar că s-a dus la toaletă acum o oră și nu s-a mai întors.

Foley îi aruncă o privire lui Buddy.

White Boy, rânjind la ei, spuse:

— Cred că a căzut înăuntru.

— I-am trimis pe ăștia doi să-l caute, spuse Maurice. Au venit înapoi scuturând din cap.

— Glenn avea mașină?

— Una cu care a venit din Florida. Am venit toți cu ea în seara asta.

— Păi, dacă și-a lăsat haina, spuse Foley, și lipsește de o oră…

— Hei, înțeleg ce vrei să spui. Glenn nu a vrut să știe nimeni că pleacă. Omule, știu asta. L-am trimis pe White Boy la loc afară, să vadă dacă mai e mașina acolo, să verifice. White Boy avea cheile, dar cunoscând obiceiurile lui Glenn, m-am gândit c-ar fi bine să verifice, înțelegi? Mașina e încă acolo și Glenn nu e de găsit.

Foley spuse:

— Toată lumea e undeva, Snoop. Unde stă Glenn?

— La mine acasă. Maurice întoarse capul spre ring, privi câteva secunde și strigă:

— Reggie, împinge-te în el și lovește, omule. Împinge-l. Se întoarse iar spre Foley. De ce nu luați tu și Buddy loc să bem ceva împreună? Ce vreți?

— Plecăm, spuse Foley.

— Ce dracu' tot vorbești acolo?

— Snoop, dacă nu știi unde e Glenn…

— S-a răzgândit omul, asta e tot, și a plecat .A hotărât că nu face față.

— Glenn e păsărică de muiere, spuse White Boy. N-a făcut nimic altceva aseară decât să privească.

Buddy întrebă:

— Unde se întâmpla asta?

O chelneriță veni în timp ce întreba el și îi întrebă dacă vor ceva. Foley scutură din cap; la fel și Buddy. Chelnerița goli scrumiera într-un șervețel și plecă, iar White Boy spuse:

— Dacă citeați ziarul vedeați.

Maurice spuse:

— White Boy, asta e altă poveste. Înțelegi? N-are a face cu faptul că ne aflăm aici.

— Se tot uită la mine, spuse White Boy, arătând cu capul spre Buddy.

— Nu mă pot abține, spuse Buddy. Îl aud pe Snoop că-ți zice White Boy, nu reușesc să înțeleg de ce-i lași.

— Așa mi se spune la Kronk, de când mă antrenam acolo.

— Boxai, nu?

— Chiar aici și la Palace.

— E ceva de capul tău?

— Vrei să afli?

Buddy spuse:

— Ai făcut vreodată pușcărie?

— Întreabă dacă scoți ochi, spuse Maurice. Dacă muști urechi. White Boy are mișcările lui personale. Dar ajunge cu asta. Uite, spuse

Maurice. Luându-l pe Foley de braț și făcând câțiva pași ca să stea cu spatele la masă. De ce îți faci griji din cauza lui Glenn? Ce știe el?

— Credeam că totul, spuse Foley, privindu-i pe boxeri dându-și pumni și șicanându-se unul pe celălalt, unul din ei răbdător în mișcări, celălalt lovind sălbatic și ratând.

— Glenn știe tot ce era vorba că facem mâine, spuse Maurice. Îl răpim pe tip când iese de la club, și mergem acasă cu el. Glenn ar putea să povestească cuiva asta, da, dar nu înseamnă nimic. Înțelegi? Am schimbat planul. Glenn nu știe, pentru că în timp ce vă așteptam pe voi a plecat. Nu mai are loc mâine.

Foley spuse privind boxerii:

— Meciul ăsta nu durează patru runde.

Maurice aruncă și el o privire.

— Nici măcar două.

— Doar nu vrei să spui că e aranjat.

— Nu trebuie să aranjezi nimic ca să îți dai seama cine o să câștige. Este vorba de alegerea adversarilor, cum îi potrivești, pe cine aduci să lupte cu băiatul tău. Înțelegi?

Foley se uita în continuare la ring.

— Dacă nu are loc mâine, atunci când?

— În noaptea asta, spuse Maurice. Cum plecăm de-aici. Oprim pe la mine pe-acasă ca să luăm ce ne trebuie și mergem la treabă.

Foley spuse:

— Dă-mi un minut, și se mișcă spre Buddy întorcându-se cu fața la masă. În spatele lui îl auzi pe Maurice spunând:

— Ai două minute, și asta-i tot. Hotărâți-vă.

Foley se întoarse din nou spre el ca să stea aproape.

— Nu-ți ceream permisiunea. Buddy și cu mine o să mergem la bar. O să stăm cât o să fie nevoie. S-ar putea să nu ne oprim din mers. Dacă ne întoarcem, se înțelege că facem *fifty-fifty,* jumătate

pentru noi. Cum împarți jumătatea ta depinde de tine.

— Putem să ne înțelegem, spuse Maurice.

— Nu, rămâne așa cum am zis eu, Snoop.

Foley plecă și Buddy îl urmă la bar, porțiunea aceasta întunecată departe de luminile ringului.

— Vrea s-o facem în seara asta.

— Care e diferența, în noaptea asta sau mâine?

— Glenn. S-ar putea să ne întindă o cursă.

— Glenn e întotdeauna un risc, spuse Buddy. Doar am ajuns până aici.

• Capitolul 23

Karen îi spuse tatălui ei că nu putea să doarmă. El spuse:

— Chiar așa? Eu dormeam destul de bine, până a sunat telefonul. Nu era nimic la televizor despre fetița mea, așa că probabil am ațipit. Acum observ că am ratat Letterman. Ce s-a întâmplat?

Îi povesti că îl găsise pe Glenn Michaels și că-l făcuse să-i spună ce se întâmplă, tatăl ei spunând:

— Dar ce avantajos târg i-ai propus! L-ai lăsat să plece?

— Să apar cu Glenn la secția I pentru că a furat o mașină în Florida, spuse Karen, să fiu nevoită să explic unui locotenent sau sergent ce caut aici? S-ar putea să se uite la mine și să-și zică – nu știu ce, dar probabil că trebuie să ia controlul situației. Înțelegi la ce mă refer? Nu numai că nu m-a mai văzut niciodată, sunt o fată care flutură o insignă de șerif în față, un agent federal încercând să-i spună unui polițist de stradă despre o efracție de domiciliu planificată. Ar trebui să mă verifice. Nu am mai avea cu ce să-i mai acuzăm pe ceilalți; tot ce am e o mașină furată. Așa că i-am dat drumul și l-am sunat pe Raymond Cruz.

— Cel cu care te-ai văzut zilele trecute.

— Da, și i-am spus toată povestea. Mă interesa cum e cu jurisdicția. Dacă tipii ăștia sparg o casă în Bloomfield Hills, ținutul Oakland, ar fi cazul să iau legătura cu poliția de acolo, departamentul șerifilor de-acolo? Nu mi s-a părul nimic federal, așa că de ce să sun la FBI. Corect?

— Pare logic.

— Ți-am spus că Raymond e inspector, e la infracțiuni împotriva persoanei, proprietății și atacuri sexuale.

— Îmi amintesc asta.

— Conduce de asemenea și Forțele de Intervenție în Infracțiuni Violente și sunt legați de

toată poliția locală, șerifii ținutului și FBI. Biroul e implicat, la fel și ATF, pentru că aproape în toate efracțiile se intră în case de droguri după bani și arme. Asta e tot, pe dinăuntru și pe dinafară.

— Dar asta e altfel, spuse tatăl ei.

— Din câte știm sau presupunem noi, da. Casa lui Ripley ăsta din Bloomfield Hills nu prea pare a fi o casă de droguri, chiar dacă el a făcut închisoare. Îți aduci aminte de Ripley?

— Dick Jefuitorul, cu afacerile din interior. Da, cred că e genul la care s-ar găsi numerar în casă.

— Oricum, Raymond a spus că nu contează unde e casa, infracțiunea intră sub jurisdicția trupelor de intervenție, și federalii ar fi implicați datorită răpirii din plan.

— Ce răpire?

— Îl ridică pe Ripley mâine când iese de la Clubul Atletic din Detroit – e în centru, pe undeva pe-aici. Unul din ei se suie în mașină cu el și restul băieților îi urmează. Asta e răpirea.

— Poliția îl va anunța pe Ripley? Or să-i spună ce se va întâmpla?

— Raymond spune că nu, ar putea să le dea peste cap supravegherea. A spus ceva cam așa, ești nevoit să iei o decizie analizând mai multe variante. Varianta ideală ar fi să îi lași să îl ridice pe Ripley și să ducă la bun sfârșit jaful, să-i arestezi când ies din casă. Dar dacă există motive să crezi că viața lui Ripley s-ar putea afla în pericol, ar trebui să faci mișcarea înainte de asta. I-am spus lui Raymond că ăștia par să fie aceiași care au dat o lovitură azi-noapte și au omorât trei persoane. A spus că atunci ar trebui să-i ridice înainte de a ajunge la casa lui Ripley și înainte să fie dus înăuntru.

— Dar ridicați-i pentru răpire, spuse tatăl ei, imediat cum îl iau pe Ripley.

— Da, și îi pot lua la nivel de stat sau federal, una din două. Dar asta implică o altă decizie după analizarea mai multor variante. Dacă tipii ăștia

sunt prea periculoși ca să lași unul din ei să urce în mașină cu Ripley, atunci nu ai niciun caz de răpire. Tot ce ai sunt niște tipi într-o mașină probabil furată și probabil înarmați. Dar ca să-i poți băga doi ani la închisoare pentru port ilegal de armă trebuie ca arma să ajute la comiterea unei infracțiuni. Deci, îi lași sau nu să meargă până la capăt cu răpirea?

Tatăl ei spuse:

— Dacă Ripley, din cine știe ce cauză, nu merge mâine la club? Sau tipii ăștia hotărăsc să meargă direct la el acasă?

— Mâine dimineață or să verifice casa, vecinătatea acesteia, să fie gata pentru o schimbare în plan.

— Și tu ce o să faci?

— Raymond a spus că pot să merg în mașină cu el mâine dacă vreau. Să fiu la locul faptei.

— Dar să stai în spate?

— De ce spui asta?

— Când îi pun cătușele lui Olufsson, vrei ca el să te vadă?

— Mă faci să mor de râs.

— Vreau să spun Foley. Îl tot încurc cu tipul ăla din Stockholm.

— Foley s-ar putea să nu fie implicat.

— Sperі tu.

— Nu, Glenn a spus că Foley nu a apărut pentru întâlnirea din seara asta, de la meciuri.

— Cum au fost?

— Nu am stat. Am intrat înapoi ca să mă uit la Snoopy Miller, ca să-l pot identifica, și am plecat.

— Foley ar putea totuși să se afle mâine acolo.

— Nu știu, spuse Karen. S-ar putea.

— Dar tu nu trebuie să fii acolo.

Karen spuse:

— Nu, și făcu o pauză. Tu ce-ai face?

— Pe mine nu m-ar deranja deloc să-l văd arestat. Mă uit la poza lui în ziar, nu pot să spun că sunt impresionat.

— Da, dar nu arată așa. E o fotografie veche.

— Ei, dacă-l vezi curat și purtând costum, spuse tatăl ei, schimbă asta faptul că e un ratat? Un tip care și-a irosit întreaga viață? Da, aș fi acolo. I-aș prinde personal mâinile la spate în cătușe. Și m-aș asigura că se lovește la cap intrând în mașina poliției.

— Mersi mult.

— Tu m-ai întrebat.

•

Moselle privea de la o fereastră de la etaj. Văzu Lincoln-ul intrând pe alee și oprind destul de departe ca să lase loc încă unei mașini – un Oldsmobile, părea – să tragă în spatele lui. Strada fusese curățată cu plugul de zăpadă și mașinile lăsate în curbă erau îngropate în nămeți. Îi văzu pe Maurice și White Boy ieșind din Lincoln, și doi albi care arătau a polițiști ieșind din Olds. Unde era Kenneth? Unde era Glenn?

Maurice urcă la etaj și aprinse lumina în dormitor, purtându-se de parcă ea nu era acolo, până când se aplecă și trase o valiză de sub patul dublu, în care își ținea armele. Fără să se uite la ea spuse:

— Cel cu paltonul închis la culoare e pușcăriașul cu cele zece mii pe capul lui. Nu știu dacă o să meargă sau nu, dar m-am gândit la o cale de-a colecta banii ăștia.

— Unde e frate-miu?

— Ne face rost de o mașină.

— Unde e Glenn?

— A hotărât să nu mai vină.

— Ai ascuns bine cadavrul?

— Rușine să-ți fie. Maurice scoase pistoalele din valiză, Moselle privindu-l, și le așeză pe pat, pistoalele și o cutie de muniție de 9-milimetri. Glenn a hotărât că nu vrea nimic din afacerea asta, așa că a plecat.

— Și tu l-ai lăsat?

Maurice împinse valiza sub pat și se ridică spunând:

— Mai dă tu din gură și riști să iei una peste bot. Mai pune-mi întrebări. Ăla în paltonul închis la culoare are grămada aia de bani recompensă pe cap și tot ca un pușcăriaș în curtea închisorii îmi vorbește. Știi ce zic? Ca și cum ar fi cineva cu care nu te pui. Da, ce îi spun lui Jack Foley e „rahat!" Mă gândeam să suni la poliție. Spui că l-ai auzit discutând cu prietenul lui la meciuri, părea că plănuiau să jefuiască pe careva.

— De unde până unde să aud eu așa ceva?

— Ai auzit, nu contează cum. Spui că bănuiești că e pușcăriașul evadat din locul acela din Florida despre care ai citit și că vrei recompensa.

— Unde or să-l găsească?

— La casa omului pe care l-a jefuit.

— Mort, spuse Moselle, împușcat.

— Așa s-ar părea, da.

— Dar prietenul lui?

— Același lucru.

— Cine i-a omorât?

— Nu știe nimeni. Poate omul din casa pe care au vrut s-o jefuiască. Sau valetul omului. Da, poate că valetul e de vină.

— Sunt morți și ei?

— Îmi închipui că se pare că Jack Foley i-a împușcat în același moment în care ei l-au împușcat pe el și pe prietenul lui, domnul Buddy. Cam așa ceva. Când mă întorc, îți explic cum a avut loc.

— Trebuie să spun cum mă cheamă, spuse Moselle, ca să ridic recompensa. Dacă spun, e ca și cum le-aș da și numele tău. Nu știi asta?

— Îți plac banii pentru haleală, îți place să te cureți cu băutura aia de poliomielită și să rămâi paralizată, dar nu-ți place să muncești pentru astea.

Maurice veni la fereastră ca să stea acolo să privească afară.

— Mi s-a părut că-l aud. Da, uite-l pe Kenneth. A luat un camion de instalații și încălzire. Să pară că răspundem la un apel de urgență. L-a lăsat pe om furnalul.

Moselle îl privi îndreptându-se iar spre pat și apucând armele. Ea spuse:

— Sunt trei albi în casă. Dacă încerc să ridic recompensa asta de care vorbești, or să fie mai mulți albi în casa asta decât ai văzut de când ești.

Maurice se întoarse spre ea cu un Smith de calibru 38 cu țeava scurtă și o Beretta de calibrul nouă. El spuse:

— Ăsta e pentru Jack Foley, dându-i Beretta. Și ăsta e pentru prietenul lui, domnul Buddy. Ai grijă să le primească cât mă schimb eu. Ești drăguță să faci asta pentru mine?

— Nu dau niciun telefon la poliție, spuse Moselle.

— Mai vorbim când mă întorc.

— Nu mă interesează dacă mă bați, nu o fac.

— Iubito, spuse Maurice, să mănânci bătaie e nimic.

Moselle avea mâinile în buzunarele capotului verde, una dintre mâini ținând cartea de vizită pe care i-o dăduse Karen Sisco, cu numărul de la hotel trecut pe ea.

•

Când intră Kenneth, fără să-i bage în seamă, în sufragerie, White Boy se ridică și îl urmă prin hol în partea din spate a casei, poate bucătăria. Imediat după asta apăru femeia, le înmână fiecăruia câte o armă și plecă. Foley spuse:

— Cum se face că nimeni nu vrea să stea de vorbă cu noi?

Buddy verifică 38-ul, se ridică de pe canapea ca să-l bage în pantaloni la curea, și se uită în jos la Foley ținând Beretta.

— Știi cum să umbli cu el?

— Ar trebui, l-am văzut folosit destul în filme.

Buddy luă pistolul de la Foley, verifică încărcătorul, trase piedica pentru a arma și i-l înapoie.

— Ține cinșpe runde. Tu ai paisprezece acolo.

— Crezi că ajunge?

Buddy se așeză din nou.

— Tipii ăștia sunt demenți.

Foley îl aprobă dând din cap.

— Am observat.

— Or să încerce să ne tragă pe sfoară.

— Și eu cred.

— Să ne lase morți la locul faptei. Uită-te la gunoiul din cămin.

— L-am văzut.

Maurice intră în sufragerie purtând o salopetă care arăta făcută la comandă, un tricou alb se vedea la gât, pe dedesubt. Foley spuse:

— Asta se poartă acum când spargi și intri?

— Iei și pleci, așa se face, spuse Maurice. Fără să pierzi timpul. Îi bagi pistolul în gură omului și numeri până la trei. Unde sunt?

Buddy spuse:

— Cum o să-ți răspundă cu arma în gură?

— Asta e problema lui, spuse Maurice. Vreți ceva de băut? Nu e nicio grabă. Mai bine așteptăm aici vreo două ore. Se uită la ceas. Unșpe jumate deja. Așteptăm să fim siguri că oamenii s-au aranjat în paturile lor. Venim, toți sunt cu ochii lipiți de somn. Înțelegeți ce vreau să spun?

Foley spuse:

— Nu îți faci griji din cauza lui Glenn?

— Dacă ne-ar fi turnat, spuse Maurice, poliția ar fi deja aici.

— Sau poate așteaptă la casa omului.

— Stai liniștit, o să verificăm. Ne uităm bine împrejur înainte de a intra.

Buddy spuse:

— Poate a murit.

Și Maurice spuse:

— Da, l-a călcat o mașină. Sau poate a alunecat pe gheață și și-a spart capul. Glenn a plecat de capul lui, asta e tot ce pot să vă spun.

Buddy spuse:

— Păi, trebuie să facem rost de altă mașină. Olds-ul ăla e cam curat.

— Nu e nevoie, spuse Maurice. Mergem toți cu camionul pe care ni l-a adus Kenneth. Omul care ne-a chemat nu mai are căldură în casă. Ne întoarcem, mașina voastră așteaptă aici.

Foley se uită la Buddy. Buddy ridică din umeri. Maurice îi privea.

Spuse:

— Voi aveți stilul vostru să jefuiți bănci. Eu am stilul meu de a face astfel de treburi. Intrăm în casă, mergem direct la etaj. Orice merită furat o să fie în dormitorul omului, nouă din zece. Vă spun să faceți ceva, cum ar fi să verificați celelalte camere? Să vedeți dacă sunt oaspeți în casă? O fac pentru că mă pricep. Înțelegeți? Nu pentru că vreau să fac pe șeful cu voi. Vedeți, băieții mei știu ce trebuie să facă, așa că nu le prea spun multe. Dar s-ar putea să trebuiască să vă spun vouă să mergeți aici, sau acolo. Înțelegeți? Ce altceva? Spuneți că vreți să împărțim pe jumate. Ei, cu toate că noi am făcut toată munca până aici, o să fiu de acord cu asta, ca să nu stăm aici să ne certăm pe asta. Ne mișcăm repede, și e gata treaba. Aveți întrebări?

Buddy spuse:

— Unde îți sunt băieții?

— Cred că în bucătărie. Vreți să-l stârniți pe White Boy iar? Să-l faceți să-i fie rușine și să treacă de partea voastră? Pentru ce? Gândiți-vă un pic. La ce ne-ar folosi asta?

— Mă întrebam doar, spuse Buddy, dacă se droghează sau ce fac.

— Da, ei, Kenneth are niște metamfetamină ca să-l țină alert. Și niște bere, asta-i tot. Mai vreți să știți ceva?

Foley se uită la Buddy. Buddy ridică din umeri și Foley îi spuse lui Maurice:

— Ai cumva niște bourbon?

Maurice zâmbi.

•

Moselle privea de la fereastra din dormitor: îi urmări urcând în camioneta comercială mare care avea numele unei companii într-o parte; privi până când pozițiile roșii ale dubei erau mult în față pe drum și apoi dispărură. Se duse la telefon uitându-se la cartea de vizită pe care i-o dăduse Karen, pe care scria: Karen Sisco, Ajutor de Șerif al Statelor Unite, suna important, o carte de vizită drăguță cu o stea argintie într-un cerc pe ea. Ceasul de lângă pat arăta 2:20. Stătuseră jos aproape două ore vorbind și bând, Moselle așteptându-i să plece. Știa ce voia s-o întrebe pe această Karen Sisco, dar nu știa ce va spune după, sau cum va răspunde la întrebări, conștientă că va fi întrebată. Era cu mâna pe telefon. O dădu la o parte, vrând să se mai gândească. Să-și aranjeze textul în minte. Să fumeze niște iarbă mai întâi.

• Capitolul 24

Foley se vedea jucându-și sfârșitul vieții și era tăcut, urmărea cum se petrece scenă cu scenă: în sufrageria lui Maurice, jumătate de galon de vodcă pe măsuța de cafea, privindu-l pe Maurice cum face eschive, povestind ce priceput era el în ring; ascultându-i remarcile stupide lui White Boy și râsul enervant; ascultând limbajul lui Kenneth, care părea tot făcut numai din sunete hip-hop, ritmic, dar fără vreun sens; Foley stătea să asculte niște nenorociți prezentându-și realizările, niște inadaptați care încercau să nu pară niște ratați, Foley realizând, la dracu', aici era un pic mai mult de ce fusese în mare parte viața lui. Îl auzea pe Buddy făcând comentarii încet care trebuiau să șuiere, dar cădeau în picaj, aceleași și aceleași lucruri dintotdeauna, vorbăria pe care o auzeai în curte, doar că aici nu se deranja nimeni să asculte, toți fiind preocupați de următorul lucru pe care aveau să spună. Noi, toți băieți duri, își spuse Foley.

În sufragerie, cu vodca, Maurice împărțise măști de schi înainte de a pleca. Acum stătea în partea din spate a dubei pline de țevi de plastic și echipament: Kenneth conducea, zburând pe bulevardul Woodward pe lângă vitrine întunecate de magazine și parcări luminate de mașini folosite, zăpada strânsă grămezi pe mijloc, drumul larg deschis pentru ei la ora asta târzie. De două ori, Buddy îi spusese lui Kenneth să încetinească. Kenneth rânjea în oglindă. Buddy scoase 38-ul și îi puse țeava în ceafă lui Kenneth.

— Pregătește-te să apuci volanul, îi spuse Buddy lui Maurice, când îl împușc pe dobitocul acesta. Kenneth se uită în sus în oglindă și-l văzu pe Buddy acolo, iar Maurice spuse:

— Fă cum îți spune, omule; mergi mai încet. Ajunseră la Long Lake Road, o luară pe Vaughan

și se plimbară în susul și-n josul drumului de două ori, uitându-se după mașini ale serviciilor de pază sau orice fel de supraveghere, înainte de a intra pe aleea circulară a lui Kichard Ripley.

•

Toți cinci erau acum în partea din spate a dubei, ciocnindu-se unul într-altul, până când Maurice îi dădu drumul afară lui White Boy pe ușa din spate și lăsă portierele deschise destul cât să vadă Foley printre ele.

— Sună la ușă, spuse Maurice. Ei deschid ușa, suntem intrați. Nu deschid și-l întreabă ce vrea, White Boy spune că omul de la încălzire a venit să repare furnalul care s-a stricat. Ei spun că nu au chemat niciun om de la încălzire, White Boy întrebă dacă poate folosi telefonul, să-și sune șeful care probabil i-a dat o adresă greșită. Se uită afară pe fereastră, văd camioneta. Da, se pare că spune adevărul, e de la încălzire, într-adevăr, și e și alb.

Îl urmăriră sunând la ușă din nou. De data aceasta nu trecu nicio jumătate de minut și lumini se aprinseră de fiecare parte a intrării.

— Pregătiți-vă să schiați, spuse Maurice, trăgându-și cagula peste față. Acum ușa se deschidea și spuse: La treabă.

Foley avu timp să vadă un tânăr în pragul ușii, cu cămașa atârnând descheiată peste blugi, cu un moment înainte ca White Boy să-l împingă și să intre în casă cu el. Maurice era afară din camionetă și Kenneth, cu o pușcă, se lupta să fie el următorul. Buddy îl prinse de gulerul hainei și îl ținu, deși se zbătea, până când ieși Foley. Dar după ce picioarele lui Kenneth atinseră pământul se întoarse cu arma sa de calibrul 12 asupra lui Buddy, încă în camionetă. Foley îi apucă țeava armei cu o mână și o înfipse drept în sus în fața lui Kenneth, văzându-i ochii tulburați de metamfetamină. Foley spuse:

— Treci în casă înainte să pățești ceva. Kenneth își apropie mult fața de a lui Foley și se holbă

îndelung la el înainte de a intra.

Buddy întrebă:

— Ce căutăm noi aici?

Maurice îl ținea pe tipul cel tânăr lipit cu spatele de o masă din holul de mărimea unei sufragerii: un tinerel care arăta bine, în jur de optsprezece ani, cu părul până la umeri: pantalonii și cămașa trebuie să le fi tras pe el când auzise soneria, fără pantofi, cu picioarele goale pe podeaua de marmură. Arăta speriat și așa și trebuie să fi fost, dând ochi în ochi cu cinci tipi cu măști de schi și arme. Foley îl văzu încercând să se poarte firesc, dând din cap.

— Pe cuvântul meu, nu este aici.

— A ieșit în seara asta în oraș?

Acum tânărul arăta surprins.

— E în Florida, Palm Beach.

Maurice ezită.

— Când trebuie să se întoarcă?

Foley spuse:

— Doamne Dumnezeule, ce contează? Vrei să-l aștepți?

— Domnul Ripley e plecat pentru tot sezonul, spuse tânărul, de la Crăciun până de Paști.

— Acum spune-mi cine ești tu, ordonă Maurice.

— Sunt Alexander.

Maurice spuse:

— Băiete, nu mă interesează cum te cheamă. Vreau să știu ce îi ești omului, ce faci aici.

— Am grijă de casă.

— De unul singur?

Păru că ezită înainte să spună:

— Da, numai eu.

Foley observă și îi aruncă o privire lui Buddy. Maurice spuse:

— Ce îi ești tu omului, domnul Ripley?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Cum se face că te-a angajat să-i păzești casa?

— O, e un prieten de familie. El și tatăl meu sunt vechi amici.

— Și tac-tu e escroc?

— Nu – nu înțeleg ce vrei să spui.

— Unde e seiful lui Ripley, în care ține lucrurile de valoare?

— Seiful lui? N-am idee.

— Hai să mergem sus, spuse Maurice, și făcu semn cu capul îngrijitorului casei să deschidă drumul.

Alexander spuse:

— Știi ce? Cred că seiful este jos, în bibliotecă. Maurice îl împinse spre scara largă care făcea un cot în urcare spre porțiunea deschisă a holului cu zăbrele.

— Tocmai ai spus că n-ai nicio idee unde se află.

— Vreau să spun că acolo cred că este.

— Da, și eu cred că nu vrei ca noi să mergem sus. Haide, du-ne la dormitorul omului. Pe scară, Maurice spuse:

— Alexander? Și tânărul se opri și se uită peste umăr. Dacă dai drumul la vreo alarmă, sau aprinzi luminile afară, ești mort. Ai înțeles?

El răspunse:

— Să trăiți.

— Sunt cumva arme în casă?

— Nu cunosc să fie vreuna.

În holul larg de la etaj – încadrat de tablouri cu cai și vânători de vulpi pe lambriuri de stejar închis la culoare, scaune tapițate și lămpi pe scrinuri – Maurice îi spuse lui Foley:

— Bine, acum tu și cu domnul Buddy treceți și verificați celelalte camere. Căutați pe perete în spatele tablourilor. Căutați pereții din dulapuri, în spatele hainelor.

Foley spuse.

— Verifică tu pereții, da?

— Omul are un seif, spuse Maurice, trebuie să fie pe-aici pe sus undeva.

— Dar ce zici de casa lui din Florida? spuse Foley. Dacă sunai puteam să verificăm pereții

înainte să plecăm de-acolo. Asta dacă ai fi verificat înainte, să vezi unde e. Pricepi ce spun?

Maurice nu se grăbea acum. Spuse:

— Jack, nu te pune cu mine. Înțelegi? Nu am timp acum să se pună cineva cu mine. Se întoarse spre Alexander. Unde e dormitorul omului?

— Acesta, spuse Alexander. Da, s-ar putea să fie aici, părând nerăbdător. Dar chiar când Maurice îi dădu un brânci spre ușă, Foley îl văzu pe Alexander uitându-se drept la el, speriat, îngrijorat – voia să-i spună ceva? Foley așteptă ca Maurice și băieții lui să intre în dormitor. Se aprinse o lumină înăuntru și auzi vocea lui Kenneth, spunând:

— Ei, na. Omule, fii atent la asta.

Imediat ce rămaseră singuri Foley își rulă masca pe cap.

— Ai purtat vreodată una din astea?

— Eu nu schiez, spuse Buddy.

— Pe ce pui pariu, spuse Foley, că mai e cineva aici?

Deschiseră ușa camerei următoare, pipăiră după întrupător și aprinseră lumina. O cuvertură de satin albă acoperea patul mare. Foley se îndreptă spre camera următoare și Buddy întrebă:

— Nu vrei să verificăm pereții?

— Ba bine că nu, spuse Foley. Nimic nu-mi place mai mult decât să verific pereții. Ne întoarcem. Mai întâi vreau să văd unde doarme Alexander.

— S-ar putea să folosească dormitorul lui Ripley.

— Nu știu, s-ar putea, spuse Foley. Pare un băiat simpatic, nu? Se chinuie îngrozitor să se poarte firesc.

Paturile erau făcute în următoarele două camere.

— Tipul stă singur, spuse Buddy, la ce-i trebuie o casă ca asta?

În primul dormitor în care intrară pe partea cealaltă a holului, patul era deranjat.

— Dar nu s-a dormit în el, spuse Foley.

Ajunseră în camera următoare, ușa deschisă, lumina stinsă. Foley o aprinse și văzu animale împăiate și o măsuță de toaletă, tot felul de animăluțe, păsări, reptile, și un pat în care se dormise, cearceafurile atârnând într-o parte, perne mototolite, o pernă pe jos, o pereche de tenișiși… două perechi de tenișii, blugi și un tricou aruncat pe brațul unui scaun. Foley îl ridică, era albastru închis cu o inscripție: UNIVERSITY OF MICHIGAN, scrisă cu galben. Se duse lângă pat, se aplecă până aproape de perne și simți un miros fin, abia perceptibil. Îl auzi pe Buddy, în apropiere, spunând:

— Puteai să fii un bun polițist. Foley merse către ușa de la baie, acoperită în întregime aproape de o oglindă, și încercă să întoarcă mânerul ușii. Ușa era încuiată pe dinăuntru. Aproape de ea, cu obrazul pe sticlă, Foley spuse:

— Drăguțo, deschide ușa. E în regulă, nu-ți fac nimic, îți dau cuvântul meu.

Liniște.

Se îndreptă și se văzu în oglindă purtând paltonul, cămașa albă și cravata și cagula. Arăta stupid. Își scoase cagula și o îndesă într-unul din buzunarele paltonului.

— Domnișoară? M-ai auzit?

O voce de femeie înăuntru, aproape de ușă, spuse:

— Unde e Alexander? Vocea îi era destul de calmă.

— E bine.

— Spune-i să zică ceva.

— Nu e aici, dar e bine.

— Ce vrei?

— Deschide ușa și îți explic.

El aștepta.

— Domnișoară, pot să sparg ușa. Nu vreau să te sperii, dar știi că pot s-o fac. Așteptă din nou uitându-se la Buddy și îl văzu pe Buddy îndreptându-se când se auzi clinchetul încuietorii.

Foley răsuci mânerul, dădu un brânci ușii și o lăsă să se balanseze deschizându-se în baie.

Femeia stătea lângă duș departe de ușă – nu studenta drăgălașă pe care se aștepta Foley s-o vadă – nu, femeia asta putea avea chiar patruzeci de ani cu părul ei gros roșcat atârnând desfăcut: o femeie mare cu sâni mari care se vedeau clar prin sutienul ei subțire, și chiloți cu talie joasă, buricul ei în mijlocul unei mici adâncituri a burții. Arăta gata să dea în Foley dacă se apropia de ea.

El spuse:

— Ești iubita lui Alexander? Avea îndoială în glas, și ea confirmă.

— Lucrez aici. Sunt menajeră.

Buddy se apropie.

— Asta e camera ta?

Ea spuse:

— Arată cumva a camera domnului Ripley?

Buddy îi aruncă o privire lui Foley.

Foley întrebă:

— De cât timp lucrezi pentru el?

— De ce vrei să știi așa ceva?

— Spune-ne unde e seiful, spuse Buddy, și te lăsăm în pace. Foley spuse:

— Tu și cu Alexander puteți să vă întoarceți la treburile voastre. Cum te cheamă, iubito?

— Nu sunt iubita ta, spuse femeia.

Foley nu putea să și-o închipuie pe femeia asta fiind tandră, cu toate că s-ar putea să fie tot ceea ce putea să-și dorească un tinerel ca Alexander. Spuse:

— Cred că ar trebui să stai înăuntru aici. Treci în duș și nu scoate un sunet.

Avea mâinile în șold acum, ca și cum nu primea ordine de la nimeni, spunând:

— Dar cine vă credeți voi?

Încruntându-se la ei.

— Dacă îi vezi pe ceilalți, spuse Foley, o să-ți dai seama că suntem băieții buni. Vorbesc serios, ascunde-te în duș, pentru binele tău. Ea întrebă:

— Ce ați făcut cu Alexander? Unde e?

Când îl auziră pe Kenneth:

— Cine e acolo?

Înainte să-și dea seama, era în cameră: Kenneth venind spre baie cu pușca lui, ochii strălucindu-i în masca de schi, ochii i se aprinseră la vederea roșcatei în desuuri.

— Hai, pe dracu', spuse Kenneth, o să ne distrăm.

• Capitolul 25

Telefonul sună când Karen, în pat, se uita la numerele luminoase în întuneric: 3:45. Era sigură că e Foley. În momentul cât îi luă să se ridice într-un cot și să întindă mâna după telefon, niciun alt nume nu era în mintea ei.

Spuse alo și simți o dezamăgire când o voce feminină spuse:

— Mă scuzați că v-am trezit.

— Nu-i nimic, spuse Karen, nu m-ați trezit.

— Motivul pentru care sun e că vreau să vă pun o întrebare.

Era Moselle.

— Te rog.

— Dacă știu că o să se întâmple ceva – cum ar fi că se dă o lovitură și nu spun poliției că știu… Sunt, știți, aș putea fi acuzată din cauză că știam?

— Când ar trebui să se întâmple?

— Vezi, știam ceva și altă dată când un om a fost ucis și nu am spus nimic.

— Mi-ai povestit. Ai spus că un om a fost aruncat în aer.

— Despre el vorbesc. Mi-au spus că dacă zic ceva voi fi moartă și eu. Așa că n-am spus. Vezi, de data asta mi s-a spus același lucru. Numai că există un motiv pentru care aș putea fi și eu prinsă la mijloc, și nu vreau să se întâmple așa ceva.

— Cine te-a amenințat, Maurice? Un moment de tăcere. Dacă ascunzi informații despre un delict, da, ești complice, participi la un act ilegal prin asociere. Nu trebuie neapărat să fii acolo. Când are loc chestia asta, mâine?

— Mai devreme. Bun, ți-am spus și știi că nu sunt implicată.

— Dar când va avea loc? spuse Karen și așteptă. E Maurice acolo?

— A plecat.

— Ești singură?

— Nu vreau să spun nimic mai mult decât trebuie.

— Moselle, ajung cât de repede pot. Vrei să m-aștepți, să nu pleci nicăieri?

Închisese.

Karen îl sună pe Raymond Cruz acasă, îl trezi și se uită la ceas tot timpul cât vorbiră, un minut și ceva. El îi spuse că o mașină cu cineva de la Jafuri se va afla la hotel până când se îmbrăca ea.

•

Kenneth se îndreptă spre menajera roșcată din baie spunând:

— Cum te cheamă, mami? Ea nu vru să-i spună, nu vru să scoată o vorbă până când el se agăță cu un deget de talia chiloților ei, trase de elastic uitându-se înăuntru și spuse:

— Hai, pe dracu'.

Menajera roșcată spuse:

— Ieși afară de-aici, nemernicule, și-l plezni peste mână.

Kenneth, rânjind la ea, spuse:

— Maurice tre' să vadă asta, și o trase de braț afară din baie, pe lângă Foley și Buddy, ca și cum nici nu erau acolo.

— O să i-o tragă, spuse Buddy.

Foley tăcea din gură. Merseră în spatele lui, prin hol până la dormitorul principal, Kenneth aruncându-le o privire; nu păreau să-l deranjeze. O duse pe servitoare în dormitorul lui Ripley: partea din față era o cameră de așteptare, plină de scaune tapițate, cu perne, și o canapea, totul alb, totul alb sau negru, un bar, un televizor mare, o combină muzicală, patul imens al omului zărindu-se printr-o intrare cu arcadă unde Maurice, dezbrăcat de salopeta lui, scotea costume și haine sportive din camera dulap ca să se uite la ele, pe unele le arunca pe covor, pe altele le așeza pe scaun.

Alexander era în camera de așteptare stând cu White Boy. Când Kenneth intră cu servitoarea, Alexander îi strigă numele: „Midge!" și se

îndreptă spre Kenneth, spunându-i s-o lase în pace. Foley ajunse în cadrul ușii la timp să-l vadă pe White Boy apucându-l pe Alexander de gât, frecând scalpul băiatului cu pumnul până când acesta țipă, apoi aruncându-l pe canapea.

Kenneth avea iar un deget în chiloții ei, Midge ținându-l de încheietură, Kenneth spunând, ca și cum făcea un anunț:

— Cățeaua asta are păsărică roșcată. Ați văzut vreodată una roșcată?

Foley văzu cum servitoarea dădu drumul încheieturii lui Kenneth și îl plesni peste față. Kenneth, răsucit pe jumătate, se întoarse cu pumnul strâns și o lovi în obraz. Ea aterizã pe canapea. Imediat, în timp ce Foley privea, Alexander se târî până la ea ca să-i dea părul la o parte de pe obraz și s-o ia de mână, în timp ce femeia se uita la Kenneth, șocată.

— Am văzut unele vopsite blonde la surorile noastre negrese, spuse Maurice din partea cealaltă a camerei, dar nu cred că am văzut vreuna roșcată naturală.

— Băiatul ăsta, spuse Kenneth, o scărpina pe servitoare, își lua niște păsărică de îngrijitor de casă.

Maurice îi spuse lui Alexander:

— Cum e, băiete, bunicică?

Kenneth spuse:

— Cred că ar vrea să se încaiere cu un bărbat, pentru schimbare. Să fie rezolvată într-un fel de care să-și aducă aminte.

— Nu până nu termini de căutat, spuse Maurice. Vreți careva, vă rog, să găsiți nenorocitul ăla de seif?

Afară în hol Buddy îi spuse din nou lui Foley:

— Or să o violeze toți. Noi ce ar trebui să facem, să privim?

•

Moselle era pe sofa, cu o țigară într-o mână, ținându-și halatul încheiat cu cealaltă. Privirea ei

insistentă se muta de la detectivul așteptând în hol cu telefonul lui, la Karen Sisco stând lângă ea. Mai mulți albi în casă zilele astea decât atunci când în casă locuiau albi.

— Îi spun că nu e treaba mea. Vezi, dar lui îi place să se dea mare cu ce face. Știe că nu o să-l torn. Dar acum, de data asta vrea ca eu să zic ceva. Și dacă nu o fac, știu că mă va aranja rău de tot. Vezi, sunt doi albi cu el…

— În seara asta? întrebă Karen. Moselle dădu din cap și trase din țigară, vrând să spună cum trebuie, dar să nu spună prea mult.

— Chiar acum, în secunda asta. Au plecat cu Maurice. Moselle făcu o pauză, privirea ei îndreptându-se spre hol, apoi ridicându-se la Karen Sisco din nou. Dar nu se întorc cu el. O văzu pe Karen alunecând în jos pentru a se așeza pe marginea canapelei, aproape de ea.

— Îi lasă acolo.

Înțelesese.

— Ai putea spune și așa.

— Le știi numele?

Moselle dădu din cap.

— Nu am fost prezentată.

Karen asta spuse:

— Te joci cu mine? Vocea ei suna iritată, nu mai era persoana drăguță. Care e jocul tău? Ce încerci să-mi spui? Privirea ei deveni aspră.

Moselle se aplecă în partea opusă ei.

— Nu știu numele omului până nu mi-l spune Maurice. Vezi, atunci ar trebui să spun poliției cine e persoana asta și unde poate fi găsit, la casa tipului ăsta bogat. Bun, dacă fac asta, o să-mi distrugă toată viața și probabil voi intra la închisoare. Dar dacă nu o fac, atunci n-o să mai fiu pe lumea asta, drăguțo. Asta încerc să-ți spun!

Karen părea să se mai relaxeze spunând:

— Dar de ce să-l torni tocmai pe tipul ăsta?

— Pentru că Maurice vrea recompensa pusă pe capul lui. În speranța că, înțelegi, plătesc și dacă

omul e mort.

Moselle își stinse țigara într-o scrumieră pe care o avea pe brațul canapelei, simțind cum privirea lui Karen Sisco o urmărește atent.

— Vezi, omul e un pușcăriaș evadat din Florida.

Simți privirea insistentă a lui Karen, apoi simți că se ridică, și când Moselle se uită, Karen în haina ei lungă traversase deja încăperea, plecând.

•

Aveau măștile date jos și întorseseră pe dos dormitorul lui Ripley: sertare scoase și lăsate așa, tablourile jos de pe pereți, cuverturile de pe pat aruncate, salteaua tăiată.

Foley și Buddy, întorși de la verificat camere, stăteau în hol uitându-se înăuntru. Foley spuse:

— Ai ascunde bani în saltea?

— Eu îi las pe ai mei pe noptieră, spuse Buddy. Asta este o mare porcărie. Dobitocii or să ajungă să se mulțumească cu televizoare.

— Vrei să plecăm?

— Sunt gata oricând, spuse Buddy, dar cum rămâne cu servitoarea și cu puștiul?

— Nu știu, spuse Foley, uitându-se la ei acum, pe canapeaua din camera de așteptare. Știa, dar nu voia să spună. Păreau rigizi, ținându-se de mână, temându-se să miște. Kenneth, aproape de ei, scotea sticle de vin și tărie dintr-un dulăpior și le alinia pe bar.

Buddy spuse:

— Văd că nu prea ai chef să faci asta.

— Nici n-am avut vreodată.

— Înainte de a pleca, spuse Buddy, cred că trebuie să rezolvăm cu dobitocii ăștia.

Foley îl aprobă dând din cap.

— Da, așa cred. Se întoarse spre Buddy atunci. Ascultă, de ce nu pleci tu și fac cu curățenie.

— Ce tot vorbești acolo? zise Buddy încruntându-se.

Foley nu răspunse pentru că nu putea explica ce simțea, că astea erau ultimele scene din viața lui pe

terminate, că în puțin timp avea să se sfârșească, și el se resemnase cu asta. Aici, nu pe un gard într-un penitenciar. Era ca și cum Clyde Barrow, mergând pe acel drum de țară în ’34, ar fi știut că va da de toți șerifii aceia și că nu era nimic de făcut. Cum poți explica un asemenea sentiment cuiva? Chiar și lui Buddy… Buddy era deja destul de nedumerit și îl făcea să pară neliniștit. Foley spuse:

— Ia camionul și tai-o de-aici.

Buddy încă încruntându-se, spuse:

— Nu știu la ce te gândești, dar plecăm împreună o dată ce iau cheile de la Kenneth.

Îl auziră pe Maurice atunci, care încerca înăuntru haine, spunându-i lui Kenneth:

— Pune niște muzică, și-l văzu pe Kenneth la bar răscolind un teanc de CD-uri.

— Nu are decât Frank Sinatra, spuse Kenneth, și încă câțiva, Sammy Davis ăla mic, numai jazz.

— Pune Frank Sinatra, spuse Maurice, privindu-se în oglinda înaltă. Merge și cu Frank Sinatra.

— Hai, pe dracu’, omul are și Esther Phillips.

— Așa mai merge. Pune-o pe Esther.

— „Confessin’ the blues”.

— Vezi dacă are „Long John Blues” pe el.

Foley și Buddy, în fața ușii, se uitau de la Maurice la Kenneth.

— Da, numărul zece.

— Pune-l, omule. O femeie se duce să-l vadă pe Long John, dentistul de doi metri, spuse Maurice, privindu-se în oglindă răsucindu-se într-o parte și-n alta, de parcă se putea să-i vină bine costumul dacă se uita la el dintr-un anumit unghi, nu ar mai fi atârnat pe el ca un sac, numai vârfurile degetelor ieșindu-i din mâneci. Da, asta este. Long John îi spune femeii că are nevoie de plombe la carii. Maurice se privea, capul său mișcându-se cu încetinitorul, dar în ritmul muzicii. Îi zări pe Foley și Buddy în oglindă, urmărindu-l din cadrul ușii. Ce mai faceți? Ați găsit ceva?

Foley ridică mâinile goale. Apoi se întoarse când White Boy îi atinse intrând în cameră, White Boy ținând un sul de bancnote prinse cu un cauciuc.

— Șase sute, i-am găsit în bucătărie.

— E un început, spuse Maurice, când Alexander veni spre el de pe canapea.

— Sunt ai mei. Domnul Ripley mi i-a dat mie.

Alexander dădu să apuce banii și White Boy întinse mâna deasupra capului.

— Haide, am nevoie de ei pentru școală.

White Boy spuse:

— O, bine, ia-i, oferindu-i sulul de bani; dar când Alexander încercă să îi ia, White Boy ridică brațul drept în aer din nou, rânjind la el, ținându-l departe cu cealaltă mână.

— Jefuiești copii? întrebă Buddy. Sau femei bătrâne?

— Pe oricine putem, spuse Kenneth, dând din cap pe Esther Phillips. Dacă ești hoț, cu asta te ocupi, omule. Jefuiești lumea.

Buddy intră în cameră și Foley îl apucă de braț ca să-l oprească. Îl urmăriră pe White Boy jucându-se cu Alexander, fluturându-i banii în față, apoi ridicându-i unde nu-i putea ajunge când încerca să apuce sulul. O văzură pe Midge ridicându-se ca să-l ajute pe Alexander, și Kenneth îi tăie calea imediat cu mâinile ridicate, făcându-se c-o atinge pe sâni. Îl văzură pe White Boy târându-l pe Alexander de păr într-un dulap, aruncându-l înăuntru și încuind ușa. Buddy își scoase arma și Foley spuse:

— Nu te băga.

— Nu pot.

— Hai să mergem să vorbim cu Snoop.

Merseră până unde acesta stătea uitându-se în oglindă.

— Nu e niciun seif, spuse Foley. Nu sunt nicăieri nici bani, nici pietre ascunse.

Maurice își studia profilul.

— Ați căutat bine?

— Glenn visa.

— Nenorocitul de Glenn, spuse Maurice. Da, păi, luăm ce putem. Vrei un costum? Tu vrei ceva spoit? Cele de pe jos de-acolo, puteți să le luați pe oricare din alea, mie nu-mi folosesc. Vreți pantofi? Are omul, trebuie să fie vreo douăzeci de perechi în dulap. Prea mari pentru mine. Se uită în oglindă și strigă: White Boy! Sunt cumva niște cutii de carton în camion? Aruncă rahaturile de prin ele și adu cutiile aici. Luăm vinul și tăria… Hai, și uită-te și-n bucătărie, în frigider. Vezi ce-ți place.

Îl văzură în oglindă pe White Boy pornind, apoi oprindu-se și privind înapoi.

— Ce-ar fi să mă ajute cineva?

Maurice spuse:

— Vreți să-i dați o mână de ajutor?

— Plecăm, spuse Foley.

— Plecăm toți, cât mai repede. Maurice se întoarse și strigă la White Boy. Ia-l pe Kenneth.

— Nu mai e aici.

— Păi, unde e?

— A luat-o cu roșcata spre hol, spuse White Boy.

Și Foley își spuse: „Începe.”

•

Mașini ale poliției locale și ale șerifilor stăteau de-a lungul străzii Vaughan, forme de metal în întuneric, cerul încărcat, mașini nemarcate pe lângă nămeții de zăpadă, lângă peretele din fața casei și blocând ambele capete ale aleii circulare. Detectivul de la Jafuri spuse:

— Lasă-mă să văd ce se întâmplă, și coborî din mașină. Pe drum o întrebase despre evadarea de la Glades și cam asta fusese tot ce discutaseră. Detectivul de la Jafuri spusese că nu auzise niciodată de Jack Foley.

Karen era afară din mașină când se întoarse el de la grupul care se strânsese în jurul unei mașini. Îi spuse că îl așteptau pe inspectorul Cruz, nu

ajunsese încă. Merseră la capătul cel mai apropiat al aleii circulare și detectivul de la Jafuri îi arătă camionul parcat în fața intrării. Contactaseră compania și aflaseră că le lipsea un camion care trebuie să fi fost furat în seara aceea.

Karen spuse:

— Se pare că ușa de la intrare e deschisă.

— Este, spuse detectivul. A ieșit un tip din casă acum un minut. A luat niște cutii din camion, a intrat înăuntru și a împins ușa cu piciorul, dar nu s-a închis complet. Karen se uita fix la ușa aceea de la intrare. Detectivul spuse:

— Raymond trebuie să ajungă imediat. Vrei să fumezi? E în regulă aici lângă zid. Karen scutură capul. El avea probleme cu bricheta, nu reușea s-o aprindă. Într-un târziu își aprinse țigara, se uită în sus și spuse:

— Hei, unde te duci?

Karen merse pe alee până la intrare, mâna dreaptă în buzunar strângând Sig Sauer-ul.

•

Foley văzu ce se întâmpla uitându-se în oglindă și într-un fel era ca și cum urmărea un film:

— Kenneth e ca un taur comunal: dacă mișcă, trage-i-o, spuse Maurice, răsucindu-se pe-o parte și alta ca să-și studieze imaginea, luând o privire serioasă, apoi se opri și îi spuse lui Buddy: Omule, ce faci cu aia?

Acum Foley se uita la 38-ul cu țeavă scurtă din mâna lui Buddy, îndreptat spre Maurice; Buddy spunea:

— Mă băieți, voi sunteți răi, Snoop.

Și Maurice spuse:

— Știi, rău în zilele noastre, omule, înseamnă bun, când Buddy veni și-l lovi peste gură cu stânga și Maurice se dezechilibră căzând peste oglindă și stătu acolo cu mâna pe față, ochii lui căpătând o expresie vicleană.

— Stai cu ochii pe Snoop, spuse Buddy, cât mă duc eu să-l caut pe Kenneth.

Foley își scoase Beretta din palton, văzu privirea pierdută a lui Maurice urmărindu-l pe Buddy pentru un moment și întorcându-se la loc pe el, Maurice își atingea gura însângerată în timp ce se uita la armă. Scoțându-și sacoul spuse:

— Jack, tu nu folosești arma, nu-i așa?

— Aproape niciodată.

— Ești agitat?

— Puțin.

Maurice aruncă sacoul pe podea și merse trecând de Foley lângă pat. Ridicându-și salopeta albă spuse:

— La aranjamente ca ăsta, nu ai nici cea mai vagă idee ce dracu' faci. Fii sincer cu mine – bine?

— Ai dreptate, spuse Foley, și întinse Beretta și îl împușcă prin salopeta pe care o ținea în față. Așa că mi-am spus, de ce să risc? spuse Foley, și îl mai împușcă o dată și văzu gura însângerată a lui Snoop și ochii holbați devenind sticloși, îl văzu scăpând salopeta și auzi cum aceasta lovește podeaua, ceva greu într-unul din buzunare, și văzu sângele în mijlocul tricoului alb al lui Snoop. Îl urmări cum se așază pe pat, apoi cum cade pe spate cu ochii deschiși și rămâne așa. Foley luă și arma lui Snoop, tot o Beretta, din salopetă și fugi afară din cameră.

Îl văzu pe Buddy aproape în capătul holului uitându-se înapoi în direcția aceasta, cu arma ridicată, așteptându-l. Spuse:

— Foley două-pistoale. Ce-a făcut Snoop, te-a amenințat cu arma?

— Avea de gând, spuse Foley. Ascultă, Kenneth o să fie pregătit dacă nu e surd.

— O să intru brusc acolo și îl împușc, spuse Buddy. Ceva ce n-am mai făcut până acum, să împușc pe cineva.

— Știi că are pușca aia.

— Dacă stai lipit de perete lângă ușă, întinzi mâna și răsucești clanța… Înțelegi ce vreau să spun?

Foley strecură pistolul din mâna stângă în buzunarul hainei, se lipi cu spatele de perete și se uită la Buddy, stând acum în fața ușii. Mâna stângă a lui Foley se întinse spre clanță. O apăsă. Buddy lovi ușa, intrând imediat ce aceasta se deschise, și împușcătura îl aruncă înapoi în hol – pe lângă Foley care deja se afla în ușă. Îi văzu dezbrăcați, amândoi stând în capul oaselor în pat, Kenneth armându-și pușca, Midge plecă de lângă el, adunând cearceafurile care atârnau în partea ei de pat, și se întoarse ca să le arunce ca o plasă peste Kenneth când arma se descărcă și cearceafurile luară foc, iar Foley trăgea unul, două, trei gloanțe în Kenneth, undeva dedesubt acolo. Foley o privi pe Midge, complet dezbrăcată, sărind în picioare și târând cearceafurile în flăcări jos de pe pat și îl vedea pe Kenneth acum, cu găuri de gloanțe în piept.

Foley îngenunche lângă Buddy în hol, îl pipăi pe gât încercând să-i ia pulsul și spuse: „La dracu'!" Se uită în sus la Midge – femeii nu-i păsa că era încă dezbrăcată, sau poate nici nu era conștientă de asta – stând lângă el.

— E mort, spuse Foley.

Ea tăcu un moment înainte de a întreba:

— Unde e Alexander?

— În dulap, spuse Foley ridicându-se. Dar stai aici. Unul din ei e încă în viață.

•

Karen stătea în ușa deschisă de la intrare. Văzu cutii de carton aruncate în hol și un bărbat pe scară, un tip mare cu o armă în mână. La sunetul împușcăturilor venind de sus el se oprise și acum părea că nu știe ce să facă. Karen era cu ochii pe el, amândoi așteptând, ascultând. Auzi mișcare afară, pași grăbiți în zăpadă, apoi liniște, și apoi o voce o strigă:

— Karen?

Îl văzu pe cel de pe scară întorcându-se la acest sunet și îl văzu pe Foley, în acel moment, în partea

deschisă a holului de la etaj, uitându-se la ea prin grilaj. Se mișcă atunci, repede, la picioarele scării, îndreptă Sig Sauer-ul asupra celui de pe scară, iar acesta se întoarse către ea și ea spuse:

— Poliția! Aruncă arma sau ești mort. Imediat, arunc-o. Îl privi pe tip care luă o poziție ciudată ca să-și lase arma pe scări. Arăta speriat de moarte. Ea spuse:

— Acum coboară, și îl văzu pe Foley, în capul scărilor acum, privind-o.

El spuse:

— Ăsta e White Boy Bob. Pe bune, așa i se spune. Ceilalți doi sunt morți. Făcu o pauză. La fel și Buddy.

Karen spuse:

— Nu mișca.

Îl aduse pe White Boy prin hol până la ușa deschisă, la polițiștii și detectivii care stăteau pe alee. Îl văzu pe Raymond Cruz în lumina lămpilor de-afară și spuse: Mai e unul. Mă lași pe mine să-l arestez?

Raymond ezita:

— De ce?

— Îl cunosc.

— E un prieten? suna surprins acum.

— Îl cunosc, spuse Karen.

•

Foley coborâse și stătea unde scara făcea curba. Când Karen traversa foaierul până la picioarele scării, îl văzu trăgându-și ceva croșetat peste față și acum purta o mască de schi.

Ea spuse:

— Haide, Jack, nu face asta.

— Prefă-te că sunt altcineva.

— Crezi că te-aș împușca?

Foley scoase pistolul din buzunar.

— Dacă nu tu, unul din băieții ăia o va face. Ți-am spus, nu mă mai întorc.

Erau în hol acum, în spatele ei. Raymond Cruz și încă vreo șase aliniați, privind.

— Ce ești tu, întrebă Karen, un desperado? Pune armele jos.

El le ridică la înălțimea șoldului și ea auzi zgomote în spatele ei și ridică rapid mâna, cu toate că nu se întoarse ca să se uite în acea direcție. Karen nu se grăbea acum.

— Bine, Jack, și cu un oftat ridică Sig Sauer-ul cu o mână și trase și el căzu pe scară, scăpând armele, apucându-și strâns șoldul drept. Ea se răsuci spre Raymond spunând:

— Așteaptă, bine? Și urcă scara până acolo unde se afla Foley. Se așeză pe o treaptă și atent, ușor, ridică masca de schi și se uită în ochii lui triști.

— Îmi pare rău, Jack, dar nu pot să te împușc.

— Dar tocmai m-ai împușcat, pentru numele lui Dumnezeu.

— Știi ce vreau să spun, spuse ea. Vreau să știi că te consider un tip a-ntâia. Nu am simțit nicio secundă că ești prea bătrân pentru mine. Apoi spuse: Mă tem, totuși, că treizeci de ani de-acum încolo nu voi mai fi de aceeași părere. Îmi pare rău, Jack, sincer îmi pare rău.

Săracul de el, se vedea că îl doare.

•

La opt dimineața, vorbind cu tatăl ei, Karen spuse:

— Nu știu încă dacă or să îl acuze și de omucidere. Mă îndoiesc că o vor face. FBI-ul l-a reținut, așa că atunci când termină cu el, se întoarce probabil în Florida.

— Nu ar fi ceva, să te trimită pe tine să-l duci?

— E posibil.

— Să petreceți niște momente plăcute în avion să luați preludiul, sau cum îi spuneți voi, de unde a rămas. Apoi să-l arunci în celulă.

— Știa ce face, spuse Karen. Nu l-a forțat nimeni să jefuiască bănci. Știi zicala aceea: „Nu face prostii, dacă nu poți plăti”.

— Fetița mea, spuse tatăl ei, gagica dură…

Sfârșit

virtual-project.eu

Table of Contents

• Capitolul 1
• Capitolul 2
• Capitolul 3
• Capitolul 4
• Capitolul 5
• Capitolul 6
• Capitolul 7
• Capitolul 8
• Capitolul 9
• Capitolul 10
• Capitolul 11
• Capitolul 12
• Capitolul 13
• Capitolul 14
• Capitolul 15
• Capitolul 16
• Capitolul 17
• Capitolul 18
• Capitolul 19
• Capitolul 20
• Capitolul 21
• Capitolul 22
• Capitolul 23
• Capitolul 24
• Capitolul 25

Table of Contents

• Capitolul 1 2
• Capitolul 2 14
• Capitolul 3 18
• Capitolul 4 23
• Capitolul 5 30
• Capitolul 6 39
• Capitolul 7 51
• Capitolul 8 59
• Capitolul 9 76
• Capitolul 10 87
• Capitolul 11 94
• Capitolul 12 104
• Capitolul 13 112
• Capitolul 14 120
• Capitolul 15 129
• Capitolul 16 140
• Capitolul 17 158
• Capitolul 18 172
• Capitolul 19 180
• Capitolul 20 189
• Capitolul 21 200
• Capitolul 22 208
• Capitolul 23 220
• Capitolul 24 229
• Capitolul 25 237